

မြစ်ခွဲစင်းစာပေ

အိန္ဒြ

မြိုင်လုပ် မုတ်လေကွက်

BURMESE
CLASSIC

သစ်စက်စက် မုဆိုးလုံးချင်းဝတ္ထု ၈-ဆုံး

စိုတာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	စိုအရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	စိုအရေး
အချုပ်အခြာစာကား တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	စိုအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပစားကုန်း ဝန်ဆောင်မှု အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်စက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား သုခနိသုအဖြစ် သတ်မှတ်ချေခန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
- ★ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
- ★ ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ★ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ဆက်ခံခွင့်ရှိတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး၊

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြား စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်များကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ★ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများခိုက်ဝင်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ★ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဝန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်း သားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး၊

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ ပြင်ပေးရေး၊
- ★ အမျိုးဝင်က ဖတ်ရက်မြင်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်စေဘဲ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
- ★ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ချစ်သန့်ထက်မြက်ရေး၊
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး တွန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် ပြင်ပေးရေး၊

မြောင်ရှယ် မှတ်ပေရော့လား

BURMESE
CLASSIC

စာအုပ်အမှတ် • ၅၀၀၄၆၀၃၀၃
 မှတ်တမ်းအမှတ် • ၅၀၀၃၂၀၃၀၃

မှတ်တမ်းအမှတ်

သိန်းတော်

အတွင်းစာ

ပြန်ရွှေစင်ကွန်ပဏီ

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဟင်း(ယုံကြည်ချက်စာပေ)

အမှတ်(၁၁၁) ၃၃ လမ်း၊ ပန်းတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

အိမ်ခြံမြေ(၁၀၀၀)၊ ယုံကြည်ချက်စာပေ အမှတ် (၂၄)
 တာဝတိံသာလမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်ခြင်း • ယထာဏ်ကြိုင်
 ထုတ်ဝေခြင်း • ၁၀၀၃
 အုပ်စု • ၅၀၀
 စာနိဂါး • ၁၀၀

ကိုယ်စား

မြိုင်ချယ် မှတ်တမ်းအမှတ် / ကိုယ်စား

ယုံကြည်ချက်စာပေ ၂၀၀၃

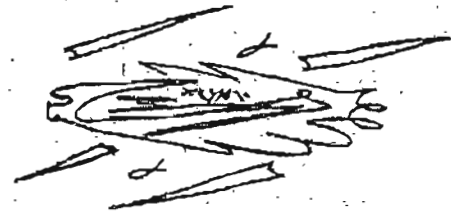
၁၀၆ စာ-၁၃၂ ၁၂၅ x ၁၇၅ စင်တီမီတာ

(၁) မြိုင်ချယ် မှတ်တမ်းအမှတ်

စာအုပ်အမှတ်

မှတ်တမ်းအမှတ်

BURMESE
CLASSIC

မွေးဖွား မွေးဖွား

ဦးရေသေ

ပြီးတော့.....

သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာဖြစ်သည်

ဆရာသော်တာဆွေအား

ဤစာအုပ်ဖြင့် ဂုဏ်ပြုပါသည်။

Handwritten signature or mark.

BURMESE
CLASSIC
.com

ကန့်ကျိန်ချောင်းဖျား တောင်ကြော့စွယ်လေးတစ်ခုတွင်
ဖြစ်ချေ၏။ အချိန်ကား နေထန်းတစ်ဖျားသာသာ ဖြစ်၏။ သည်လို
နေရာသို့ ပြောင်ကောင်သည် လာနေကျဖြစ်၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခု
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့ ရှိချေ၏။ နိစ္စဓူဝ လာနေကျနေရာဖြစ်သည်
ကြောင့် ပြောင်ကောင်သည် အေးအေးလူလူနေလျက် ရှိချေ၏။

တောင်ကြော့စွယ်အောက်ခြေတွင် ပေါက်ရောက်လျက်
ရှိလေသည့် မြက်ရိုင်းပင်တို့မှ လတ်ဆတ်သောအပင်တို့ကို နှစ်ခြိုက်
စွာ စားသုံးလျက်ရှိချေ၏။

ထိုနေရာသည် သူတွက် စားကျက်ဟု ဆိုရခြင်းမည်။

သို့ပေမည်လို့ ယနေ့တွင်မူ ပြောင်ကောင်သည် ဘယ်လို
ကြောင့်ရယ် မသိ။ သူ့အား ချောင်းမြောင်းနေသူရှိသည်ဟု ခံစား
ရလေခြင်းကြောင့် မြက်စိုက်တို့ကို စားလို့သာ စားနေရသည်။ ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို သတိထားကြည့်နေမိ၏။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ပြောင်ကောင်သည် မြက်စိုတို့စားပြီး
တစ်နေရာသို့ ရွေ့လျားလိုသည့်အခါ ပြင်းလာရသည်ကြောင့် ထို
နေရာလေးမှ ရွေ့လျားရန် ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်သည်တွင်...

‘ဝစ်...’

‘စွပ်...’

သူ၏ ဝမ်းဗိုက်တွင်း မြားတံတစ်ချောင်း စူးနှစ်ဝင်လာ၏။
သူ ကြိုတင်တွက်ဆထားသလို သူ တိုက်ခိုက်ခံရလေပြီ။

ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ထိုနေရာမှ ပြေးထွက်ရန် ကြိုးစား
လိုက်ပေမင့်...

‘ရွစ်...’

‘စွပ်...’

‘ဝိုးလ်... စွပ်...’

သူ၏ လက်ပြင်၊ လည်ပင်း၊ တင်ပါးဆုံသို့လည်းကောင်း၊
ပေါင်သို့လည်းကောင်း သူ၏ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ မြားတံတို့ စူးနှစ်ဝင်
လာချေ၏။

သူ နာကျင်ရချေ၏။ သို့ကြောင့် သူ့အား မည်သူက
သို့ ဒုက္ခပေးလေသည် သိလိုသည်ကြောင့် နာကျင်မှုကြားထဲမှ
လှမ်းကဲကြည့်လိုက်၏။

အလိုလေးလေး... လူသားသုံးဦးပါကလား။ ခပ်လှမ်း
လှမ်း သစ်ပင်အောက်မှနေ၍ သူထံသို့ မြားတံများပစ်လွှတ်လာခြင်း
ပါကလား။

သို့ကြောင့် သူ လွန်မင်းစွာ ဒေါသထွက်သွားတော့၏။
သို့ကြောင့် မြားတံတို့ စူးနှစ်ဝင်လျက်ကြားမှ ရုတ်ခြည်း ပြေးထွက်
လူသားတို့ထံ တိုက်ခိုက်ရန် ပြေးသွားတော့၏။

ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်သော လူသားများပါကလား။ သူ
အား ရှောင်တိမ်းပြေးထွက်သွားကြတော့၏။

သို့ပေမင့် ပြောင်ကောင်သည် အတင်းကားရော လိုက်လံ
တိုက်ခိုက်သေး၏။

သူ့ကို နာကျင်အောင် ပြုကြသည်ကိုး။

သို့ပေမင့် သူ၏ တိုက်ခိုက်မှုသည် အချည်းနှီးပင်။

သူတိုက်ခိုက်မှု ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကြခတ်ဝါးရုံတို့ ရှိနေ
ခြင်းကြောင့် သူ့အား ဒုက္ခပေးလာသူတို့အတွက် အကာအကွယ်
ကောင်း ဖြစ်ခဲ့ကြချေ၏။

သူ၏ တစ်ဇွတ်ထိုးတိုက်ခိုက်မှုကို ဝါးရုံတို့ အကာ
အကွယ်ပြု၍ ရှောင်တိမ်းကြတော့၏။

သူ မောရုံသာရှိ၏။

သူထံသို့သာ မြားတံတို့သာ ရောက်လာပြန်၏။

သို့ဆိုတော့ ပြောင်ကောင် စဉ်းစားလိုက်၏။ သူလုပ်ရ
မည့်အလုပ်ကို သိသွားလေ၏။ ထိုနေရာမှ ကိုယ်လွတ်ရုန်း ပြေး
ထွက်ရန်သာ ဖြစ်ချေ၏။

သို့ဆိုတော့ သူ ထိုနေရာလေးမှ ပြေးထွက်ခဲ့ရတော့၏။

သို့ပေမင့် မြားတံသည် သူ့နောက်ပါလာချေ၏။ သူ

အပြေးမြန်ခြင်းကြောင့် မြားတံတို့သည် မြေခလို့သာ သွားကြတော့
၏။

သည်သို့ဖြင့် သူ ခြားတံတို့လွတ်ရာ ရောက်ခဲ့ချေ၏။
သို့ခြား စူးနစ်ဝင်နေသော မြားတံတို့ကြောင့် ပြောင်ကောင် စားဆေး
မပြေးလွှားနိုင်ပါချေ။

ယမ်းထိုးယိုင်တိုင်ဖြစ်နေသည့်ကြားမှ တောင်ကြောပြေ
ပြေ အတက်လေးတစ်ခုတွင် ချော်လဲသွားချေတော့၏။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ နောက်လိုက်တို့ ဝါမလာခြင်းကြောင့်
ပြောင်ကောင် လဲပြိုနေလျက်မှ သက်သာရာရနေချေတော့၏။

သူတို့ အလျင်မီ လိုက်မလာနိုင်ကြပါကလား။ သည်
လောက် စူးနစ်မြားတံတို့ကြောင့် သူ့ဘဝကို စာတ်သိမ်းလိမ့်နိုင်လိမ့်
မည် မဟုတ်။

သို့ကြောင့် ပြောင်ကောင်သည် နာကျင်မှုကို ကြိတ်မှိတ်
ခံရင်း ထိုနေရာလေးမှ ထထွက်ခဲ့ပြန်၏။ သူ့တွက် လုံခြုံမှုရှိသည့်
နေရာတွင် နားနေရန်ဖြစ်ချေ၏။

သို့ သူ့တွက်ဆထားသလို သူ့တွက် လုံခြုံသည့် နေရာ
လေးကို တွေ့လိုက်၏။ ပြောင်ကောင် လွန်မင်းစွာ ဝမ်းသာသွား
တော့၏။

သူ တွက်ဆထားသလို သူ့တွက် လုံခြုံသည့်နေရာသို့
ရောက်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရခြင်းမည်။

သူ နားနေလိုက်၏။

သူ့တွက် အန္တရာယ်တွင်းမှ လွတ်ခဲ့ချေသည်ဟု ပြောရ
ခြင်းမည်။

သို့ပေမင်္ဂလို့ သူတစ်ကိုယ်လုံး မြားတံတို့ စူးနစ်ဝင်လျက်
ရှိခြင်းကြောင့် နာကျင်လို့တော့နေ၏။

ဘေးတိုက်လဲ့၍ မရ။ တွားသွားဝပ်လို့သာ နေသာသလို
နေရချေတော့၏။ သည်သို့ဖြင့် တစ်နေ့တာကို သူ ကုန်ဆုံးစေခဲ့၏။
သို့နှယ်နေစဉ်အတွင်း ဘာကိုမျှ သူ မသိခဲ့ပါချေ။ သက်သောင့်
သက်သာတော့ဖြင့် ရှိချေ၏။

သို့ပေမင်္ဂ သူ ဆာလောင်နေခြင်းဖြစ်သည်ကို သတိရ
နိုးထသည်တွင် သိခဲ့ရ၏။

သို့ကြောင့် သူ အားယူထခဲ့၏။

သူ့တွက် လိုအပ်သည်မှာ အစာအာဟာရပင် ဖြစ်ချေ၏။
သူ စားစရာကို ရှာရပေမည်။

စားမှ ရပေရော့မည်။

နောက်တစ်နေ့သို့ ကူးပြောင်းခဲ့၏။ အလင်းရောက်ခဲ့၏။
စားစရာကို သူ ရှာရလေမှာဆိုလေတော့ မနေ့က သူ စားကျက်ဖြစ်
သည့်နေရာကို သွားရန် စိတ်ကူးလိုက်ပေမင်္ဂ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင်
စူးနစ်ဝင်နေသည့် မြားတံတို့ကြောင့် ထိုနေရာကိုသွားရန် စိတ်ကူးမိ
သည်ကိုပင် သူ့ကိုယ်သူ နောင်တရမိ၏။

မဖြစ်ချေပြီ။

စားကျက်တစ်နေရာ ပြောင်းရပေမည်။ အကယ်၍ သူ၏

ရန်သူများရှိနေသေးပါလျှင် သူ့လောက်ခိုက်သည့် သတ္တဝါရှိတော့
မည် မဟုတ်ချေ။

သို့ကြောင့် ပြောင်ကောင်သည် သူ့စားစရာအတွက် တစ်
နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ရပေတော့မည်။

နာကျင်မှုကို မမူရန်သာ ရှိပေ၏။ သို့ငြား သူ့တွက်လိုအပ်
သည်မှာ စားဖို့ဖြစ်၏။

သွားနေကျ စားကျက်မဟုတ်သည့်နေရာကိုတော့ ရောက်
ခဲ့၏။

သူ အားတင်းလျှောက်ခဲ့၏။

သူ၏ ကြိုးစားမှုကြောင့် စားကျက်သစ်တစ်ခု တွေ့လိုက်
၏။

သူ ကံကောင်းသည် ဆိုရခြင်းမည်။

သူသွားလာနေကျ စားကျက်ထက် သည်နေရာက ပို
ကောင်းသည်ဟု ထင်ရ၏။

မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းလေး ဖြစ်ချေ၏။ သည်ပြင် မြက်နုများ
ဟု ပြောရခြင်းမည်။

သူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွား၏။

မြက်နုတို့ကိုမူ အငမ်းမရ စားမိ၏။ စားသောက်နေစဉ်
အတွင်း သူ ခံစားနေရသည့် နာကျင်မှု ပျောက်ကွယ်သွားမိ၏။

သည်တော့ မပြောပလောက်သော နာကျင်မှု ဆိုရခြင်း
မည်။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင်း စူးနစ်နေသော မြားတံတို့သည် မြောပ
လောက်ခြင်းမရှိပေ။

သူ အခုကို ဝလင်ဆောင်စားရလျှင် နားနားနေနေ နေရမည်
ဆိုပါလျှင် သူ ပြန်လည်လန်းဆန်းလာပေတော့မည်။

သို့အတွက်ဖြင့် ပြောင်ကောင်သည် မြက်နုတို့ကိုသာ
အားပါးတရ စားနေ၏။ သူ့တွက် ဤနေရာသည် လုံခြုံမှုရှိပေပြီဟု
ထွက်ထားလိုက်၏။

သို့ငြား သို့ သူ့တွက်ထားသလို မဟုတ်ပါကလား။

သူ မြက်နုတို့ကို ငုံ့စားနေစဉ် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ မြား
တံများ တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း ဝင်ရောက်လာပြန်၏။

အတော်ခွဲကြီးသည့် သူများပါကလား။ သူ့ကို အလွတ်
မပေးလိုကြပါကလား။

ထိုလူတို့ထံမှ တစ်ချောင်းသောမြားတံသည် သူ၏နံကြား
ကို ထိုးဖောက်၍ နှလုံးသားကို စူးနစ်ဝင်လာချေ၏။

ထို့နောက် သူ ခွေလဲသွားတော့၏။

သူ၏ အသက်ဝိညာဉ်ကို ထိုမြားတံက နုတ်ယူလိုက်ခြင်း
ဖြစ်ချေတော့၏။

သို့ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်မှတ်မထား။

သူ ခွေလဲသွား၏။

သူ တစ်လောကလုံးကို မေ့လျော့သွားတော့၏။ အမြင်
ဝိုးတဝါးမှ မှောင်မိုက်သွားချေတော့၏။

ဆွတ္ကံ ဆုံးရှုံးမှုကြီးတစ်ခု ဖြစ်ချေတော့၏။

သူ ဘဝကူးရပေရောမည်။

‘ဟေး... ဟေး... ဟေး... ဟေး...’

‘ဝါး... ဝါး... ဟေး... ဝါး... ဟေး... ဝါး...’

ဝါး... ဝါး...’

သူ၏ မှောက်ဆုံးကြားလိုက်သည့် အသံသည် သို့နယ်
အော်သံများသာ ဖြစ်ချေတော့၏။ ထိုသည်က လူသားတို့၏
အောင်ပွဲခံသံများလေလား။

* * *

‘သူတို့တွေ နှစ်ရက်တိတိ ပြောင်ကောင်ကို လိုက်ရှာပစ်
ရတယ်ဗျ’

‘သည်ကောင်ကြီး ခံနိုင်ရည်ရှိပါ့ဗျာ’

‘သူတို့မှာရှိတဲ့ မြားတံတွေလည်း ကုန်ပြီ၊ သူတစ်ကိုယ်လုံး
အနှံ့ စူးနစ်ဝင်သွားတာပဲ’

‘သူတို့ကို ပြောင်ကောင် တိုက်ခိုက်လာတာပဲ၊ သူတို့က
လည်း ဝါးရုံတို့ကို အကာအကွယ်လုပ်ယူ ရှောင်ပုန်းခဲ့ရပါတယ်’

‘သူတို့မှာ ပါတဲ့ အမဲလိုက်ခွေးနှစ်ကောင် ပျောက်သွား
တယ်၊ ဘယ်ရောက်လို့ ရောက်မှန်း မသိဘူးဗျာ’

‘ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေဗျာ၊ မုဆိုးသက်တမ်းမှာ ပြောင်
ကောင်ကို ဒူးလေးနဲ့ပစ်လို့ အသေရတယ်ဆိုတာ ပြောစမှတ်တစ်ခု
ဖြစ်ခဲ့ပြီဗျာ’

သို့ဆိုသလို နောက်ဆုံး ဖားမျောရွာသားတို့၏ ပြော
စကားကို လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော် စိတ်ဝင်တစား နားထောင်
ခဲ့ရ၏။

အာကသတ္တိရှင်များဟုလည်း မှတ်လိုက်မိ၏။

ကျွန်တော်တို့ သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်တာထောင်မှ ပြောင်
ကောင်ကို မနည်းပစ်ခဲ့ကြရသည် မဟုတ်ပါကလား။

သူတို့ ခူးလေးသုံးလက်ဖြင့် ၂ ရက်တိတိ ပစ်ခတ်ခဲ့ရ
သည်ဆိုတော့ အံ့ဖွယ်ပင် မဟုတ်ပါကလား။

သူတို့မယ် အားကိုးစရာဆိုလို့ ခွေးကောင်တို့ ဖြစ်ချေ၏။

‘သူတို့မယ် အစ်လိုက်ခွေးသုံးကောင် ပါတယ်၊ ၂ ကောင်
ပျောက်ကျန်ခဲ့တယ်လေ’

ဒါလည်း သည်နှစ်ကောင်ကတော့ ဘယ်ရောက်သွားလဲ၊
ပြောင်ကောင်ရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုများ ခံရလေသလား။

သို့တည်းမဟုတ်။

ရှက်ပုံသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားခဲ့ကြသည်တွင် သို့
ပြောင်သမိုင်းကို သိခဲ့ရသည့်ပြင် ထိုပြောင်သားကိုလည်း ကျွန်တော်
တို့ စားခဲ့ရချေ၏။

‘ဆရာလေးတို့ ပြောင်ပစ်မယ်ဆိုလျှင် ကန့်ကျိန်ချောင်း
ဘက် သွားဗျာ၊ အဲဒီမယ် ပြောင်တွေပေါတယ်’

‘ကျွန်တော်တို့ ပြောင်ရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ တခြား ဘာ
ကောင်ဖြစ်ဖြစ် ပစ်ဖို့လာကြတာပါ’

‘နို့ဖြင့်လည်း ဖားမျောဘက် သွားကြပါလား’

‘ဖားမျောဆိုတာ’

‘ကန်ကျွန်းချောင်းနားက ရွာလေ၊ အဲဒီမယ် တောဆင်
ရိုင်းတွေ လာတတ်တယ်လေ’

‘အလိုလေးဗျ... တောဆင်ရိုင်းတွေတော့ မလုပ်ပါနဲ့’

‘အလို မဟုတ်ဘူး၊ ဖားမျောရွာနားက တောဆင်ရိုင်းတွေ
ကြောင့် ရွာပျက်မလိုဖြစ်နေတာ၊ ဆရာလေးတို့ သွားပြီး ကူညီစေ
ချင်တယ်’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို စေ့စေ့
ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်တော်တွင် ပွိုင့် ၃၇၅ မဂ္ဂနစ်ရိုင်းဖယ် ရှိ၏။
လင်းမြင့်လှိုင်တွင် ဝင်ချက်စတာရိုင်းဖယ် ရှိ၏။

တကယ်တမ်းပြောရလျှင် တောဆင်ကောင်တို့ ကျွန်တော်
တို့၏ လက်နက်ဖြင့် မောင်းထုတ်နိုင်၏။

ခြောက်လှန့်ထုတ်နိုင်၏။

‘ဘယ်လိုလဲ ကိုလင်း’

‘အင်းလေ... ဖားမျောကို သွားကြည့်တာပေါ့’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ဦးဆောင်ခန့် လိုက်ပါ
ခဲ့၏။ သူ ဦးဆောင်တယ်လို့သာ ပြောရ၏။ သူသည် လွန်မင်း
စွာ သေးညက်သူဖြစ်ချေ၏။

အသက်အားဖြင့် ၆၀ ကျော်ခြား လူရွယ်တစ်ယောက်ဟု
ထင်ရ၏။

ကိုအောင်ခန့် ခင်ဗျားအနေနဲ့ တောဆင်ကောင်ကို သတ်
ဖြတ်ချင်စိတ်ရှိနေလား။

သို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘ဆရာလေးတို့လို လက်နက်ရှိလျှင် တစ်ယောက်တည်း
သွားသတ်ဖြတ်ချင်စိတ် ရှိတာပေါ့’

သို့ပြောလာသည့် သူ့ကို ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်
သဘောကျခဲ့ကြလေ၏။

တကယ်တော့ သူသည်လည်း လူသားတစ်ယောက်ပါ
ကလား။

‘ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော်တို့ကို လမ်းပြချေပါ’

ဖားမျောသို့ ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

ဖားမျောသို့ သွားရာလမ်းတွင် ကျွန်တော်တို့သည် တော
ဆင်ရိုင်းကောင်တို့၏ ခြေရာများကို တွေ့ကြရ၏။

‘ဒါ တောဆင်ကောင်တွေရဲ့ စားကျက်သွားလမ်းဖြစ်
မယ်’

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြော၏။

‘အစက အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ တောတွေပြန်း၊ ရေတွေခန်း
လာတော့ တောဆင်ကောင်တွေက အလွယ်စားကျက်ရှာသွားလာ
ရင်း ဖားမျောလမ်းကြောကို ရောက်လာကြတာဖြစ်မယ်’

‘အယ်လိုပြောပြော ဆရာလေးရယ်၊ ဖားမျောက လူတွေ
ကောင်းကောင်းအိပ်မရ စားမရတာကြောင့် လုပ်ငန်းတွေ ရပ်ဆိုင်း

ရတာပေါ့၊ နို့တင်ပဲလား မဟုတ်ဘူးဗျ။ ရွာကို စွန့်ခွာကြရမယ့်ကိန်း
ဆယ်ဗျ’

သို့ ဦးအောင်ခန့်က ပြောလေ၏။

‘နို့... နေပါဦး၊ ဆရာလေးက ဖားမျောကို ဘယ်တွက်
သည်လောက် သံယောဇဉ်ရှိနေရတာတုံး’

ကျွန်တော်က သူ့ကို ဖားမျောအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိနေခြင်း
ကို သိလို၍ မေးလိုက်၏။

‘တကယ်တော့ ဖားမျောက ကျွန်တော့်ဇာတိလေ’

‘ဪ...’

‘အင်း...’

‘ဖားမျောမှာ ကျွန်တော် မွေးတယ်၊ ရှော်ပုံမှာ ကြီးရ
တယ်’

သို့ကြောင့် ဖားမျောရွာလေးကို သူ သံယောဇဉ်ဖြစ်သည်
ကိုး။

‘စိတ်ချ ကိုအောင်ခန့်ရေ၊ ဖားမျောရွာလေး တောဆင်ရိုင်း
ကောင်ကြောင့် ရွာမပျက်ရပါဘူးဗျာ’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

သို့ပေငြား ကျွန်တော်တို့ ဖားမျောရွာကလေး ရောက်
သည်တွင် လွန်မင်းစွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ကြရ၏။

ရွာလေးဟု သိရပေမည် ကျိုးတိုးကျဲတဲ တဲအိမ်ကလေးများ
နှင့် ဖွဲ့စည်းထားခြင်းဖြစ်၏။

တဲအိမ်အချို့ ပျက်စီးလို့နေ၏။

လူအတော်များများ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေပုံပင်။

‘ခင်ဗျားတို့တွေ မပူနဲ့၊ တောဆင်ရှင်းကောင်တွေကို ရှင်းနိုင်မသ့်သူတွေ ရောက်လာပြီ’

သို့ ကျွန်တော်တို့က ရွာသားတို့ကို ပြောပေမင့် သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့ လက်ထဲရှိ ဆာနတ်တို့ကို သစ်ကိုင်းခြောက်လို့ မြင်ကြဟန်တူချေ၏။

‘ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်လဲ’

‘ကိုလင်း ဘယ်လိုလဲ’

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို မေးလိုက်၏။

‘သူတို့ကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့ဗျာ’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့သာ ပြော၏။

‘ကဲ... ကိုအောင်ခန့်၊ ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုမယ့်နေရာသာ စီစဉ်ဗျာ’

သို့ဆိုတော့ ကိုအောင်ခန့်သည် ကျွန်တော်တို့ကို ဖားမျောရွာလေး၏ အစွန်အဖျားဆိုရမည့်နေရာလေးရှိ အိမ်လေးတစ်ခုသို့ ခေါ်သွားလေ၏။

‘ဒါ ဖားမျောရွာလေးရဲ့ သူကြီးအိမ်ပဲ’

အလိုလေးဗျာ... သူကြီးအိမ်သာ ဆို၏။ သာမန်ရွာသား တို့ အိမ်လောက်ပင် ကောင်းကောင်းသန့်သန့် မရှိပါကလား။

ကျွန်တော်တို့ ကြုံဖူးသည်မှာ မည်သည့်ရွာသူကြီးဖြစ်စေသူတို့ အုပ်ချုပ်သည့်ရွာ အိမ်တိုင်းတွင် အတောင့်တင်းဆုံး အခိုင်ခံဆုံး ဖြစ်တတ်ကြ၏။

ယခု ဖားမျောရွာသူကြီးအိမ်ကလေးကမူ သေးနပ်လွန်းလှ၏။ သူကြီးမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ သို့ အတွေးပင် ဝင်မိသေးတော့၏။

‘ဒါ သူကြီး စောတိကြူးတဲ့’

‘ကရင်လူမျိုးလား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘သူကြီး သူတို့က သူကြီးနဲ့ ရွာသားတွေ အခြေမပျက်ဖို့ လာကူပေးကြမယ့်လူတွေပဲ’

‘တာပလူးအားကြီးလော်’

သို့ ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုလာလေ၏။

‘သူကြီး ရွာသားတွေကို ညနေကျ စုဆောင်းပေးပါ’

အလိုလေးဗျာ... လင်းမြင့်လှိုင်က သို့သာပြော၏။ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ ရွာသားတွေကို ဘာလို့ စုဆောင်းခိုင်းပါလိမ့်။

‘ရတယ်’

‘ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ နားချင်တယ်’

‘ရတယ်’

ကရင်ပီပီ ပြတ်သားလွန်းလှ၏။

ရွာသူကြီးသာ ဆိုတယ်။ အသက်ငယ်သေးပုံရ၏။ ရှည်လျားသောဆံပင်ကို အိမ်နေရင်းမို့လို့လားတော့ မသိ။ တုံးတားလေ

ခြင်း မရှိ။ ကျောပြင်တွင် ဖြန့်ကာချထားလေခြင်းကြောင့် သူကြီးဟု
မထင်ရ။ လူငယ်တစ်ဦးဟု ထင်ရချေ၏။

‘သူကြီး သူတို့စားဖို့’

သို့ ကိုအောင်ခန့်က ပြောလိုက်၏။

‘မပူနဲ့ကွ၊ ငါ မနေ့က တောကြက်တစ်ကောင် ရထား
တယ်၊ တာလဘောဟင်း ကောင်းကောင်းချက်ကျွေးမယ်’

‘သူကြီး တာလဘောချက်တတ်လို့လား’

‘ငါ ဘယ်ချက်တတ်မလဲကွာ၊ တူးမာ ချက်လိမ့်မယ်’

‘တူးမာဆိုတာ’

‘သူကြီးကတော်လေ’

‘ဪ...’

‘နို့... နေပါဦး၊ သူကြီးက မိသားစုဘယ်နှယောက်
ရှိလဲ’

‘သူကြီးမယ် သားလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် သူကြီးတံတွင် တစ်နေ့တာ
နေလိုက်ကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ချေ၏။

‘ကျုပ်နဲ့ သူကြီးက ရင်းနှီးတာကလား၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့
သူကြီးကတော် တူးမာက ကျုပ်ရဲ့ ညီမလေဗျာ’

‘အလိုလေးဗျာ...’

သို့ကြောင့်ပါကလား။

‘သူကြီးတို့ အိမ်ခြေဘယ်လောက်ရှိလဲ’

ကျွန်တော်က စပ်စပ်စုစု မေးလိုက်၏။

‘အိမ်ခြေ ငါးဆယ်ကျော်ကျော်ရယ်ပါ၊ ခုတော့ တော
ဆင်ရိုင်းတွေကြောင့် တစ်ရွာတစ်ကျေးပြောင်းသွားတဲ့တွက် အိမ်ခြေ
သုံးဆယ်လောက်ပဲ ရှိတော့တယ်လေ၊ ငါ့အနေနဲ့က ငါတို့ ဖားမျော
ရွာလေးကို တိုးတက်ချင်တယ်၊ ကြီးပွားချင်တယ်၊ ရွာကြီးဖြစ်ချင်
တယ်၊ ခုတော့ တောဆင်ရိုင်းကောင်တွေကြောင့် ရွာတောင်ဖျက်
ရမလို ဖြစ်နေပြီ’

သို့ဆိုသလို သူကြီး တိကြူးက စိတ်မကောင်းစွာ ပြော
လာလေ၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဒီရွာလေးက နေလို့ကောင်းပါတယ်၊
စားရလွယ် ရှာရလွယ်နေလို့ အဆင်ပြေပါရဲ့၊ တစ်စတစ်စ စည်ကား
လာမှာပါ၊ နို့လေမင့် မထင်မှတ်ဘဲ တောဆင်ရိုင်းတွေကြောင့် ရွာကို
ဖျက်ရမလိုဖြစ်နေပြီတော်’

သို့ဆိုသလို သူကြီးကတော်ကလည်း ပြောလေ၏။

‘ရွာပေါ် အတော်သံယောဇဉ်ရှိတာကလား’

သို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘ဘယ်နှယ်ပြောပါလိမ့်၊ ရွာသားတွေကို ငါတို့ မိသားစု
လို သဘောထားတာပါ၊ ဖားမျောဆိုတဲ့ ရွာလေးကို ငါက ရွာကြီး
ဖြစ်ချင်တာကလား’

‘ဖြစ်ရမှာပေါ့ဗျာ၊ တကယ်လို့ သည်တောဆင်ရိုင်းကောင်
တွေရဲ့ အန္တရာယ်မရှိဘူးဆိုရင် ရွာလေးကို သူကြီးက ရွာကြီးဖြစ်

အောင် တကယ်လုပ်နိုင်မလား

‘အို... ဘယ့်နှယ်ပြောပါကွာ၊ ငါ အားလုံးလုပ်နိုင်တယ်၊
တောဆင်ရိုင်းကောင်တွေကိုတော့ ငါ မတားနိုင်ပါဘူး’

‘သည့်အတွက် မပူနဲ့ သူကြီးရယ်၊ လုပ်ပေးတဲ့မယ်’

‘တာပလူးအားကြီးလော်’

‘ကဲ... ကဲ... ငါ့မိန်းမလက်ရာ တာလဘောကို စားကြ
ချေဦးကွာ’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဖားမျောရွာသူကြီး တိကြူး
၏ အိမ်တွင် ပါလာသည့် ဝိစင်ကို သောက်ကပ်၍ သူတို့ ကျွေးမွေး
သည့် တောကြက်တာလဘောဖြင့် အားပါးတရ စားသောက်ပြီး
နားနေလိုက်တော့၏။

‘ကဲ... ဆရာလေးတို့ အိပ်မယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ခေါင်းရင်းခန်း
မယ် အိပ်ရာခင်းထားတယ်၊ ငါတို့တော့ မနက်စောစော တောင်
စရာရှိလို့ စောစောအိပ်ရာဝင်မယ်ကွာ၊ ဆရာလေးတို့
ပို သဘောထား၊ ဘာမှအားမနာနဲ့’

သို့ ရွာသူကြီး တိကြူးက ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်သည်
ပြင်ပေးထားသည်ဆိုသော ခေါင်းရင်းခန်းကို ကြည့်လိုက်

ဘုရားရေ... လွန်မင်းစွာ သပ္ပာယ်လှသော ဘုရား၏ရေ၊
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တွက် အိပ်ရာခင်းကျင်းထားပါ
ကား။ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ကျွန်တော်တို့က ဝိစင် ဆက်

သောက်ကြ ဦးမည့်သူများ မဟုတ်ပါကလား။ သို့ကြောင့် လင်းမြိုင်
လှိုင်ကို ကျွန်တော်က အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်တော်
ဘာဆိုလိုချင်သည်ကို သိလိုက်သော လင်းမြိုင်လှိုင်က...

‘သူကြီး ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သောက်မယ်စားမယ်
စိတ်နဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိအောင်လို့ တရေကွပ်ပျစ်ပေါ်မယ်
အိပ်လို့လည်း ရပါတယ်’လို့ ပြောလိုက်လေ၏။

သည်တွင် သူကြီးတိကြူးက သဘောပေါက်နားလည်
သွားသည်ကြောင့်...

‘မိန်းမရေ... ဟုတ်တယ်ကွ၊ ဆရာလေးတို့ လွတ်လွတ်
လပ်လပ် နေပါစေ၊ ကဲ... ကဲ... အိပ်ရာတွေ ပြန်ဖြုတ်၊ ကွပ်ပျစ်
ပေါ် ခင်းပေးလိုက်’

ပြောလေ၏။

‘အာ... ရပါတယ် သူကြီး၊ စောင်နဲ့ ခေါင်းအုံးဆို
ရပြီ’

သို့ ပြောလည်းပြော၊ ကျွန်တော်သည် ကိုယ်တိုင်ထလုပ်
လိုက်ချေ၏။

‘ဟုတ်ပြီ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေကြချေ’

သို့ဆိုလျက် သူကြီးသည် အတွင်းခန်းသို့ ဝင်သွားချေ၏။

သို့အတူ တောအုပ် ကိုအောင်ခန့်သည်လည်း ကျွန်တော်
တို့ကို ‘ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတွေထံ သွားဦးမယ်’ နှုတ်ဆက်ထုတ်
သွားပြန်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ကွပ်မျက်ပေါ်တွင် ဆွေ
နားနေလိုက်ကြပြီးနောက် မအိပ်ချင်သေးသည်လည်းဖြစ်၍ ဝီစကီ
ထုတ်သောက်လိုက်ကြပြန်၏။

တစ်ဝက်ခန့်ကုန်သည်တွင်...

‘ကိုပိုက် ဆက်သောက်ချေတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တော့
ခရီးပန်းလို့ အိပ်ချေတော့မယ်’

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကွပ်မျက်ပေါ်တွင် လဲ
လျောင်းလိုက်၏။ ကျွန်တော်သည် ဝီစကီပုလင်းတွင်းရှိ လက်ကျန်
အရက်ကို တစ်ကျိုက်မျှ မော့သောက်လိုက်လေပြီး လင်းမြင့်လှိုင်
နံဘေးတွင် လဲချလိုက်ချေ၏။

အိပ်ရာတွင်း ပက်လက် ဟိုတွေးသည်တွေးဖြင့် အိပ်ပျော်
သွားတော့၏။ မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားလေသည် မသိ။
တစ်စုံတစ်ရာသော အသံကြောင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက်ကတော့မူ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်
အိပ်ပျော်နေပုံပင်။ ဟောက်လိုပင် နေသေးတော့၏။

ကျွန်တော်သည် သူကြီးအိမ်ဝင်းတွင် ဆုရိုက်ကြည့်လိုက်
၏။ ကျွန်တော်တို့ စိတ်တွင် ဘာရယ်ကြောင့် မသိ။ မသိုးမသန့်
ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပင်။

‘အ... ဂူး... ဂူး... ဂူး... ဂူး... ဂူး...’

သူကြီး အိမ်ရှေ့ ရွာလမ်းမကြီးပေါ်မှ ခွေးတစ်ကောင်၏
အူသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ သို့ကြောင့် လှမ်းကဲကြည့်လိုက်သည်။

သူကြီးအိမ်သည် ရွာစပ်တွင် ရှိသည်ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်
တွင် ကွင်းပြင်သာဖြစ်၏။ အတော်လှမ်းလှမ်းမှ တောတန်းလေးကို
လရောင်အောက်တွင် တွေ့မြင်ရ၏။

ခွေးသည် ထိုကွင်းစပ်သို့လှည့်နေခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်
သည် လဲလျောင်းနေရာမှ ထလိုက်ကာ ခွေးကောင်ကြည့်အူနေရာ
သို့ စေ့စေ့စိုက်စိုက်ကြည့်နေလိုက်၏။

ဘုရားရှေ့... ကျွန်တော်သည်ပင် အမြင်မှားနေသည်များ
လား။ တောစပ်အပြင်လှမ်းလှမ်းမှ ခြေလေးချောင်းသတ္တဝါကြီး
တစ်ကောင်သည် ထိုနေရာမှသည် ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ လာနေ
သည်ပဲ။

ဘာကောင်ပါလိမ့်။

‘တောဆင်ကောင်ကြီးများလေလား’

‘အ... အ... ဂူး... ဂူး... အ... ဂူး... ဂူး...’

ခွေးသည် မပြတ် ထိုသတ္တဝါကောင်ကို ကြည့်ကာ အူနေ
လေ၏။ ကျွန်တော် ရှေ့နည်းနည်းတိုးရပ်ကြည့်နေလိုက်ပြန်၏။

အလိုလေးဗျာ... ထိုသတ္တဝါကောင် တစ်လှမ်းချင်း
လှမ်းလာနေခြင်း မဟုတ်။ ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးလာနေခြင်းပဲ
ကလား။ အတော်လေး အလှမ်းဝေးသေး၏။

ကျွန်တော် မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေလိုက်ပြန်၏။

အလိုလေးဗျာ... ကျွန်တော် အမြင်မှားခြင်းဖြစ်၏။

တကယ်တော့ ထိုသတ္တဝါကောင်သည် ကျွန်တော်တို့ထံ ဦးတည်

လာနေခြင်းမဟုတ်။

တောစပ်သို့ ပြေးသွားနေခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော် ဘာကောင်သိလိုသဖြင့် ရှေ့လှမ်းလှမ်းသို့

တိုး သွားကြည့်လိုက်ပြန်၏။

ဘုရားရေ... ပြောင်ဖြစ်ခြင်းမည်။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကြီးကြီးမည်းမည်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ထိုပြောင်ကောင်ကြီး

တောတန်းလေးအတွင်း ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

‘အု... အု... အု... အု... အု... ဝူး...’

ခွေးကောင်သည် စိုးပေါ် ခေါင်းမောအုနေဆဲဖြစ်သည်

ကြောင့် ကျွန်တော်သည် နံဘေးမှ ခဲတစ်လုံးကို ကောက်ယူ၍ လှမ်းပစ်လိုက်၏။

‘ကိန်... ကိန်... ကိန်...’

ကျွန်တော်ပစ်လိုက်သောခဲလုံး ခွေးကောင်ကို ချက်ကောင်း

ထိသွားဟန်တူ၏။ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်ပြေးသွားချေတော့၏။

‘ကိုပိုက် ဘာဖြစ်တာလဲ’

အလိုလေးဗျာ... ခွေးကောင် အော်သံကြောင့် လင်းမြင့်

လှိုင် အိပ်ရာမှနိုးလာပါကလား။

‘ဆောရီး ကိုလင်း၊ ခွေးကောင် အုနေလို့ ခဲနဲ့ ခြောက်ပစ်

လိုက်တာ’

သို့ အစချီ၍ ကျွန်တော်သည် ပြောင်ကောင်တွေ့လိုက်ခြင်း

ကို ပြောပြလိုက်၏။ လင်းမြင့်လှိုင် ဘယ်လို သဘောပေါက်သွား
လေသည် မသိ။ ကျွန်တော်ကို ကြည့်၍ ပြုံးစိစိလုပ်နေတော့၏။

‘ဘယ်လိုလဲ ကိုလင်းရဲ့’

ကျွန်တော် မလုံသဖြင့် သို့ မေးလိုက်၏။

‘ကိုပိုက် အိပ်ချင်မှီးတူး မြင်ချင်ရာ မြင်နေတာ ဖြစ်မှာ
ပေါ့’

‘ဟာ... တကယ်ပါ ကိုလင်းရဲ့၊ အေး... မယုံလျှင်
အသည်းစား သွားကြည့်မယ်၊ ပြောင်ကောင်ခြေရာ တွေလိမ့်မယ်’

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အိပ်ပါ ကိုပိုက်ရယ်၊ ကိုပိုက် သောက်တာ
များသွားလို့ ဖြစ်မယ်’

သို့ဆိုတော့ကာ ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကို မည်သို့မျှ
မပြောလိုတော့ပြီ။

‘အင်းလေ... ထားပါတော့’ ဆိုလျက် ကွပ်ပျစ်ပေါ်
ပြန်သွားလဲလျောင်းလိုက်တော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်ရော ကျွန်တော်ပါ အတွေးကိုယ်စီဖြင့်
မျက်လုံးအစုံ ဖိုတ်နေကြစဉ်...

‘ဝေး... ဝေး... ဝေး...’

‘ဟေး... ဝေး... ဟေး...’

‘ဝေး...’

တောစပ်အတွင်းပိုင်းလောက်ဆီမှ ဆူဆူညူညူ လူသံတို့
ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် လဲလျောင်းချေရာမှ

ထထိုင် လှမ်းကကြည့်လိုက်ကြ၏။

‘ဝေး... ဝေး... ဝေး...’

‘ဟေး... ဝေး... ဝေး...’

‘ကိုလင်း၊ တောစပ်အတွင်းမယ် လူတစ်စု ငြာသံပေး

အော်နေတာဗျ’

‘သည်အချိန်ကြီးဗျာ၊ ဘာလုပ်နေကြတာပါလိမ့်’

‘ကျွန်တော် မြင်လိုက်တဲ့ ပြောင်ကောင်ကို လိုက်နေကြ
တာ ဖြစ်မယ်’

သို့ ပြောလိုက်သည့် ကျွန်တော့်ကို လင်းမြင့်လှိုင်က
တအံ့တဩ ကြည့်လာချေပြီး...

‘ဟင်း... ကိုဝိုက်က အလိုထင်လို့လား’

‘ဖြစ်နိုင်တယ်လေ၊ စောစောက ကျွန်တော် ပြောင်ကောင်
ကို မြင်လိုက်တာပဲ’

‘အား...’

‘ဟာ...’

‘ဟင်...’

သို့ရှိစဉ် တောစပ်တွင်းမှ လူတစ်ယောက်၏ ကြောက်
လန့်တကြား အော်ဟစ်သံကြီးကို ကြားလိုက်တော့၏။

‘ကိုင်း... အဲဒီက လူတစ်ယောက် ဒုက္ခနဲ့တွေ့ပြီထင်
တယ်’

‘အေးဗျ... သည်လို ရွာနားအီးတောစပ်လောက်မှာတော့

တောမခြောက်လောက်ပါဘူး’

‘ကိုလင်း၊ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီသွားကြည့်ကြစို့’

‘သွားစို့ဗျာ’

လင်းမြင့်လှိုင်က သေနတ်ကို ကောက်ယူလိုက်သလို
ကျွန်တော်သည်လည်း သေနတ်နှင့် ဓာတ်မီးကိုယူ၍ ထိုတောစပ်သို့
ခြေဦးလှည့်ထွက်တော့၏။

ကျွန်တော်တို့ အိပ်နေသည့် ကွပ်ပျစ်နေရာနှင့် တောစပ်
သိပ်ဝေးလှသည်တော့ မဟုတ်။ ရွာပြင်ကွင်းတစ်ခုသာ ခြား၏။

ညဉ့်သန်းခေါင်ယံအချိန်ဖြစ်သည်ကြောင့် လေနအေး
တိုက်ခိုက်နေခြင်းကြောင့် ချမ်းစိမ့်စိမ့်တော့ ရှိချေ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ တောစပ်သို့ရောက်သည်တွင်
မည်သည့်အသံမျှသာ မဟုတ်။ အရိပ်အယောင်ပင် မမြင်ပါချေ။

‘ကျွန်တော်တို့ နားကြားလွဲတာများလား’

‘ကိုဝိုက်ကလည်းဗျာ၊ နှစ်ယောက်စလုံး ကြားတာပဲ’

ကျွန်တော်သည် ပြောင်ကောင်ကို သတိရလိုက်သဖြင့်
မြေကြီးပေါ်တွင် လအလင်းရောင်ဖြင့် ခြေရာတွေ့လိုတော့ငြား ကြည့်
လိုက်၏။

‘ဟာ... ကိုလင်း၊ သည်မယ် ခြေရာဗျ’

‘ဘာခြေရာတုံး’

‘ပြောင်ခြေရာလေ၊ ကျွန်တော် လှမ်းတွေ့လိုက်တဲ့ ပြောင်
ကောင်ရဲ့ ခြေရာ’

သို့ဆိုတော့ကာ လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုပြောင်ကောင်
ခြေရာကို နေ့နေ့ကြည့်နေလေတော့၏။

‘ဟုတ်ပါ၊ ကိုပိုက်ရယ်၊ ကြည့်စမ်း... သည်ကောင်
ဒဏ်ရာရထားလား မသိဘူး၊ သည်မယ် သွေးစက်တွေဗျ’

‘ဟုတ်ပြီ၊ စောစောက လူတစ်စုဆိုတာလည်း ကျွန်တော်
တို့ စိတ်ထင်တာ မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ သည်ပြောင်ကောင်ကို လိုက်သတ်
နေတဲ့ လူတစ်စုဖြစ်မယ်’

‘ကိုလင်း၊ စိတ်ထင် ပြောကြည့်ချေဗျာ’

‘ဘာကိုလဲ’

‘ဪ... ညဉ့်နက်အချိန် သည်လူတစ်စု ပြောင်ကောင်
ကို လိုက်သတ်နေတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ပေါ့၊ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား’

သို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က
တစ်ချက်မျှ စဉ်းစားလိုက်ချေပြီး...

‘အင်း... ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူတို့က ပြောင်ကောင်ကို ဒူးလေး
နဲ့ ပစ်ရဗူးတော့ နောက်တစ်ကောင် ထပ်ရှာပစ်ကြတာ ဖြစ်မယ်၊
အဲလိုမှမဟုတ် သူတို့ အရင်သတ်လိုက်တဲ့ ပြောင်နဲ့ ပတ်သက်မှု
ရှိမယ်’

‘ရှင်းအောင်ပြောပါလား ကိုလင်းရယ်’

‘သည်လိုဗျ၊ တိရစ္ဆာန်တွေမှာလည်း သံယောဇဉ်ဆိုတာ
ရှိတတ်ကြတယ်၊ ပြောင်ထီးနဲ့ ပြောင်မ မိတ်လိုက်ကြရင်း သူတို့
က ပြောင်ထီးကို မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့၊ ပစ်ခတ်လိုက်ကြတဲ့အထိ

ပေါ့၊ အမကောင်က အထီးကောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သည်က ဘာ
တကောက်ကောက်လိုက်နေတာဖြစ်မယ်၊ သည်တော့ကာ လူစုက
‘ပြောင်မကို ထပ်သတ်ဖို့ ကြိုးစားတာဖြစ်မပေါ့’

လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသည်မှာ ဖြစ်နိုင်၊ မဖြစ်နိုင် ကျွန်တော်
မခန့်မှန်းတတ်ပါချေ။

လင်းမြင့်လှိုင် ကျွန်တော့်ကို သက်သက်မဲ့ နောက်ပြောင်
ပြောသည်လည်း ဖြစ်နိုင်၏။

‘ကဲ... ကိုပိုက်၊ တောစပ်အထဲ ဝင်ကြည့်မလား’

‘ဝင်တာပေါ့’

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည် ဓာတ်မီးကို လှည့်ပတ်ထိုး
ကာ တောစပ်မှ အတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်ချေ၏။

‘ဟာ... သည်မယ်ဗျ’

တောစပ်အတွင်း သစ်တစ်ပင်တွင် မြားတံစိုက်ဝင်နေ
သည်ကို တွေ့ရ၏။

သစ်ကိုင်းသစ်ခက်တို့ ကျိုးပြတ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။
သို့မှောင်နေသဖြင့် မြေပြင်တွင် ခြေရာတို့တော့ဖြင့် မတွေ့မိပါ။

‘သည်လူစု ပြောင်ကောင်ကို လိုက်သတ်ဖြတ်နေကြတာ
ပဲ ဖြစ်မယ်ဗျ’

‘အေးလေဗျာ’

‘နို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကြားလိုက်ရတဲ့ ကြောက်လန့်တကြား
အော်သံကရော ဘာဖြစ်နိုင်မလဲ’

‘ပြောင်ကောင်နဲ့ ထိပ်တိုက်ကြုံလိုက်တဲ့ လူတစ်ယောက်၊
ကြောက်လန့်တကြား အော်သံဖြစ်မှာပေါ့’

‘သို့ဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် တောတိုးဝင်း
ကြပြန်၏။ အောက်ပေါင်းရှုပ်သယောင် ရှိချေ၏။’

ချုံပင်တို့ သိပ်မရှိပေမင့် သစ်ပင်ကြီးပေါ်သို့ တွယ်တလဲ
နွယ်ပင်တို့နှင့် ကြိမ်ပင်တို့ကြောင့် သွားလမ်းကို မနည်းရှာကြရ၏။
သို့ လမ်းရှာတောတိုးခဲ့ရာမှ...

‘ဟာ...’

‘ဟင်...’

မြေပြင်တွင် လူတစ်ယောက် မှောက်ခုံကြီးပါကလား
လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ထိုလူနားသို့ ပြေးသွားကြကာ
ပခုံးမှ လှန်လိုက်၏။

‘အား...’

‘အားလားလား...’

ရုတ်တရက်မို့ ကျွန်တော် လန့်အော်မိ၏။ ထိုသူမျက်နှာ
ပုံပျက်ပန်းပျက်ဖြစ်နေချေ၏။ သွေးတို့ ယိုစီးထွက်နေ၏။

မျက်နှာကို မာကျောသောအရာနှင့် ပစ်ခံလိုက်ရခြင်း
ဖြစ်မည်။ သို့တည်းမဟုတ် ထိုလူ မြေပြင်တွင် လဲကျနေ၍ ပြောင်
ကောင်က သူ၏မျက်နှာကို ခြေဖြင့် နင်းဖိသွားခြင်းဖြစ်မည်။

‘အသက်ရှိသေးလား’

ကျွန်တော်က မဖြစ်နိုင်မှန်းသိလျက် သို့ မေးလိုက်၏

‘ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ ကိုပိုက်ရယ်’

ကျွန်တော်တို့ သည်လူကို ဂရုစိုက် စေစေစူးစူး ကြည့်နေ
ကြစဉ်...

‘ဟာ...’

ခပ်လှမ်းလှမ်း ချုံပတ်တောစပ်မှ တောတိုးပြေးသွားသံကို
ကြားလိုက်ရ၏။

‘ကိုပိုက် လာချေဗျာ’

လင်းမြင့်လှိုင်က ကပျာကသီ ထိုနေရာသို့ ပြေးလိုက်
သွား၏။ လက်တွင်းမှ သေနတ်ကိုလည်း အရံသင့်ပစ်ခတ်နိုင်ရန်
ချိန်ရွယ်သွားချေ၏။

ကျွန်တော်သည်လည်း လင်းမြင့်လှိုင်နည်းတူ သေနတ်ကို
ကိုင်ကာ လင်းမြင့်လှိုင်နောက် လိုက်သွားလေ၏။

‘ဟာ... ဟိုမယ်၊ ဟိုမယ်’

ချုံပတ်နွယ်တို့ကြား ပြောင်ကောင်ကြီး တိုးဝင်းပြေးသွား
သည်ကို တွေ့လိုက်ကြ၏။

ဖင်ပိုင်းသာ တွေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော်က ရမ်းသန်းပစ်မည်လုပ်သည်တွင်...

‘ကိုပိုက် မပစ်နဲ့၊ သည်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူစုလည်းရှိနိုင်
တယ်’

သို့ သတိပေးလာသည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ခြိမ်းချောက်
သေနတ်ကို ဘေးသို့ ထိုးချလိုက်၏။

Handwritten signature or mark

‘ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’
 ‘သည်နားဝန်းကျင် လူရှိနိုင်တယ်’
 ‘ဟုတ်ပြီ၊ နားလည်ပြီ’
 သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် ‘ဝူး’ ရယ်လို့ အသံပြုလိုက်
 ၏။
 အနားဝန်းကျင်ရှိ လူတစ်စုကို အသံပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။
 ‘ဝူး...’
 ကျွန်တော် နောက်ထပ် အော်လိုက်ပြန်၏။
 မည်သည့်ခွန်းပြန်တုံ့သံမျှ မကြားရလေပြီ။
 ‘မရှိကြဘူး ထင်တယ်’
 ကျွန်တော်က မှန်းဆပြောလိုက်၏။
 ‘ကျွန်တော်တို့ ပြောင်ကောင်နောက်လိုက်မလား’
 လင်းမြင့်လှိုင်က တစ်ချက် တွေဝေစဉ်းစားလိုက်ချေပြီး
 ခေါင်းကို ခါယမ်းပြချေ၏။
 ‘နို့ဖြင့်...’
 ‘ပြန်ကြမယ်’
 ‘ဗျာ...’
 ‘မနက်လင်းမှ သည်ပြောင်ကောင်ကို ခြေရာလိုက်ကြည့်
 ကြတာပေါ့’
 သို့ဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် လူသေကို
 ထမ်းပိုးပြန်ခဲ့ကြချေ၏။

အလိုလေးဗျာ... ကျွန်တော် ထင်ထားသည်မှာ သူကြီးတို့
 အိပ်နေပြီဖြစ်မည်။ သို့ပေမင့် သူကြီးရော သူကြီးကတော်ပါ
 ကွပ်မျစ်ပေါ်တွင် ထိုင်၍ ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်နေလေ၏။
 ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ လူသေတစ်ယောက် ပါလာသည်
 ကို လုံးဝအံ့ဩဖန်မရှိလေသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်
 သည် သူကြီးလင်မယားကို အထူးအဆန်းလို ကြည့်မိကြတော့၏။
 ‘ငါထင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ငါစကားမှ နားမထောင်ကြတာ’
 ‘ဗျာ...’
 ‘ဘယ်လို...’
 ‘အင်း... ဆရာလေးတို့ကို ငါ စောစောကတည်းက
 မပြောမိတဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ကွာ’
 ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင် သူကြီးပြောသည်ကို လုံးဝ
 နားမလည်ပါချေ။ သို့ကြောင့် သူကြီးကို တွေဝေငေးနေမိကြတော့
 ၏။
 ‘ဪ... မင်းတို့တွေ ဘာမှနားမလည်ကြဘူး၊ ဟုတ်
 လား’
 ‘ဟုတ်တယ် သူကြီးရယ်၊ ရှင်းအောင်ပြောပါလား’
 သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။
 ‘အေး... ငါပြောပြမယ်၊ သူ့ကို အဲဒီမှာပဲ ချထားကွာ၊
 မနက်ကျမှ သူ့မိသားစုကို အကြောင်းကြားမယ်’
 ‘သူကြီး... သူက...’

‘သြော်... သူက ဖိုးထောင်တဲ့၊ မုဆိုးပေါ့၊ သူ ငါ့စကား
နားမထောင်ဘူး၊ နို့ကြောင့် သေရတာ၊ သူနဲ့ပါသွားတဲ့ နှစ်ယောက်
လည်း ဘယ်လိုအန္တရာယ်တွေနဲ့ ကြုံမလဲ မသိဘူး၊ မနက်ကျမှ
လိုက်ရှာကြတာပေါ့’

‘ဗျာ...’

‘ဟင်...’

‘သည်လိုကွ... ဆရာလေးတို့ ရောက်လာတော့ ဆတ်
ကောင်ကို သူတို့သုံးယောက် ခူးလေးနဲ့ ပစ်ခတ်ရလိုက်ကြတယ်
လေ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဦးအောင်ခန့် ပြောလို့ သိပြီလေ’

‘အေး... သူတို့ သတ်ခဲ့တာ ပြောင်ထီး ပြောင်မ မိတ်
လိုက်နေချိန်မယ် ပစ်ခဲ့တယ်ဆိုတော့ သူနဲ့ မိတ်လိုက်တဲ့ အမ
ပြောင်က သူ့ကြင်ဖော်ကို သတ်ဖြတ်တဲ့ လူတစ်စုနောက် လိုက်ခဲ့ကွ
ပေးတာဖြစ်မယ်၊ သည်ကောင်တွေ ပြေးလာကြတာ ဖြစ်မယ်၊
ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူတို့မယ် မြားတံတွေ မရှိတော့ဘူးလေ၊ အဲ...
ရွာပြန်လာကြပြီး မြားတံလုပ်ကြမယ်၊ သည်ကောင်ကို ပြန်သွား၊
သတ်ဖြတ်လုပ်ကြမယ်၊ ဒါကို ငါက မေးတယ်၊ မင်းတို့ သိပ်
အတင့်မရနဲ့နော်ပေါ့၊ သည်တော့ သည်ကောင်က (သေသူတို့
ရည်စူးထားခြင်းဖြစ်၍) ကျုပ်တို့ တစ်ကောင်ကို သတ်ပစ်ခဲ့ပြီပဲ၊
သည်ပြောင်ကောင်ကို ဘာလို့ မသတ်နိုင်ရမှာလဲပေါ့၊ သည်တော့
ငါက ပြောင်ကောင်ကို မင်းတို့သတ်လို့ သေရတယ်ဆိုတာလည်း

အေးကပ်ပစ်ချခံရတာလို့၊ နို့တောင်မှ မင်းတို့ နှစ်ရက်လောက်
ထိုင်ရှာသတ်ရတယ်လေ၊ ခုကျ အမကောင်က မင်းတို့ရဲ့နောက်ကို
ထိတ်လာတာဆိုတော့ အခြေအနေချင်း မတူဘူးနော်၊ မင်းတို့တွက်
အန္တရာယ်များလွန်းတယ်လို့ ငါ သတိပေးတဲ့ကြားထဲက ဆရာ
သေးတို့နဲ့ရောက်မလာခင် သူတို့ သုံးယောက် ထွက်သွားကြတာ
သို့ သူကြီးပြောသည်ကို ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်
သုံးစိတ်ဝင်စားမိကြတော့၏။

‘ငါထင်တာ သူတို့က ပြောင်ကောင်ကို တောထဲလိုက်ရှာ
ပြီး သတ်ကြတယ်ပေါ့၊ ဒု အဲလိုမဟုတ်ဘူးပဲ၊ ပြောင်ကောင်က
ညာနားဆီလာတာ ဖြစ်မယ်’

သို့ သူကြီးပြောသည်တွင် ကျွန်တော် တစ်ရေးနီး ပြောင်
ကောင်ကို တွေ့လိုက်ခြင်းကို သတိရလိုက်ပြီး ထိုအကြောင်း ပြောပြ
လိုက်၏။

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ သည်ကောင်တွေ ပြောင်ကောင်ကို လိုက်
သတ်တာ၊ ပြောင်ကောင်က ခုတော့ သူတို့ကို သတ်လိုက်နိုင်တယ်
လေ’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်ရော လင်းမြင့်လှိုင်ပါ သဘော
ပေါက်သွားကြပြီ ဖြစ်တော့၏။

‘အင်း... သူကြီးရယ်၊ နက်ဖြန်ကျ ကျွန်တော်တို့ ဟို
နှစ်ယောက်နောက် လိုက်သွားမှဖြစ်မယ်၊ နို့မှမဟုတ် အချည်းနှီးပဲ၊
ပြောင်ကောင်ကြောင့် ဟိုနှစ်ယောက်ပါ အသက်ပေးနေရဦးမယ်’

‘အေးကွာ... အတော်ချကွပေးတဲ့ကောင်တွေ၊ ကဲ...
ကဲ... ဆရာလေးတို့ နားကြဦး၊ နက်ဖြန်စောစော သည်ကောင့်
ကိစ္စဝိစ္စတွေ လုပ်ပြီးလျှင် တောထဲလိုက်သွားကြတာပေါ့’

သို့ဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ကွပ်ပျစ်ပေါ်
တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက်တော့၏။

‘ကဲ... မိန်းမရေ၊ ငါ ရွာထဲ သွားဦးမယ်၊ သည်ကောင့်
မိသားစုကို သွားပြောရမယ်’

သို့ဆိုလျက် သူကြီးတိကြူသည် ဓာတ်မီးကိုဆွဲ ငှက်ကြီး
တောင်စားကို ကိုင်၍ ကျွန်တော်တို့အပါးမှ ထွက်သွားချေတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ပင်ပန်းနေကြပြီဖြစ်
သည်ကြောင့် ခြေပစ်လက်ပစ် အိပ်လိုက်ကြတော့၏။ ခေါင်းချ
လိုက်သည်နှင့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားတော့၏။

မိုးလင်းလှပိုင်းမှ အိပ်ရလေခြင်းကြောင့် အချိန်ကြာကြာ
အိပ်ရခြင်းမရှိချေ။ ဘယ်တွက်မူ ဆူဆူညံညံအသံတို့ကြောင့် အိပ်ရာ
မှ နိုးလာကြချေ၏။

ဘုရားရေ... လူတစ်စုပါကလား။ ရှေ့မှဦးဆောင်လာသူ
သည် ကိုအောင်ခန့် ဖြစ်ချေ၏။

သူ့နောက်တွင် ရွာကာလသားတစ်စုနှင့်အတူ အသက်
အရွယ်ကြီးကြီး လူကြီးတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်
ပါလာ၏။ သူတို့ ကြည့်ရသည်မှာ ဝမ်းနည်းနေကြပုံ ဖြစ်ချေ၏။

ကာလသားတို့သည် သူတို့ စောင်ဖြင့် ပတ်ပိုးထားသည့်

လူသေအလောင်းကို ကျွန်တော်တို့နှင့် မနီးမဝေးလောက်တွင် တွေ့
လိုက်ကြ၏။

မနေ့က ပြောင်နင်း၍ သေသွားသော မုဆိုးဖိုးထောင်
အလောင်း ဖြစ်ချေ၏။ အတိုးကြီး၊ အတွားကြီးသည် ဖိုးထောင်၏
မိဘများဟု သိရ၏။

‘သူကြီးရယ်... ကျုပ်တို့ လင်မယား ဘာဆိုဘာမှ
မလုပ် တတ်တော့ပါဘူး၊ သည်ကိစ္စ သူကြီးသာ စီစဉ်ပေးဗျာ’

သို့ ဖိုးထောင်၏ ဖခင်ဖြစ်သူက ပြောလေ၏။

‘အင်းပေါ့လေ... ရွာသူကြီးဆိုတော့ သူကြီးတာဝန်ပေါ့၊
ကဲ... ကဲ... အောင်ခန့်ရေ၊ မင်းပဲ ဦးဆောင်လုပ်ချေကွာ၊ ငါတို့
ရဲစခန်းနဲ့ဆေးရုံ သတင်းပို့ချဦးမယ်၊ အဲ... အောင်မိုး မင်း ငါနဲ့
လိုက်ခဲ့ချေ’

သို့ သူကြီးက စီစဉ်လိုက်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်က...

‘အင်း... သူကြီး ဥက္ကံသွားမယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်နဲ့
ကိုလင်းပဲ တောထဲသွားကြရတော့မှာပေါ့’

‘ဟာ... ဟုတ်ပါရဲ့ကွာ၊ အေး... ငါက လူကြီးဆိုတော့
ငါပဲလုပ်မှဖြစ်မှာကွာ၊ ဆရာလေးတို့ သွားကြချေလေ’

‘ဟုတ်ပြီ’

‘သည်နေ့ ပြန်ရောက်မှာလား’

‘နို့တော့ ဘယ်ပြောတတ်မလဲ သူကြီးရဲ့၊ ဖိုးထောင်နဲ့
ပါသွားတဲ့ မုဆိုးနှစ်ယောက်ကိုလည်း ရှာရဦးမယ်လေ’

‘အေး... အေး... နို့ဖြင့် ငါတော့ ကနေ့ ညနေပဲ ဖြန်
ရောက်မှာ၊ ည ဆရာလေးတို့ ဖြန်မရောက်လျှင်ဖြင့် ငါ ဖိုးသျှမ်းခေါ်
ပြီး လိုက်ခဲ့မယ်၊ ဆရာလေးတို့ သွားမယ်ဆို ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊
နက်ဖြန် နေ့လယ်ခင်းမယ် မအူချောင်းဖျားက ဝါးခတ်စခန်းမယ်
စောင့်နေချေ’

‘ဟုတ်ပြီ သူကြီး၊ နို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သွားကြတော့
မယ်’

‘အဲ... နေကြဦးလေ၊ မနက်ခင်းစာလေး ဘာလေး စား
ပြီးမှ သွားကြပါလား’

သို့ဆိုသလို သူကြီးကတော် တူးမာက ပြောလာချေ၏။

‘မစားတော့ဘူး သူကြီးကတော်ရေ၊ ကျွန်တော်တို့မယ်
ဆတ်သားခြောက်တွေ ပါတယ်၊ လမ်းကျနိုင်မှ စားကြမယ်၊ ဧာ
စောသွားမှ နို့မှ ဟိုနှစ်ယောက်ကို အလျင်မီရှာမှ ဖြစ်မယ်’

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော် သူကြီး အိမ်ခြံ
ဝင်းမှ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

ရာကာလသားတစ်စုနှင့် ဖိုးထောင်၏ မိသားစုတို့သည်
ကျွန်တော်တို့ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်နေလေ၏။

ကျွန်တော်တို့ ထွက်သွားသည်နှင့် သူကြီးသည်လည်း
သူတပည့် အောင်မိုးကိုခေါ်၍ ဥတ္တံသို့ ထွက်သွားပေရောမည်။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ဖိုးထောင် ဆာခဲသော
နေရာသို့ ရောက်သည်တွင် ခြေရာလက်ရာလေးများ ရှိလေဦးမလား

အသိဖြင့် မြေပေါ်တွင် ရှာဖွေကြည့်ကြသေး၏။

အချိန်ကြာကြာ ထိုနေရာလေးတစ်ဝိုက် လှည့်ပတ်ရှာသည်
တွင် မည်သည့်သံလွန်စမျှ မရသည်ကြောင့် ရှေ့ဆက်လျှောက်ခဲ့
ကြသည်တွင် ထိုနေရာနှင့် ကိုက်ငါးဆယ်လောက် နေရာတွင်
တော့...

‘ဟာ...’

‘ဟင်...’

ပြောင်ခြေရာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရ
၏။ လင်းမြင့်လှိုင်၏ ထင်မြင်ချက်အရ...

‘သည်ပြောင်ကောင် ကျွန်တော်တို့ အလောင်းသယ်ပြီးမှ
သည်နေရာ ဖြတ်သွားတာဗျ’

‘နို့ဖြင့် သည်ကောင်က ဖိုးထောင်ကို နင်းသတ်တဲ့ ပြောင်
ချား ဖြစ်နေမလား’

သို့ဆိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောင်ခြေရာကို စေ့စေ့ကြည့်
လိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်’

‘ကိုလင်း ဘယ်လိုပြောနိုင်လဲ’

‘သည်ပြောင်ခြေရာတစ်ဖက်က ခပ်မိုနိုနိုဖြစ်နေတယ်ဆို
တော့ သည်ကောင်က ခြေတစ်ဖက်နာနေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့’

‘ဘယ်လို...’

‘သည်လိုလေ၊ ဒဏ်ရာရထားတော့ကာ ကျန်ခြေလက်

သုံးချောင်းကသာအားစိုက်ပေမည် ဒဏ်ရာရထားတဲ့ သည်ခြေရာကို
ဖော့ဖော့လေးနင်းတော့ကာ ခြေရာသိပ်မထင်တာပေါ့။

‘နို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အိပ်ပြောင်ကောင်ကို ခြေရာခံလိုက်
ကြမှာပေါ့။’

‘ဒါပေါ့ ကိုပိုက်ရဲ့၊ ဘာပြောပြော ဖိုးထောင်တို့ လိုက်
နေတဲ့ ပြောင်ကောင်ကို ကျွန်တော်တို့ လိုက်ရှာပြီး သတ်ရမယ်လေ၊
ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဖိုးထောင်ကို သတ်ထားလို့ပေါ့။’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရှေ့ဆက်တောတိုးခဲ့ကြပြန်၏။
အောက်ပေါင်းရှုပ်သည်ကြောင့် ပြောင်ခြေရာကိုတော့ဖြင့် တွေ့တစ်
ချက် မတွေ့တစ်ချက်ဖြစ်သော်လည်း ပြောင်သွားလေသည်မှာ
လမ်း မြှောင်လေးအတိုင်းဖြစ်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည်လည်း
ထို လမ်းမြှောင်အတိုင်း လိုက်သွားကြရာမှ ခရီးအတန်အရောက်
တွင်...

‘အား... အား... အား... အား...’

‘အား... အား...’

ခပ်လှမ်းလှမ်း ဒလွယ်ခုတ်လောက်ဆီမှ ကျီးတစ်အုပ်
သစ်ပင်ထိပ်မှာ လန့်ဖျပ်ပျံသန်းသွားလေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြ၏။

‘ပြောင်ကောင် အဲဒီအပင်အောက်ရောက်သွားလို့ဖြစ်မယ်’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။ ကျွန်တော့်စကားကို
လင်းမြင့်လှိုင်းက ဘယ်လိုထင်သွားလေသည် မသိ။ ပြုံးနေလေခြင်း
ကြောင့်...

‘ကိုလင်း ဘာပြုံးတာလဲ’ လို့ မေးလိုက်၏။

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ကိုပိုက်ရယ်၊ တောတောင်
ထဲမယ်-သတ္တဝါတွေက သူလမ်းဆူသွားကြတာပဲ၊ သားရဲကောင်က
သားကောင်ချောင်းတာကလွဲလို့ပေါ့၊ ဘုရားကောင်တွေ လန့်ဖျပ်ပျံတာ
ဘာကြောင့် ပြောင်ကောင်ကြောင့် ဖြစ်ရမှာတုံး၊ နိစ္စဓူဝ သွားလာကြ
ကြမှာချည်း၊ ဘာလန့်ဖျပ်ပျံစရာ လိုမှာတုံး၊ အ... မြေပြင်မှာ
အသားပုပ်စားရင်း တခြားသတ္တဝါကောင်လားလို့ ထပျံတယ်ဆို
ဟုတ်သေး၊ ခုတော့ သစ်ပင်ပေါ်က ငှက်တွေလေ’

‘ဟာ... ဟုတ်ပါရဲ့ ကိုလင်း၊ ကျွန်တော် အမှတ်တမဲ့
ဖြစ်သွားတယ်၊ နို့ဖြင့် အဲဒီကျီးကောင်တွေ သူတို့ကို ခုက္ခပေးလာတဲ့
လူသားရှိနေလို့ပေါ့၊ ဟုတ်လား’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်လေ၏။

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ အိပ်တန်းဝင်ငှက်တွေကို အောက်က
နေ လေးခွန့်သော်လည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ခွန့်သော် လည်းကောင်း
ပစ်လိုက်လို့ လန့်ဖျပ်ပျံသန်းသွားကြတာပေါ့’

‘သေနတ်နဲ့ ပစ်လို့များလား’

‘ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတုံး၊ အဲလိုဆို ကျွန်တော်တို့ သေနတ်
သံ ကြားရမပေါ့’

‘ဟုတ်ပါရဲ့’

သို့ဆိုကာ ကျွန်တော် ရှက်သွားမိ၏။ သို့ကြောင့် စကား
ဆက်မပြောလေတော့ဘဲ ရှေ့သို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားလိုက်

တော့၏။ လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော့်နောက်မှ ကပ်လိုက်ပါလာ
ချေ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တောကျီးကန်းများ ပျံသွား
သည့် သစ်ပင်အောက်ခြေသို့ ရောက်လာကြတော့၏။

‘ကဲ... ကိုပိုက်၊ သည်မယ် တွေ့ပြီ’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ဆိုလျက် ထိုအပင်အခြေနေရာကို
ပြလေ၏။ ကျွန်တော် စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

သစ်ပင်အခြေတွင် လူတစ်ယောက်၏ ဗလာခြေရာ
တွေ့လိုက်ကြချေ၏။

‘သည်လူ ဖြစ်မယ်’

‘ဘာတုံး ကိုလင်း’

‘ဪ... သူ ငှက်ကောင်ကို သည်ကနေပစ်တာလေ’

‘လက်မှန်းတော့တည့်ပုံပေပဲဗျ၊ သည်မယ် ငှက်ကောင်ရဲ့
အမွှေးအတောင်တွေ’

လင်းမြင့်လှိုင်က မြေပြင်တွင် တွေ့ရသည့် ငှက်ကောင်
အမွှေးအတောင်တို့ကို ပြပြောလေ၏။

‘သည်လောက်အမြင့်ကြီးကို လောက်လေးနဲ့ပစ်လို့ ရောက်
နိုင်ပါ့မလား’

အပင်အမြင့်ကို ကြည့်၍ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။
ထိုအပင်၏ အနိမ့်ဆုံးအပိုင်းသည်ပင် လေးတစ်ပစ်စာ ရောက်
နိုင်သည်ဆိုပေမင့် ငှက်ကောင်သည် အနိမ့်ဆုံးအပိုင်းတွင် နားကြ

လိမ့်မည် မဟုတ်။ အများအားနီး ကိုင်းများတွင်သာလျှင် နားကြခြင်း
မည်။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

‘အင်း... သူ ဒူးလေးနဲ့ပစ်တာ ဖြစ်မှာပေါ့’

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြော၏။

‘နို့ဆိုတော့ သည်လူက ဖိုးထောင်နဲ့ အဖွဲ့ဖြစ်မယ်’

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။ ပြီး ကျွန်တော်က ဆက်
၍...

‘သူ ဘာလို့ ရွာမပြန်ဘဲ တောထဲလှည့်ပတ်သွားနေတာပါ
လိမ့်၊ ဖိုးထောင်သေတာရော သူ သိရဲ့လား၊ ပြီးတော့ ဘာလို့
ဖိုးထောင်နဲ့တူတူ ရှိမနေရတာလဲ’

သို့ ကျွန်တော် တွေးဆမိသလောက် ပြောလိုက်၏။ သည်
တစ်ခါ ကျွန်တော်၏ တွေးဆချက် မှန်သွားလို့ ဖြစ်ခြိမ့်မည်။
လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် စဉ်းစားဟန်ပြုနေချေတော့၏။

‘အေးဗျ၊ သည်လူကို ခြေရာခံလိုက်မိလျှင်တော့ ကျွန်တော်
တို့ သိချင်တာတွေ အတော်များများ သူ ပြောပြနိုင်မယ် ထင်ပါရဲ့’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် လင်းမြင့်လှိုင် တွက်ဆထား
သလို ထိုဒူးလေးပိုင်ရှင်နောက် လိုက်ခဲ့ကြပြန်၏။

‘နေဦးဗျ... ဖိုးထောင်နဲ့ ပါသွားတာ ရွာသားနှစ်ယောက်
ခု ခြေရာ တစ်ယောက်ပဲတွေ့တယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတုံး၊ ကျွန်
တစ်ယောက်က ဘယ် ရောက်နေလဲ၊ အင်း... သူတို့သုံးယောက်
ပြောင်ကောင်ကို လူခွဲလိုက်ကြရင်း ဖိုးထောင်က ပြောင်ကောင်ရဲ့

သတ်ဖြတ်ခြင်း ခံသွားရတာဖြစ်မယ်၊ နို့မေမင့် ကျွန်တစ်ယောက်က ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေ၏။

ကိုလင်းရယ် သည်လူကိုတွေ့လျှင် သိရမှာမဟုတ်လား၊

သည်လူ ဝေးဝေးမရောက်နိုင်သေးပါဘူး

သို့ဖြင့် ကျွန်တော့်တို့သည် ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လိုက် ကြပြန်၏။ အောက်ပေါင်းရှုပ်သည့် တောမှ ကျွန်တော့်တို့သည် ချောင်းတံခံသို့ ရောက်လာကြ၏။

ချောင်းကျယ်ကြီး ဖြစ်၏။

ဒါ မအူချောင်းဆိုတာ ဖြစ်မယ်

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြော၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုချောင်းတွင်းရောက်သည်တွင် အထက်အောက်ကို ကြည့်လိုက်၏။

ရေတော့ဖြင့် မရှိချေပြီ။

ချောင်းလယ်တွင် ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ခဲများ ရှိချေ၏။

ချောင်းစပ်တွင် သဲမြေတို့ ရှိချေ၏။

ချောင်းလယ်လောက်တွင် ခံတက်ပင်ငယ်တို့ ရှိချေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုခံတက်ပင်ငယ်တို့ရှိရာသို့ သွား လိုက်၏။ ခံတက်ရွက်တို့ကို ဆဆကိုင်တွယ်ကြည့်နေလေ၏။

ကိုလင်းက ခံတက်ချဉ်လုပ်စားဖို့ ခူးနေတာလား

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

မဟုတ်ပါဘူး ကိုပိုက်ရဲ့၊ ခံတက်ရွက်နဲ့ ကို ပြောင် ကောင် စားသွားတာဗျ၊ နို့မေမင့် ပြောင်က ချောင်းအတိုင်းတက် သွားလား အောက်ဆင်းသွားလား မသိသေးဘူး

သို့ ပြောလည်းပြော ချောင်းကမ်းပေါ်သို့လည်း လင်းမြင့် လှိုင်က သေချာစွာကြည့်နေချေ၏။

ကျွန်တော်သည် ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းတွင် ပေါက်နေ သည့် သစ်ပင်ပင်ကြီးကို စိတ်ဝင်စားတကြီး ပြေးသွားကြည့်လိုက် ၏။

ထိုသစ်ပင်ကြီး၏ အောက်ခြေ ပါးပျဉ်းပြင်သည် လွန်မင်း စွာကြီးမားနေလေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ချေ၏။

ကျွန်တော် ထိုသစ်ပင်အခြေသို့ ရောက်သည်တွင်...

ဟာ... ကိုလင်း၊ သည်မယ် ပြောင်ခြေရာဗျ

ဟုတ်ပြီ၊ နို့ဖြင့် ပြောင်ကောင် သည်နေရာကိုဖြတ်ပြီး သည်အပေါ်ကို သွားတာဗျ

လင်းမြင့်လှိုင်က အနားရောက်လာပြောလေ၏။

ဟာ... ကိုပိုက်၊ သည်မယ်လည်း လူခြေရာဗျ

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောင်ခြေရာနှင့်ယှဉ်၍ လူခြေရာကို တွေ့လေသဖြင့် ပြောလာလေ၏။

သည်လူက ပြောင်ထက်အလျင် ကမ်းပေါ်တက်သွား တာဗျ

ဘယ်ကဟုတ်ရမှာလဲ ကိုပိုက်ရဲ့၊ ပြောင်ကောင်က

www.burmeseclassic.com

အလျင်တက်သွားတာမျိုး၊ လူက နောက်မှလိုက်တက်တာ၊ သည်
ခြေရာတိုကြည့်လေ၊ ပြောင်ကောင်ရဲ့ခြေရာကို လူခြေရာက နင်း
ထားတာ

အလိုလေးဗျာ... ဟုတ်ပါရဲ့။

‘ကျွန်တော် ကိုလင်းဆီမယ်၊ သင်ယူစရာတွေ အများကြီး
ရှိတာပါကလား’

သို့ အရက်ပြေပြောပြီး သစ်ပုပ်ပင်ကြီးအခြေတွင် ထိုင်
လိုက်မည်လုပ်သည်တွင်...

‘မနားနဲ့ဦး ကိုပိုက်၊ ကျွန်တော်တို့ အပေါ်တက် ရှေ့နား
နည်းနည်းလောက် ထပ်လျှောက်မယ်ဆိုလျှင် ပြောင်ဖြစ်ဖြစ် လူ
ဖြစ်ဖြစ် တွေ့နိုင်တယ်ဗျ’

‘အဲလိုလား’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင် ဦးဆောင်ရာနောက်
မှ လိုက်သွားရပြန်လေ၏။

‘ကိုပိုက်ရေ... ကျွန်တော်တို့တော့ ယုန်ထောင်ကြောင်မိ
ဆိုသလို ဖြစ်နေပြီလား မသိဘူး’

သို့ ပြောပြီး သွားနေရာမှ ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်သော
လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော် တအံ့တသြကြည့်လိုက်၏။

‘ဘာတုံး’

လင်းမြင့်လှိုင် အဝေးသို့လှမ်းကဲကြည့်နေသဖြင့် ကျွန်တော်
လည်း လှမ်းကဲကြည့်မေးလိုက်ချေ၏။

အတော်လှမ်းလှမ်းတွင် ချုံပုတ်ပင်တို့ ရှိချေ၏။

ချုံပုတ်ပင်တို့နောက်ကွယ်တွင် ဘာကောင်ရှိနေပါလိမ့်။

ကျွန်တော်ဖြင့် မမြင်မိပါချေ။

‘ကိုပိုက် တွေ့လား’

‘မတွေ့ဘူး၊ ဘာလဲ’

ကျွန်တော် မည်သို့ပင် မျက်လုံးဖြူးကြည့်ကြည့် ဘာ
ကောင်မှ မတွေ့သလို မည်သည့်အရိပ်အယောင် လှုပ်ရှားမှုမျှလည်း
မတွေ့ပါချေ။

သို့ဆိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ့လက်တွင်း သေနတ်
ကို ထိုနေရာသို့ လှမ်းထိုးချိန်လိုက်ချေပြီ။

‘ချောက်...’

ပစ်တော့မည်ပေါ့။ မောင်းတင်လိုက်၏။ ဘာကောင်ပါ
လိမ့်။

‘ဘာကောင်တုံး’

‘ရှု... တိုးတိုး’

သို့ကြောင့် ငြိမ်သက်နေလိုက်ရင်း လင်းမြင့်လှိုင်၏ သေနတ်
ပြောင်းဦးလှည့်ရာသို့ လှမ်းကဲကြည့်နေလိုက်၏။

‘ဒိန်း...’

‘မှန်သွားပုံရတယ်ဗျ’

အလိုလေးဗျာ... ကျွန်တော်ဖြင့် ဘာမှမမြင် မတွေ့ မသိ
ပါကလား။ ကျွန်တော် မြင်လိုက်သိလိုက်သည်မှာ သေနတ်တူညီ

သည် ချုံပုတ်တွင်း တိုးဝင်သွားခြင်းသာဖြစ်၏။

“လာချေဗျာ ကိုပိုက်”

လင်းမြင့်လှိုင်က ထိုချုံပုတ်ရှိရာသို့သွားလေ၏။ ကျွန်တော်

သည် နောက်မှလိုက်သွားချေ၏။

“ဟာ...”

ချုံပုတ်ပင်နားရောက်လှတွင် ထိုချုံပုတ်နောက်ကွယ်မှ သတ္တဝါတစ်ကောင်သည် ရုတ်ခြည်းပြေးလွှားသွားချေလေ၏။

“ဘုရားရေ...”

ကျွန်တော် မြင်လိုက်သည်မှာ ကျားသစ်ကောင် ဖြစ်ချေ၏။

“ကိုလင်း ကျားသစ်ကောင်ကို ပစ်တာ လွှဲသွားတယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“ကျားသစ်ကို ပစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ရှိတယ်ဆိုတာလည်း မသိဘူး၊ ကျွန်တော်တွေ့လိုက်တာ ချုံပုတ်အဖျားမယ် ချိုကို လှမ်းတွေ့လိုက်လို့ ဆတ်ကောင်ပဲတွက်ပြီး ချိုကိုကြည့် မှန်းဆပစ်လိုက်တာ၊ သည်ကျားသစ်ကောင်က ဘယ်ကဘယ်လို သည်ရောက်နေပါလိမ့်”

“အဲလိုလား”

လင်းမြင့်လှိုင်က ချုံပုတ်နောက်ကွယ်သို့ ကုပျာကသီ ကြည့်လိုက်ချေ၏။

ကျွန်တော်သည်လည်း နောက်မှလိုက်သွားတော့၏။

အလိုလေးဗျာ... ဆတ်ကောင်တစ်ကောင် သေလုမျှာ ပါးဖြစ်နေတာပါလား။ ခန္ဓာကိုယ်ကမူ ပြင်းပြင်းမလှုပ်နိုင်ဆိုပေမင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်နေလေ၏။ မျက်လုံးပြူးကျယ်လျက် မျက်ရည်တို့ စီးကျနေလေ၏။

“ဒိန်း...”

သို့မြင်ကွင်းကို မမြင်ရက်လေခြင်းကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်က နောက်ထပ်ကျည်တစ်တောင့်ကို ထိုဆတ်ကောင် ဦးခေါင်းသို့ ပစ်သွင်းလိုက်လေ၏။ သွေးစနှင့် ဦးနှောက်အစအနတို့သည် ကျွန်တော် မျက်နှာသို့ပင် စင်လာချေ၏။

“ကျွန်တော် ဆတ်ကောင်ကိုပဲ တွေ့လို့ ပစ်လိုက်တာ၊ သည်ကျားသစ်ကောင်က ဆတ်ကောင်ကို ချောင်းနေတာဗျ”

“သည်ကျားသစ်ကောင် သိပ်ဆာလောင်နေဖို့ဗျ၊ ဆေနတ်သံ ကြားတာတောင် မပြေးသေးဘဲ ဆတ်ကောင်ကို ဝင်ခဲနေသေး၊ ကျွန်တော်တို့ အနားရောက်လေမှ ထွက်ပြေးသွားတာ သို့မှ ကျွန်တော် ရှင်းသွားချေတော့၏။

“ကဲ... ကိုလင်း၊ ကျွန်တော်တို့ သည်ဆတ်ကောင်ကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ သူကြီးနဲ့ နက်ဖြန်ခါ ‘မအူ’ ချောင်းဖျားက ဝါးခုတ်စခန်းမယ် ချိန်းထားတယ်ဆိုတော့ အဲဒီ ဝါးခုတ်စခန်းမယ် ဝါးခုတ်သူတွေ ရှိတယ်၊ ကျွန်တော်တို့

ဒီနေရာကို မှတ်ခဲ့ပြီး သူတို့ကို လာသယ်ခိုင်းမယ်ဗျာ

‘ချောင်းဖျားက ဝေးသေးလားမှ မသိတာ’

ကျွန်တော်က ချောင်းကို ပြန်လှည့်သွားရမည်ထင်၍ သို့
ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

‘ဘာလဲ... ကိုပိုက်က ချောင်းရှိရာ ပြန်သွားရမယ်
ထင် လို့လား’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ဖြတ်ခဲ့တဲ့
ချောင်း နေရာက အထက်ပိုင်းဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မယ်၊ အောက်ဘက်
အတော်ကျကျလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ နို့ကြောင့် ဘယ်လိုလုပ် ချောင်း
ဖျားမှန်းပြီး သွားနိုင်မှာလဲ’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ကိုပိုက်ရယ်၊
သွားရင်းလာရင်း လမ်းလေးဘာလေးလည်း မှတ်စမ်းပါဦး၊ ကဲ...
ကြည့်၊ ရှေ့ကချောင်း မဟုတ်လား’

လင်းမြင့်လှိုင်က ခပ်သွက်သွက် ချုံပုတ်ပင်တို့အောက်ဘက်
ကို လက်ညှန်ပြ ပြောလေသဖြင့် ကျွန်တော် ထိုနေရာသို့ ပြေးကြည့်
လိုက်၏။

ဘုရားရေ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ချောင်းခံနေပါကလား။

‘သည်ချောင်းက ကွေ့လာတာပေါ့ဗျာ၊ သည်နေရာ
ချောင်းက ကျဉ်းနေတယ်ဆိုတာ အထက်ပိုင်းရောက်နေတဲ့ သဘော
ပေပဲဗျ’

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်နား ရောက်လာပြောလေ၏။

‘အဲလိုမှန်းရုံနဲ့ ရလား’

‘ရတယ်လေ’

လင်းမြင့်လှိုင်က ချောင်းထဲ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။ ကျွန်တော့်
နောက်မှ လိုက်သွား၏။ အဝေးကို လှမ်းကဲကြည့်ရင်း...

‘ကိုပိုက် တွေလား၊ အဖျားမယ့် ကျဉ်းသထက် ကျဉ်း
သွားပြီ၊ နို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ချောင်းဖျားဆိုတာကို ဘယ်ဝေး
ဝေးသွားရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

သို့ ပြောလည်း ပြော၊ လင်းမြင့်လှိုင်သည် ချောင်းကမ်း
နံဘေးရှိ မျှင်ဝါးတောမှ ဝါးတစ်ချောင်းကို ခုတ်လိုက်၏။

‘ဘာလုပ်တာလဲ’

‘ဪ... ဆတ်ကောင်သေရှိတဲ့နေရာကို သည်ကနေ
လမ်းညွှန်မလို့’

သို့ဆိုတော့လည်း အဟုတ်သားကလား။ လင်းမြင့်လှိုင်
သည် ဝါးလုံးကို တစ်တောင်လောက် တစ်ဖြတ် ဖြတ်လိုက်ကာ
တစ်ခြမ်းခွဲလိုက်၏။

ထိုဝါးခြမ်းကွဲတွင် ဆတ်သေရှိသည်ဆိုသည့် စာကို ခဲတံ
ဖြင့် ရေးလိုက်လေပြီး ဝါးလုံးထိပ်အဖျားကို ခွဲ၍ ထိုဝါးခြမ်းကို
ချောင်းဆီမှ မြေပေါ်တွင် ထိုးစိုက်၍ မြားထိုးလမ်းညွှန်ခဲ့လေတော့
၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ချောင်းဖျားသို့ ရောက်ခဲ့ကြ
ချေ၏။ သိပ်ဝေးဝေး မလျှောက်ရ။

ဝါးခုတ်သမားနှစ်ယောက်နှင့် ဆုံလိုက်၏။
 'မင်းတို့ ဝါးခုတ်တဲ့ ဘယ်လောက်မှာလဲ'
 လှည်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။
 'နောက်ဘက် တစ်ဖာလုံကွာလောက်နားမှာ'
 'ဟုတ်ပြီ၊ မင်းတို့ ဘယ်သွားမလို့လဲ'
 'အောက်ဘက်မြောင်ထဲမယ် ငါးပုံးသွားထောင်ကြမလို့'
 သူတို့လက်ထဲတွင် ငါးပုံး သုံး၊ လေးလုံး ပါလာကြသည်။

ပဲ။

'အေး... ငါးပုံးမထောင်ခင် မင်းတို့ကို စားစရာပေး
 မယ်'

သို့ဆိုတော့ ဝါးခုတ်သမားနှစ်ယောက်မျက်နှာ ဝိုင်းပသွား
 ချေ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုးဝါးခုတ်သမားနှစ်ယောက်
 ကို ဆတ်ကောင်ရှိရာသို့ လမ်းညွှန်လိုက်ချေပြီး...

'ငါတို့ မင်းတို့တဲ သွားနှင့်မယ်'ဆိုလျက် ထွက်ခဲ့ကြ
 လေ၏။

သို့ဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် မအူချောင်းဖျား
 ရှိ ဝါးခုတ်တဲစခန်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြတော့၏။

ချောင်းဖျားကမ်းနီးဘေးတွင် ဝါးခုတ်တဲသုံးလုံးကို တွေ့ရ
 ၏။ ချောင်းဖျားနားရှိ တဲတွင်မတော့ လူမရှိချေ။ ထိုတဲနောက်ဘက်
 နားတွင်ရှိ တဲနှစ်လုံးတွင်မတော့ တစ်ယောက်၊ ကျန်တစ်တဲတွင်

နှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့ သူတို့ထံ လာနေသည်
 ကို ငေးကြည့်နေကြ၏။

'သည်ကလူ ဒါအကုန်ပဲလား'

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

'ဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ယောက်က ငါးပုံးသွားထောင်တယ်၊ တစ်
 ယောက်က သုတ်ကိုင်းတွေ သွားကြည့်တယ်'

နှစ်ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်က ပြောလေ၏။ ပြော
 လည်း ပြော၊ ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း စူးစူးစမ်းစမ်း ကြည့်နေလေ
 ၏။

'မှဆိုတွေလား'

တစ်ယောက်တည်းရှိ တဲမှ အသက်အားဖြင့် ၆၀ ကျော်
 ရှိမည်ဖြစ်သည့်လူကြီးက မေး၏။

'ဟုတ်တယ်'

'ဘာကောင်မှ ရမလာဘူးလား'

သို့ မေးလာသဖြင့် ကျွန်တော်က ထိုလူကြီးတဲသို့ သွား
 လိုက်ကာ...

'ဆတ်တစ်ကောင် ရတယ်၊ နောက်ဘက်မြောင်လေးထဲမှာ
 ပစ်ထားခဲ့တယ်၊ သည်က လူနှစ်ယောက်တွေလို့ သွားယူခိုင်းထား
 တယ်'

'နို့ဖြင့် ကျွပ်တို့တွေ ပွပြီပေါ့ဗျ'

ထိုလူက အားရစမ်းသာ ပြောလေ၏။

သည်သို့ဖြင့် သူတို့နှင့် ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ကုသွားချေ
တော့၏။

‘ပြောပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်ရွာကလဲ’

‘ကျုပ်က ရေနံဝမှာ နေတယ်၊ ကျုပ်နာမည် ဂေါ်မုတ်
အောင်သန်းဆို လူတိုင်းသိတယ်၊ သူတို့တွေကတော့ လဟာမငယ်
ရွာသားတွေ၊ အောင်မိုး၊ ဇော်ပိတ်၊ ခင်ဗျားတို့နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့
နှစ်ယောက်က ကျော်ကြီးနဲ့ အညာသားခိုင်စိုး၊ အဲ... သုတ်ကိုင်း
သွားထောင်တာကတော့ စောသန်းလှိုင်၊ သူက ရခိုင်၊ ဟော...
ဟော... ဟိုမယ် သန်းလှိုင် ပြန်လာပြီ’

တဲနောက်ဘက် တောတန်းလေးအတွင်းမှ အသားဖြူဖြူ
အရပ်ရည်ရည်၊ မျက်နှာဖောင်းဖောင်း၊ အဆိပ်အားဖြင့် ၄၅ နှစ်
လောက်ရှိမည်ထင်ရသည့် သူသည် လက်တွင် ရစ်တစ်ကောင်နှင့်
တောကြက်နှစ်ကောင်တို့ ဆွဲကိုင်လာချေ၏။

‘ဟာ... သည်နေ့တော့ ငါတို့ ဟုတ်ပြီကွ’

ဂေါ်မုတ်အောင်သန်းဆိုသူက သို့ ဝမ်းသာအားရ ပြော
လေ၏။

‘အေးကွာ... သည်နေ့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အရင်နေ့
တွေက ကျုပ်တို့ ငါးမိနဲ့ပဲ စားရတာဗျ၊ ဖားလေး ငါးလေးတောင်
မရဘူး၊ ကနေ့တော့ မုဆိုးကြီးတွေဆီက ဆတ်၊ ပြီးတော့ ရစ်နဲ့
တောကြက်၊ ဟုတ်မှဟုတ်ပဲဟေ့’

သို့ဆိုသလို အောင်မိုးဆိုသူက ပြောလေ၏။

‘အေးကွာ... ခက်တာက ငါတို့မယ် သောက်စရာမရှိ

ဆေးဘူးကွ’

သို့ပြောလာသည့် ဂေါ်မုတ်ကို ကြည့်၍ ကျွန်တော်က...

‘သည့်တွက် မပူပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့မယ် ပါတယ်’

‘ဟေ... တကယ်လား၊ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ’

‘နို့ပေမင်း တစ်ခုတော့ရှိတယ်’

‘ပြောကြည့်လေ’

အောင်မိုးဆိုသူက ရှေ့သို့တွက်လာ ပြောလေ၏။

‘ကျွန်တော်တို့မယ် အကောင်းစားအရက်ပါတယ်၊ ခင်ဗျား
တို့ကို တိုက်မယ်၊ အဲ... သိချင်တာတစ်ခုတော့ မှန်မှန်ပြောစေချင်
တယ်’

သို့ဆိုတော့ သူတို့လေးယောက်သည် ကျွန်တော်တို့နှစ်
ယောက်ကို နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်နေလေသဖြင့်...

‘တခြား တောင်တွေး မြောက်တွေး တွေးမနေကြပါနဲ့ဗျာ’

‘သိပ်လည်း ကိစ္စအထွေအထူး မဟုတ်ပါဘူး၊ သည်ဘက်
ကို ဒဏ်ရာရပြောင်တစ်ကောင်များ ရောက်လာတာ တွေ့မိလားလို့
ပါ’

သို့ပြောလိုက်လေမှ သူတို့လေးယောက်သည် သက်ပြင်း
ကိုယ်စီ ချလိုက်ကြလေပြီး...

‘ဪ... ဒါလေးနဲ့များ၊ ဘာများလဲလို့ စိုးရိမ်နေတာ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ပြောင်ကောင် တွေ့မိကြသေးလား’

‘ဟင့်အင်း... ဘာလဲ မုဆိုးကြီးတို့ ပစ်လိုက်လို့ ဒဏ်ရာ ရပြီး ပြေးထွက်သွားတဲ့ကောင်လား’

ဂေါ်မုတ်အောင်သန်း မေးလေသဖြင့်...

‘ဟုတ်ဘူး၊ ဒူးလေးကိုင်မုဆိုးတွေ ပစ်လို့ ဒဏ်ရာရပြေး ထွက်လာတဲ့ကောင်ပေပဲဗျ’

‘အလိုလေးဗျာ... ပြောင်ကောင်ကို ဒူးလေးနဲ့ပစ်လို့ ရနိုင် လို့လား’

သို့ ဂေါ်မုတ်အောင်သန်းက တအံ့တသြဖြင့် မေးလေ၏။

‘အောင်မယ်လေး... ဂေါ်မုတ်ရယ်၊ မင်းတောင်မှ ဆင် သတ်မယ်ဆိုပြီး စတီးကြိုးခွေးလေးတစ်ချောင်းနဲ့ သည်တောထဲ ရောက်လာတာပေပဲ’

သို့ အောင်မိုးဆိုသူက ပြောလာသဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြုံး လိုက်ကြ၏။

‘ဟုတ်လား၊ ဆင်ကို စတီးကြိုးခွေးလေးနဲ့ ဖမ်းမယ်ဆို တော့...’

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်က ပြုံးစိစိမျက်နှာပေးဖြင့် ဂေါ်မုတ် အောင်သန်းကို ကြည့်မေးလိုက်၏။

‘ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်မှာလဲ၊ အခြေခိုင်ခိုင် သစ်ပင်မှာ ချည် မယ်၊ စတီးကြိုးကျော့ကွင်း ထောင်ချောက်လုပ်မယ်၊ အဲ... ဆင် ကောင် အဲဒီထောင်ချောက် နင်းမိလို့ကတော့ သူ့ခြေချင်းဝတ်ကို

စတီးကြိုးက ပတ်သွားပြီမှတ်၊ ရုန်းလေ ကြိုးက အသားထဲနစ်ဝင် သွားလေဆိုတော့ သူ ဘယ်ရုန်းပါတော့မလဲ၊ မုဆိုးကြီးတို့ ကျွန်တော် ရဲ့စိတ်ကူးကို စဉ်းစားကြည့်ကြချေဗျာ၊ ဆင်က လှုပ်လေ ကြိုးက ခြေချင်းဝတ်အသားထဲနစ်ဝင်လေဆိုတော့ သည်ဆင် ဘယ်ခံနိုင်ပါ့ မလဲ’

‘ဟုတ်ပါပြီတဲ့၊ နို့ဖြင့် သည်ဆင်ကောင်ကို ဘယ်လိုဖမ်း မလဲ၊ ခင်ဗျားပြောသလို ခြေချင်းဝတ်မှာရှိတဲ့ စက်သီးကြိုးလေးက သူ့ကို တုပ်နှောင်နိုင်ပါ့မလား’

သို့ ကျွန်တော်က မေးလေသည်တွင် ဂေါ်မုတ်အောင်သန်း တစ်ယောက် တွေ့စေသွားတော့၏။

‘အေးဗျ၊ ခင်ဗျား ပြောမှ သတိထားမိတယ်၊ နို့ဆိုတော့ သည်ဆင်ကောင်ကို ဘယ်လိုထိန်းသိမ်းရမှန်း မသိဘူး’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...’

ကျန်သုံးယောက်က ဂေါ်မုတ်ကိုကြည့် ဟားတိုက်ရယ်ကြ တော့၏။

‘ငါ မပြောလားကွ၊ မင်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့’

‘အေး... အစက မဖြစ်နိုင်ရှိတာဟုတ်တယ်၊ ခု ဖြစ်နိုင် ပြီကွ’

‘ဟေ... ဘာပြုလို့တုံး’

‘မုဆိုးကြီးတွေ ရှိပြီလေ၊ ငါ ကြိုးကျော့ကွင်းထဲ ဆင်

ကောင်မိလိုကတော့ မုဆိုးကြီးတွေ သေနတ်နဲ့ ပစ်ခတ်လို့ရပြီပေါ့

‘ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ’

ကျွန်တော်က ဂေါ်မုတ်ကိုကြည့်၍ ခပ်တည်တည် ပြောလိုက်၏။

‘ဘာလို့လဲ၊ ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ သေနတ်က ဆင်ကောင်ကို သတ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်’

‘နို့ကြောင့် မဖြစ်နိုင်ဘူး ပြောတာပေါ့’

‘ရှင်းပါဦးဗျာ’

ဂေါ်မုတ်က ပြောလေ၏။

‘ဆင်ကို သတ်ချင်တိုင်းသတ်လို့မှ မဖြစ်တာ’

သို့ ကျွန်တော်က ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။
စိန်းစိန်းလည်း ကြည့်လိုက်၏။

‘မုဆိုးတွေပေမယ့် ကျွန်တော်တို့က စည်းထားတယ်၊ သားကောင်တိုင်းကိုလည်း မပစ်ဘူး၊ စည်းမျဉ်းဥပဒေနဲ့အညီ ပစ်တာပဲ ရှိတယ်၊ ငှားမြစ်ထားတဲ့ သားကောင်တွေကို မပစ်ဘူး၊ ရာသီအလိုက် ပေါက်ဖွားတဲ့သားကောင်တွေကိုလည်း မပစ်ဘူး’

‘အလိုလေးဗျာ... အဲလိုလား’

‘ဟုတ်တာပေါ့’

သို့ဆိုကာ ဂေါ်မုတ်အောင်သန်းတစ်ယောက် ဇက်ပုဝင်သွားတော့၏။

‘ကဲ... ကဲ... ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ရေသွားချိုးချင်တယ်၊

ပြန်လာလျှင် သောက်ကြတာပေါ့’

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ချောင်းရှိရာသို့ သွားလိုက်ကြတော့၏။

ချောင်းတွင်း ရေစိမ်နေကြစဉ် ဆတ်ကောင် သွားယူခိုင်းသော သစ်ခုတ်သမားနှစ်ယောက် ရောက်လာလေ၏။

‘ရဲခဲပြီပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ နို့ပေမယ့် လမ်းမယ် မုဆိုးတစ်ယောက်မျှတွေ့လို့ ရှေ့လက်တစ်ချောင်း ပေးခဲ့ရတယ်’

‘ဟေ...’

‘ဟင်...’

‘ဘယ်ကမုဆိုးလဲ’

‘လူချင်းတော့ မသိဘူး၊ နို့ပေမယ့် ဖားမျောရွာက မုဆိုးဆိုတာတော့ သိတယ်၊ နာမည်တော့ မသိဘူး’

‘ဘာလဲ... ဒူးလေးကိုင် မုဆိုးလား’

‘ဟုတ်တယ်’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့်လိုက်၏။

‘သူ ဘယ်ဘက်သွားလဲ’

‘တောင်ဘက်ကိုသွားတာပဲ၊ ခင်ဗျား ဘယ်လဲမေးတော့ပြောင်ကောင်နောက် လိုက်နေတယ် ပြောတယ်’

‘အင်း...’

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်ရိုင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြ၏။

‘တောင်ဘက်ဆိုတာ...’

‘သည် မအူချောင်းက ခွဲထွက်သွားတဲ့ ကျောက်ချောင်း
ဘက်ပေါ့’

‘ဟုတ်ပြီ၊ ကဲ... ကဲ... သွားကြချေ။ ကျွန်တော်တို့
ရေချိုးပြီး လာခဲ့မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ပဲ ကြည့်အသားဖျက် မီးကင်ချ
ဗျာ’

‘ကောင်းပြီ’

သို့ဆိုလျက် ဝါးခုတ်သမားနှစ်ယောက်သည် ဆတ်ကောင်
ကို ထမ်းပိုးထွက်သွားလေတော့၏။

လင်းမြင့်ရိုင်းနှင့် ကျွန်တော်သည် ရေကို တံဝကြီးစိမ်
လိုက်လေပြီးမှ ချောင်းမှတက်ခဲ့တော့၏။

တရောက်သည်တွင် ဝါးခုတ်သမား ၆ ယောက်သည်
ဆတ်ကောင်ကို ဝိုင်း၍အသားဖျက်နေကြ၏။

ကျွန်တော်တို့ ရေချိုးပြန်ရောက်လေသည်တွင်...

‘ဆရာလေးတို့တွက် ကြက်ကင်ထားတယ်၊ ဆာလျှင်
စားနှင့်ကြနော်၊ ကျွန်တော်တို့ အသားဖျက်ပြီး အတွင်းကလီစာတွေ
ကို ချက်ကြမယ်’

‘ဟုတ်ပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ ကြိုက်သလို လုပ်ကြချေ’

သို့ဖြင့် လင်းမြင့်ရိုင်းနှင့် ကျွန်တော်သည် ချောင်းကမ်းနား

မှာရှိ တဲတွင် နားနေလိုက်ကြပြီးနောက် ဝိစကီပုလင်းပြားလေးကို
ထုတ်လိုက်၏။

‘ကဲ... ခင်ဗျားတို့တွက် ၂ ပြား’

ဆိုလျက် လင်းမြင့်ရိုင်းက ပေးလိုက်ပြီး သူနှင့် ကျွန်တော်
သည် တစ်ပြားကို ထုတ်သောက်လိုက်ကြ၏။

ကြက်ကင်ပူပူနွေးနွေးသည် အမြည်းအလိုမှာ အလိုက်
ဖက်ဆုံး ဖြစ်ခဲ့ချေ၏။

‘ကျွန်တော်တို့တော့ ချက်ပြုတ်ပြီးမှ သောက်မယ်ဗျာ’

သို့ဆိုလျက် ဝါးခုတ်သမား ၆ ယောက်သည် ဆတ်သေ
ကောင်သား တင်နေကြ၏။ ချက်နေကြ၏။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်ရိုင်းသည် စကားတပြောပြောဖြင့်
သောက်နေရာမှ ဝိစကီတစ်ပြားကုန်လေသည်တွင် သူတို့ အသား
ချက်ပြုတ်ပြီး ဖြစ်တော့၏။

သို့ ချက်ပြုတ်ပြီး ရေချိုးထွက်သွားကြပြန်၏။

သူတို့ ဝိုင်းစသည်တွင်မတော့ ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်
ရိုင်းသည် တဲကြမ်းခင်းပေါ် ခေါင်းချပြီးဖြစ်နေချေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် အိပ်ပါစေ
ဆိုပြီး သူတို့သည် ဂေါ်မတ်အောင်သန်း တဲတွင်သာ စုရုံးသောက်
စားနေကြတော့၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်ရော လင်းမြင့်ရိုင်းပါ
နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားတော့၏။

ခရီးလည်း ပန်းလာကြပြီ မဟုတ်ပါကလား၊

သို့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေရာမှ...

‘ခုံး... ခုံး... ခုံး... ခုံး...’

‘ဝှမ်း... ဝှမ်း... ခုံး... ခုံး...’

‘ခုံး... ခလွပ်... ခုံး...’

‘ခုံး...’

သို့ ဆူဆူညံညံအသံကြောင့် အိပ်ရာလန့်နိုးခဲ့ရတော့၏။
ဝါးခတ်သမားခြောက်ယောက် တဲတိုင်ဝါးကို ခေါက်သူခေါက်၊
ထမင်းအိုးအဖုံးကို ထုသူ ထ၊ သံပုံးကိုရိုက်သူ ရိုက်နေကြခြင်း
ကြောင့်...။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ’

ကျွန်တော်က သူတို့နားသွားကာ မေးလိုက်၏။

‘ဟင်းကောင် ကျားထင်တယ်’

‘ဗျာ...’

‘ဟင်...’

‘ပြောပါဦး’

‘ကျွန်တော်တို့ စားသောက်နေတုန်း နောက်ဘက်လောက်
ဆီကနေ သတ္တဝါတစ်ကောင် ပြေးသွားသံကြားတယ်။ ကျွန်တော်
တို့ တဲဘက် ပြေးလာသလိုပဲ။ နို့ကြောင့် စူးစမ်းကြည့်လိုက်ချိန်မှာပဲ
ပြောင်ကောင်ဆိုတာ သိလိုက်တယ်။ သူ့နောက်ကို ကျားကောင်
လိုက်လို့ ဖြစ်မယ်။ နို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဒါတွေတီးပြီး ခြောက်
ထုတ်လိုက်ကြတာ’

‘အင်း... ပြောင်ကောင်နောက် ကျားကောင်လိုက်တယ်
ဆိုတာ ဟုတ်ရော ဟုတ်လို့လား’

‘ဟာ... ဆရာလေးတို့ကလည်း ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ ပြောင်
ကောင်ကို သားကောင်လို သဘောထားတာ၊ တောတခွင်မှာ ကျား
ကောင်ပဲ ရှိတာကလား။ ပြောင်ကောင် ကြောက်လန့်တာကြား
အသက်လုပြေးတယ်ဆိုတာ ကျားကောင်ရန်က လွှတ်ချင်လို့ဖြစ်မှာ
ပေါ့’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် ဘာမျှမပြောလိုလေပြီ ဖြစ်၏။

မနက်ကျမှခြေရာသွားကြည့်လျှင် သိနိုင်သည်ကြောင့်...

‘နေပါဦး။ ကျားကြီးရန်က ကျွန်တော်တို့ ဘာကူညီပေး
ရမလဲ’လို့တော့ မေးလိုက်၏။

‘မနက်ကျ စခန်းနားမှာ မရှိလောက်ဘူး၊ ပြေးသွားတဲ့
ပြောင်ကောင်နောက် သူ လိုက်သွားပါလိမ့်မယ်’

သို့ပြော၍ ကျွန်တော်သည် တဲကြမ်းခင်းပေါ် ခေါင်းချ
လိုက်ပြန်၏။

‘မနက်ကျ ကျွန်တော် ပြောမယ်’

အလိုလေးဗျာ... လင်းမြင့်လှိုင် မအိပ်သေးပါကလား။
သို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောလာသည်ဆိုပေမယ့် ယောင်ယမ်းပြောနေခြင်း
ဖြစ်နိုင်၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် လုံအိပ်လိုက်ပြန်၏။ မိုးလင်လူ
တွင် တစ်ရေးရလိုက်ပြန်၏။

ကိုပိုက် သွားမယ်

အလိုလေးဗျာ... ကျွန်တော့် အိပ်ရာမှန်းနီးချင်း လင်းမြင့်
လှိုင်က သို့ ပြောလာသဖြင့် တအံ့တဩ ကြည့်မိ၏။

အလင်းရောင်ပင် ကောင်းကောင်းမပေါ်သေးချေ။ ကျွန်တော်
ဘေးတံများကို ဝေပိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ဝါးခုတ်သမားခြောက်ယောက် တစ်တဲသုံးယောက်ကျ
အိပ်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့တဲမှ နှစ်ယောက်သည် တခြား
တဲသို့ သွားအိပ်ပေးခြင်းဖြစ်၏။

သူတို့ကို နှိုးပြီး မပြောတော့ဘူးလား

ညကတည်းက ကျွန်တော် ပြောထားပြီးပြီ၊ ကဲ...
ကိုပိုက်၊ အဆာပြေ စားလိုက်ပါဦး၊ ကျွန်တော် စားပြီးပြီ

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် စီးကင်ထားသည့် တံစို့ထိုး
အသားတို့ကို ယူ၍ စားလိုက်၏။

ပြီးလေသည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်အတူ လိုက်ထွက်
သွားလေ၏။

ဘယ်သွားမှာလဲ

ညက ပြောင်ကောင်နောက် လိုက်လာတဲ့ကောင်ကို
သိချင်လို့၊ ခြေရာကိုတွေ့လိုတွေ့ငြား ကြည့်ဦးမယ်

သို့ဆိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ပြောင်
ကောင်ပြေးသွားရာဘက် သွားလိုက်ကြတော့၏။

သည်မယ် ပြောင်ကောင်ခြေရာဗျ

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြော၏။ မြေပြင်တွင် ပြောင်ကောင်
ခြေရာထင်းထင်းကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ညက သူတို့ပြောသည့် ဟင်းကောင် စခန်းနားကပ်သည်
ဆိုသည်တော့ဖြင့် မဟုတ်နိုင်ပါချေ။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက် ကျား
ကောင်၏ခြေရာ မတွေ့လေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ချေ၏။

ကျွန်တော့်အထင် သည်ပြောင်ကောင်က ဒူးလေးကိုပင်
မုဆိုးတို့ လိုက်နေတဲ့ ပြောင်ကောင်များ ဖြစ်လေမလား

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

နို့တော့ဖြင့် မသိချေဘူးဗျ။ သည်ခြေရာနောက်ပဲ လိုက်
ကြတာပေါ့

သို့ဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ပြောင်ကောင်
နောက် လိုက်ကြချေတော့သည်။ အောက်ပေါင်းရှင်းသည် ဖြစ်လေ
ခြင်းကြောင့် ခြေရာမရှိမှီကို တွေ့ရချေ၏။ သို့ ပြောင်ကောင်ခြေရာ
နောက် လိုက်ခဲ့ကြရာမှ...

ဟာ... သည်မယ် လူခြေရာဗျ

ကျွန်တော် မြေပြင်ပေါ်ရှိ လူခြေရာကို ငုံ့ကြည့်ကာ တအံ့
တဩဖြင့် ဖြောလိုက်၏။

သည်လူခြေရာက ပြောင်ကောင် အလျင်သွားထားတာ
ဗျ

ဘယ်တွက်မူ လူခြေရာပေါ် ပြောင်ကောင်၏ခြေရာ ထပ်
ကျနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ချေ၏။

“သည်လူက ဒူးလေးကိုင်မုဆိုးဖြစ်မယ်”

ခြေဖဝါး ခြေရာကိုကြည့်၍ သို့ ကျွန်တော်က သုံးဆစ် ပြောလိုက်ချေတော့၏။

“ပြောင်သွားလမ်းကြောင်းနဲ့ လူသွားတဲ့ လမ်းကြောင်းက တူတူပေပဲဗျ”

“နို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ခရီးဆက်ကြဦးစို့ဗျာ”

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ပြောင်ကောင်၏ခြေရာ လိုက်ခဲ့ကြသည်တွင်မတော့ ပျဉ်းကတိုးတောသို့ ရောက်လာကြ၏။

ပျဉ်းကတိုးပင်တို့ အပေါက်များသောကြောင့် ပျဉ်းကတိုး တောဟု ပြောရခြင်းဖြစ်ပြီး အခြားအပင်များလည်း အရွယ်အစား အမျိုးမျိုး အစီအရီပေါက်နေကြသည်ဟု ပြောရမည်။

“ကိုပိုက်ရေ... အောက်ခြေမယ် ပျဉ်းကတိုး အသီးကွဲ တွေရှိတယ်၊ ခြေလှမ်းသွားမယ်ဆိုလျှင် အသီးရှုလို့ ခြေတောက် ကွဲနိုင်သဗျ”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် သစ်တောဝန်ထမ်းဘဝက မီးလောင်ကုန်းကျေးရွာအနီး တောထဲတွင် တောအုပ်ကြီး ကိုခင်ရွှေ နှင့် ပျဉ်းကတိုးစေ့များ အရှာဖွေထွက်သည်ကို သတိရမိသေးတော့ ၏။

သို့မှသည် ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ကြောတစ်ခုမှ ဆင်း ခဲ့ကြသည်တွင် မြေပြန့်လေးတစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။

“အင်းပျက်များလေလား”

ကျွန်တော်က မြေပြင်တွင် ပေါက်လျက်ရှိသည့် မြက်ရိုင်း ပင် ထိကရုံးဝင် မြေရှုပ်ပေါက် သစ်ပင်ငယ်လေးများကို ကြည့်၍ ပြောလိုက်၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုမြေပြန့်တောအတွင်း အနည်းငယ်မျှ လျှောက်လိုက်ကြပြီးသည်တွင်...

“ဟာ... ဟိုမယ်၊ ဟိုမယ်”

“ဘာတုံးဗျ”

ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင် ညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကကြည့် လိုက်၏။

အလိုလေးဗျာ... ပြောင်ကောင် ဖြစ်ချေ၏။

ကျွန်တော်တို့နှင့် အတော်လှမ်း၏။ ပြောင်ကောင်သည် မြေပြင်တွင်ရှိ မြက်နုများကို စားနေခြင်းဖြစ်၏။

ပြောင်ကောင်နံ့နား လှမ်းလှမ်းတွင်မတော့ ချုံပုတ်ပင်နှင့် နွယ်တက်သစ်ပင်ကြီးတို့ ရှိချေ၏။

“ကိုလင်း ဘယ်လိုလဲ”

ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်၏ သဘောထားကို မေးလိုက် ၏။ သို့ပေမင့် လင်းမြင့်လှိုင်က...

“သည်ကောင်ခန္ဓာကိုယ်မယ် မြားတန်းလန်း တွေဝးယ်”
အလိုလေးဗျာ...။

လင်းမြင့်လှိုင် အတော်မျက်စိလျှင်သားကလား။
ပြောင်ကောင်၏ တင်ပါးဆုံနေရာတွင် မြားတံတစ်ချောင်း

ရှေ့လက်ပြင်အပေါ်ဘက်တွင် မြားတံတစ်ချောင်းကို တွေ့လိုက်ရ၏။

‘ချောက်...’

လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ၏ဆန်တံဖြင့် လှမ်းချိန်ကာ မောင်းတင်လိုက်၏။

‘ပစ်တော့မယ်ပေါ့’

‘အေးဗျ’

ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင် နံဆားမှ ငြိမ်သက်စွာရပ်ငေးကြည့်မိချေတော့၏။

‘ဟုတ်ပြီ’

လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် ဆန်တံမောင်းထိန်းခလုတ်ပေါ်သို့ လက်ညှိုးကလေးကို ဖွဖွတင်လိုက်၏။

‘ဟာ...’

‘ဟင်...’

ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်။ မြက်နုစားနေသော ပြောင်ကောင်သည် ဘယ်တွက် ရုတ်တရက် ထိုနေရာမှ ပြေးသွားပါလိမ့်။

လင်းမြင့်လှိုင်၏ ဆန်တံမောင်းသံကိုလည်း ကြားလာက်သည့် နေရာမဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့သည် ပြောင်ကောင်၏ အထက်လေညာတွင် ရှိနေသည်လည်း မဟုတ်။

သို့ဆိုတော့...

‘ပြောင်ကောင်ကို ခြောက်လှန့်ထုတ်လိုက်လို့ဗျ’

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေသဖြင့်...

‘ဘာကောင်က ခြောက်လှန့်ထုတ်တာလဲ၊ ပြောပါဦး။’

‘ဘာကောင်လား၊ ဘာကောင်လဲ’

‘ဘာကောင်မှမဟုတ်ဘူး၊ လူတစ်ယောက်’

‘ဗျာ...’

‘မဗျာနဲ့ ကိုကိုက၊ တကယ်ပြောတာ၊ ဟိုးခပ်လှမ်းလှမ်း’

‘ပုတ်နောက်ကွယ်ကို သေသေချာချာကြည့်ချေဗျာ’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် ချုံပုတ်ရှိရာသို့ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ဘုရားရေ... ဟုတ်ပါရဲ့။ ထိုချုံပုတ်နောက်ကွယ်မှ လူတစ်ယောက်ကို ရေးရေးတွေ့လိုက်သည်။

‘သူ ဘာလို့ ပြောင်ကောင်ကို ခြောက်လှန့်ရတာလဲ၊ သူက သည်ပြောင်နောက်လိုက်နေတဲ့ ဒူးလေးကိုင်မုဆိုး မဟုတ်ဘူးလား’

ကျွန်တော်တို့ ပြောရင်းကြည့်နေဆဲတွင် ထိုချုံပုတ်နောက်ကွယ်မှလူသည် ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့သွားပုံရ၏။ နေရာမှ အမြန်ပြေးထွက်သွားချေတော့၏။

‘ဒါ ဒူးလေးကိုင်မုဆိုး မဟုတ်ဘူးလား’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောသဖြင့် ကျွန်တော် လှမ်းကကြည့်လိုက်၏။

ဒူးလေးမြားတံခြင်းရှည်ကို ကျောပိုးလွယ်ထား၏။ သာ

ဘက်မှ ဒူးလေးကို ကိုင်ထားလေ၏။

မမြင်ကွယ်ရာမှ ကုန်းကုန်းကွေ့ ဖြတ်ပြေးသွားခြင်း ဖြစ်ချေ၏။

‘နို့ ပြောင်ကောင်မယ် စိုက်နေတဲ့ မြားတံက သူပစ်တာ တော့ မဖြစ်လောက်ပေဘူးဗျ။ ကိုလင်း ဘယ်လိုထင်လဲ’

‘အင်း... ဖိုးထောင်တို့တွေ ရလိုက်တဲ့ ပြောင်ကောင်က သည်ပြောင်ကောင်နဲ့ ဆက်စပ်မှုရှိသလို စောစောကတွေ့လိုက်တဲ့ ဒူးလေးကိုင်လူကလည်း ဖိုးထောင်နဲ့ပါသွားတဲ့ နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်မယ်’

‘နို့ဖြင့် တစ်ယောက်ကျန်သေးတယ် မဟုတ်လား’

‘အင်း... ဟုတ်တယ်’

‘နို့ဖြင့် အဲဒီမတွေ့ရသေးတဲ့ ဒူးလေးကိုင်မဆိုးက ပြောင် ကောင်ကို ပစ်ထားတာဖြစ်မယ်’

‘ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတယ် ကိုလင်း’

‘ပြောကြည့်လေ’

‘ပြောင်ကောင်ကို တစ်ယောက်က အသေဖမ်းလိုတာကို ကျန်တစ်ယောက်က မလိုလားတဲ့ သဘောပဲဗျ။ ကြည့်လေ... ပြောင်ကောင်အစာငုံစားနေတာကို အဲဒီ ဒူးလေးကိုင်မဆိုးက ခြောက်လှန့်ထုတ်လိုက်တယ်ဆိုတော့ မဟုတ်မှလွဲရော၊ အဲဒီနားမယ် တခြားတစ်ယောက် ရှိနိုင်သေးတယ်’

သို့ ကျွန်တော်၏ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က မည်သို့မျှပြန်မပြော။ အဝေးနေရာသို့သာ လှည့်ပတ်ကြည့်နေလေ၏။

‘ကျွန်တော်ပြောတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး’

‘ဟင်... နို့ဖြင့် သည်မဆိုးက နေရင်းထိုင်ရင်း အစာစား နေတဲ့ ပြောင်ကောင်ကို ခြောက်ထုတ်လိုက်တာ အဲဒီ ပြောင်ကောင် ကို ချောင်းမြောင်းပစ်တဲ့သူရှိလို့ မဟုတ်ပေဘူးပေါ့’

‘နို့ပေါ့ဗျာ’

‘ဘုရားရေ... ရှင်းပါဦး’

‘ကျွန်တော်အထင်ပြောရလျှင်ဖြင့် သည်မဆိုးက အင်မတန် နားပါးပြီး အနံ့ခံကောင်းလိမ့်မယ်၊ နို့ကြောင့် မထင်မှတ်ဘဲ ခုလို လုပ်လိုက်တာသာ ကြည့်လေ၊ ကျွန်တော်တို့သည် ပြောင်ပစ်မရ အောင် လုပ်လိုက်တာပေပဲဗျ’

‘ဗျာ... ဘယ်လို၊ ကျွန်တော် မရှင်းဘူး၊ ရှင်းအောင် ပြောပါလား ကိုလင်း’

‘အင်း... ကိုပိုက်ရယ်၊ တကယ်တော့ သည်လူက ကျွန်တော်တို့ ပြောင်ပစ်မှာကိုသိလို့ ခုလို ခြောက်လှန့်ထုတ်လိုက် တာဗျ’

‘ဟင်...’

‘ဟုတ်တယ် ကိုပိုက်ရဲ့၊ သူ အင်မတန်မှ လျင်တယ်၊ အဲဒီချုံ့ပုတ်နောက်ကွယ်ကနေ ကျွန်တော်တို့ကို လှမ်းမြင်ရပါလိမ့်’

မယ်၊ သည်တော့ သူ့အနီးရှိတဲ့ ပြောင်ကောင်ကို ခြောက်လှန့်ထုတ်
လိုက်တာပေပဲဗျ

‘အဲလို ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား’

ကျွန်တော်က မဖြစ်နိုင်ထင်၍ သို့ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်

တော့၏။

‘ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင် အဲဒီမုဆိုးနဲ့ တွေ့တော့ မေးပြမယ်’

‘ကိုလင်း အဲဒီမုဆိုးနဲ့တွေ့ဖို့ အစီအစဉ်ရှိနေတယ်ပေါ့’

‘နို့ပေါ့ဗျာ’

‘ဘယ်လိုကြောင့်များ...’

‘သည်မုဆိုးကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့အောင်ရှာရမယ်၊ ပြီး
တော့ သူကြီးကို အပ်ရမယ်’

‘ဘာလို့လဲ’

ကျွန်တော် အံ့သြစွာဖြင့် မေးလိုက်၏။

‘ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့အသက်လုံခြုံရေးအတွက် ကျွန်တော်
တို့ လိုက်လာကြတာ မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ သူ့ကိုတွေ့လျှင်
နောက်တစ်ယောက်ကို တွေ့နိုင်လိမ့်မယ့်အပြင် ဖိုးထောင် ဘယ်လို
သေရတယ်ဆိုတာလည်း သိရလိမ့်မယ်’

‘အလိုလေးဗျာ... ကိုလင်းရယ်၊ ဖိုးထောင်က ပြောင်
တိုက်ခိုက်လို့ သေတာ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့လည်း တွေ့ခဲ့ပြီ
ပဲ’

‘အင်းလေ... သူများအမြင်တော့ အဲလိုပဲ ဆုံးဖြတ်ကြ

တာပဲဗျ၊ ကျွန်တော် သိပ်လက်မခံဘူး’

‘ဟင်... ဘာကိုလဲ’

‘ဒါဟာ မရိုးသားဘူး ထင်တယ်’

‘ဘာကိုပြောတာလဲ’

‘ဪ... ဖိုးထောင် သေရတာ ပြောင်တိုက်ခိုက်လို့

ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မယ်လို့ ပြောလိုက်တာ’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် လုံးဝနားမလည်နိုင်ပါတော့ချေ။

လင်းမြင့်လှိုင်ကိုသာ ငေးကြောင်ကြည့်နေမိတော့၏။

‘ကဲ... ကိုပိုက်၊ ဘာမှနားမလည်ဖြစ်မနေနဲ့တော့၊
လာ... အဲဒီ ခူးလေးကိုင်မုဆိုးနောက် လိုက်ကြတာပေါ့၊ နောက်
တော့ ကိုပိုက် အားလုံးရှင်းသွားပေလိမ့်မယ်’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင် နောက်မှလိုက်သွား
ချေလေ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ချောင်းတစ်ခုကို ဖြတ်ခဲ့ကြပြီး
နောက်တောတန်းလေးတွင်း ရောက်ခဲ့ကြပြန်၏။

‘ဘယ်လိုလဲ’

ရှေ့မှသွားနေသော လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော်က မေး
လိုက်၏။

‘မြေပြင်မှာတော့ လူခြေရာတွေနေသေးတယ်’

သိုပေမင့် ကျွန်တော်တို့သည် မောင်စပျိုးလာသည့်တိုင်
ထိုမုဆိုး၏ အရိပ်အယောင်ပင် မမြင်မိပါချေ။

‘အတော်သွားနိုင်တာကလား’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောကာ ညည်းညူနေလေတော့၏။

‘ကျွန်တော်တို့နားဖို့နဲ့ စားဖို့ လုပ်ချေဦးမှ’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က
နောက်သို့လှည့်ကြည့်ကာ ပြုံးပြလေပြီး...

‘ကိုယ့်ကို ဟိုးရှေ့မယ် တွေလား၊ ကျွန်တော်တို့တွက်
စားစရာ’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် လှမ်းကကြည့်လိုက်၏။

မည်သို့ထူးခြားမှုမျှ မတွေ့ပါချေ။ သို့ကြောင့် လင်းမြင့်
လှိုင်ကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

‘ကိုယ့်ကို မမြင်ဘူးထင်တယ်၊ လာပါဗျာ... စားစရာတွေ
နေပြီပဲ၊ မပူပါနဲ့’

သို့ပြောလည်းပြော ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဆွဲခေါ်ပြန်လေ
၏။

ကျွန်တော် ဘုမသီဘမသီ ယက်ကန်မတ်ကန်ဖြင့် လင်း
မြင့်လှိုင် ဆွဲခေါ်သွားရာသို့ ပါသွားချေတော့၏။

ဘုရားရေ ဘာများလဲလို့ ငှက်ပျောရိုင်းတော့ပါ
ကလား။

ငှက်ပျောသီးများ အခိုင်လိုက် သီးနေလေ၏။

‘ဖီးကြမ်းငှက်ပျောတွေပဲဗျ၊ ကောင်းတယ်’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ ပြောလည်းပြော၊ ငှက်ပျောပင်မှ
အခိုင်တစ်ခိုင်ကို သူ၏သေနတ်ပြောင်းဖြင့် လှမ်းထိုးလိုက်၏။

အမှည့်သီးတစ်လုံး ကြွေကျလာ၏။ ကျွန်တော် ထိုးလိုက်
ပြန်၏။ သည်သို့ဖြင့် ငှက်ပျောသီးမှည့် လေး၊ ငါးလုံးလောက်
ရလိုက်ချေ၏။

‘လာဗျာ... ဟိုရှေ့သစ်ပင်အောက် သွားကြမယ်’

သို့ဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ငှက်ပျောတော
အစပ်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း မြေပြင်တွင် ပေါက်နေသည့် သစ်ပင်ကြီး
တစ်ပင်အောက်သို့ သွားလိုက်ကြ၏။

ထိုအပင်အခြေတွင် ထိုင်လိုက်ကြ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ပြီးသည်နှင့် ဆွတ်
ခူးလာသော ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးကို အခွံခွာလိုက်၏။

တစ်ကိုက် ကိုက်လိုက်၏။

‘ဖူးလဲ...’

‘ဘာလို့လဲ၊ ခါးလို့လား’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘အစေ့တွေ တွေးထုတ်တာပါ’

‘နို့ဖြင့် ဘယ်လိုစားကောင်းပါ့မလဲ’

‘အစေ့တွေ များလှတယ်လို့ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အင်း...
စားစရာ မရှိတာထက်စာလျှင် တော်သေးတာပေါ့’

သို့လည်း ဟုတ်ပေသားကလား။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်
သည်လည်း ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးကို အခွံခွာ ပါးစပ်တွင်း သွင်း
လိုက်လေတော့၏။

တဖြဲဖြဲ ဝါးစားနေမိ၏။

ငှက်ပျောရိုင်းအစေ့များကို ပါးစပ်တွင်းမှာပင် ရှောင်ဖယ် ထားရလေခြင်းကြောင့် တစ်မျိုးအရသာထူးခြားချေ၏။

ပင်မှည့်သီးက ချဉ်ချိုခါးပေါ့။ တစ်ခါတစ်ခါ အစေ့ကို ဝါးမိသည်တွင်မတော့ ခါးသက်သက်အရသာလေး ရပြန်၏။

သို့သော်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ငှက်ပျောငါးလုံး ကုန် သွားချေတော့၏။

‘ရေသွားရှာချေဦးမယ်’

အလင်းရှိနေသေးသဖြင့် သို့ ကျွန်တော်က ပြောပြီး ချောင်းရှိမည်ထင်သည့်ဘက်သို့ ဦးတည်လိုက်၏။

‘ကိုပိုက် ကျွန်တော် နေခဲ့မယ်’

‘ဟုတ်ပြီ၊ ဝါးဆစ်ဘူးနဲ့ ချောင်းရေခပ်ခဲ့မယ်’

သို့ပြောပြီး ကျွန်တော်သည် ချောင်းရှိရာသို့ မှန်းဆသွား လိုက်၏။ ကျွန်တော် ထင်ထားသည်ထက် အနည်းငယ်မျှသာလွှဲ၍ ချောင်းသို့ရောက်ခဲ့ချေတော့၏။

ချောင်းသည် ကျောက်ချောင်းဖြစ်သည့်ပြင် ခြေမျက်နှာ သာသာလောက်သာ ရေရှိလေသဖြင့် ဝမ်းသာသွားမိ၏။

ကျွန်တော်သည် ချောင်းတွင်းမဆင်းမီ နီးရာမှ ဝါးတစ်လုံး ကို ခုတ်လိုက်၏။

ဝါးဆစ်ဘူးလုပ်ရန် ဖြစ်၏။ ခပ်ရှည်ရှည်လေးဖြင့်တော့ မဟုတ်။ တစ်လံလောက်သာ ဖြစ်၏။

သည့်နောက် ကျွန်တော် ချောင်းတွင်းဆင်းလိုက်၏။

‘အားပါး... အေးလိုက်တာ’

ချောင်းရေသည် အေးလွန်းလှချေ၏။ ညနေပိုင်းရောက် လာ၍လားတော့ဖြင့် မသိပါချေ။

ကျွန်တော်သည် ချောင်းတွင်းရောက်သည်တွင် အောက် ဘက်သို့ စုန်ဆင်းလိုက်၏။

ရေထည့်လောက်သည့် ရေနက်နက် ရေအိုင်ရှာဖွေရန် ဖြစ်ချေတော့၏။ ကျွန်တော်သည် သို့ ချောင်းတွင်း စုန်ဆင်းခဲ့ရာ မှ...

‘ဟာ...’

ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းပေါ်မှ တောတိုးသံကြောင့် ကယျာ ကသီ ကြည့်လိုက်၏။

‘ဟင်...’

ခူးလေးကိုင်လူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူသည်လည်း ချောင်းတွင်းဆင်းခဲ့ရာမှ ကျွန်တော့်ကို တွေ့လိုက်သည်ကြောင့် ပြန်လည်ပြေးသွားခြင်း ဖြစ်နိုင်ပေ၏။

‘ဟေး...’ ‘ဟေး...’

ကျွန်တော့်ကို ကြောက်လန့်ပြေးသွားခြင်းကြောင့် ကြောက် လန့်မှုမရှိစေရန်လို့ လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်ပေငြား ထိုသူသည် တစ် ဖက်ချောင်းကမ်း တောင်ကြောပေါ်သို့ ပြေသွားသည်ကို သိလိုက်ရ ချေတော့၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ရှေ့မဝေးလောက်သော နေရာတွင် ချောင်းအိုင်လေး တွေ့လာသဖြင့် ခုတ်ယူလာသော ဝါးဘူးကို ရေဖြည့်၍ လင်းမြင့်လှိုင်ထံ ပြန်သွားလိုက်ချေတော့၏။

ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ထံ ရောက်သွားသည်တွင် ဝါးရေဘူးကို ချလိုက်သည်။ ကျွန်တော် ရေခပ်စဉ် လူတစ်ယောက် တွေ့လိုက်သည်ကို ပြောပြလိုက်၏။

“ဒါ ဒူးလေးကိုင်မုဆိုး ဖြစ်မပေါ့”

“ပြောတတ်ပေဘူးဗျ၊ သူ့လက်ထဲမတော့ ဓားတစ်ချောင်း ဝဲ တွေ့တယ်၊ ရုပ်လုံးသဏ္ဌာန် ကွဲကွဲပြားပြား မတွေ့လိုက်ရတော့ ကာ ဘယ်သူဘယ်ဝါ မှန်းရတော့ ခက်သဗျ”

“ကဲ... ရောချေဗျ၊ ကိုပိုက် ရေသွားခပ်တုန်း ကျွန်တော် အမြည်းရအောင်လို့ ကင်ထားတယ်”

“ဘာများလဲ”

“သည်မယ်လေ”

ဘုရားရေ... ကင်းခြေများကောင်ပါကလား။ အတော်ကလေးတော့ အကြီးသားကလား။ မီးကင်ထားစဖြစ်သဖြင့် ပူပူနွေးနွေးရှိသည့်ပြင် သင်းပျံ့သော မွှေးရနံ့လည်း ရချေ၏။

“ရော”

လင်းမြင့်လှိုင်က ဝီစကီပြားလေး လှမ်းပေးလေ၏။ ဝီစကီပြား ကိုင်၍ အသေအချာ ကြည့်လိုက်၏။ ခေါင်းကျိုးနေသည်ကြောင့် ကျွန်တော် မရောက်မီ လင်းမြင့်လှိုင် သောက်ထားပြီးဖြစ်

သည်ကို သိလိုက်၏။

“ကိုလင်း သိပ်ဆာလောင်နေပြီထင်တယ်”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“အေးဗျာ... ဆောရီးပဲ၊ ကျွန်တော် သိပ်ပင်ပန်းနေလို့ ကိုပိုက်သွားနေတုန်း နည်းနည်းပက်ထားတယ်”

ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ပြုံးမြဲလိုက်ချေပြီး ပုလင်းပြားအဖုံးကို ဖွင့်၍ တစ်ငုံမော့လိုက်၏။ လည်ချောင်းတွင်းမှ စ၍ ပူဆင်းသွားသည်မှာ အတွင်းရင်ညွန့်တိုင် ဖြစ်ချေ၏။

ရေမရောလေသဖြင့် ပျို့တက်လာ၏။ သို့ကြောင့် ကင်းခြေများမီးဖုတ်ကို ဖွဲ့၍ အခွံနွာ အသားစကို ကပျာကသီ ပါးစပ်တွင်း ထိုးထည့်လိုက်ရ၏။

သို့မှ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားချေတော့၏။

“ကျွန်တော်တို့တွက် တဲထိုးဖို့ လိုမလား”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က သစ်ပင်ပေါ် မော့ကြည့်၍...

“အကိုင်းအခက်အလက် စိပ်တယ်၊ အုပ်အုပ်ဆိုင်... ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ သစ်ပင်ခွဆုံ ကောင်းတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်ညပဲဆိုတော့ အပင်ပေါ် တက်အိပ်ကြတာပေါ့”

“အလိုလေးဗျာ... တယ်ဟုတ်ပါကလား”

“နို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ကိုက်ခဲနွမ်းနယ်နေတာကို ပြေပျောက်ရုံလောက်ပဲ သောက်ကြရလိမ့်မယ်ဗျာ”

‘နို့ပေါ့ ကိုပိုက်ရဲ့’

‘ကိုလင်း ရေချိုးမယ်ဆို ချောင်းထဲသွား၊ ရေကောင်းတယ်’

‘မချိုးတော့ပါဘူးဗျာ၊ ချမ်းအေးစိမ့်စိမ့်ဖြစ်နေတယ်’

သို့ဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ဝိစကီကို တစ်ပြန်တစ်လှည့် အပေးအယူလုပ် သောက်ကြပြီးသည်နှင့် မြေပြင်တွင်ရှိ ထင်းမီးပုံကို ထင်းခြောက်များ ထပ်ထိုးထည့်လိုက်ချေပြီး မီးတောက်မီးလျှံကြီး ဖြစ်လာသည်တွင် အနွေးဓာတ်ရစေရန် ခေတ္တမျှ မီးပုံနား ထိုင်စကားပြောကြစဉ်...

‘ဝေါင်း...’

‘ဝေါင်း...’

‘ဟာ... ကိုလင်း၊ ဒါ ဟင်းကောင်အသံပေပဲဗျာ၊ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ် ကိုပိုက်၊ သည်ကောင် ကျွန်တော်တို့နဲ့ မဝေးလောက်ဘူးဆိုပေမယ့် ဟိုတစ်ဖက်ချောင်းကမ်းစပ်ကဗျာ၊ သူ သားကောင်ဖမ်းရင်း နယ်ကျွံရောက်လာတာဖြစ်မယ်၊ ဘာမှတွေးမကြောက်ပါနဲ့ ကိုပိုက်ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မီးလည်း ဖိုထားတယ်၊ သစ်ပင်ပေါ်လည်း တက်အိပ်ကြမယ်ဆိုတော့ လုံခြုံမှုအပြည့်ရှိတယ် ပြောလို့ရတာပေါ့နော်’

သို့လည်း ဟုတ်ပေ၏။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဝိစကီဝင်ထားသဖြင့်

ဆိုင်ထဲ နွေးနေကြပေမယ့် ခန္ဓာကိုယ်အပြင်ပန်းတွင်မတော့ အေးစက်စက် ရှိချေ၏။

သို့ကြောင့် မီးပုံနား တိုးကပ်ကာ နွေးထွေးမှုကို လုပ်ယူလိုက်၏။ အတန်ကြာတွင် နွေးလာ၏။ ချမ်းစိမ့်စိမ့် မဖြစ်တော့သည်ကြောင့် နှစ်ယောက်သား သစ်ပင်ပေါ် တက်လိုက်ကြ၏။

ကျွန်တော်တို့ အထက်သို့တိုင် တက်စရာမလို၊ ခွဆုံလောက်တွင် နှစ်ယောက် သက်သောင့်သက်သာ နေလို့ရသည့် အမြင့်ပေ ၂၀ လောက်တွင် ကျွန်တော်တို့ အကျအနံ့ နေရာယူလိုက်ကြတော့၏။

သက်သောင့်သက်သာပင် နေလို့ ရ၏။ မှိန်းလို့ ရ၏။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး အိပ်လိုက်လို့ကတော့ ရမည်မဟုတ်။

‘ကိုပိုက်ရေ... သည်တစ်ညတော့ အားပါးတရ အိပ်ပစ်သို့တော့ ရမယ်မဟုတ်ဘူး၊ နို့ပေမယ့် ကြက်အိပ်ကြက်နိုးတော့ ထုပ်လို့ရပေလိမ့်မယ်’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေ၏။

‘ကျွန်တော်လည်း အိပ်ချင်စိတ်တော့ မရှိပါဘူး၊ နို့ပေမယ့် ခပ်ပန်းနေသောကြောင့် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် မှိန်းလို့ရလျှင် တော်ပါပြီ’

သို့ ပြောပြီး ကျွန်တော်သည် ခပ်ကွေးကွေးလေး လှဲချချက်လုံးအစုံကို မှိတ်ထားလိုက်၏။

‘ကိုပိုက် အိပ်ချင်အိပ်ပါ၊ ကျွန်တော် ရှိပါတယ်’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင် ပြောပေငြား မည်သို့မျှ ပြန်မပြောမိပါ
ချေ။

သို့မှ နှစ်ယောက်သား ငြိမ်သက်လို့ အတွေးကိုယ်စီဖြင့်
မှိန်းနေကြတော့၏။

ကျွန်တော် သို့နယ် နားနေရင်းမှ ပတ်ဝန်းကျင် အသံတို့
ကို နားစွင့်နေလိုက်၏။

ခပ်ပြင်းပြင်း လေတိုးသံကြားမှ ညဉ့်ငှက်ကောင်၏အသံ
ကို ကြားလိုက်ရ၏။

ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းထက် သစ်ပင်ဖျားမှ ဖြတ်ပျံသန်း
သွားဟန် ဖြစ်၏။

‘ဘယ်လိုလဲ ကိုပိုက်၊ စခန်းပြောင်းကြမလား’

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်ထံမှ အသံထွက်လာ၏။

‘ကိုလင်းက နောက်နေပြန်ပြီ’

သို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်၏။

ယခုကဲ့သို့ ငှက်ဆိုးကောင်သည် စခန်းတံပေါ်မှ အော်ဟစ်
ဖြတ်ပျံသွားလျှင် ဝါးခတ်သမား သစ်ခတ်သမားတို့ အယူအရ
ထိုငှက်ကောင်ပျံသန်းသွားပြီးနောက် ထိုနေရာသို့ ဒုက္ခဆိုးကျရောက်
တော့မည်ဟု အယူရှိကြ၏။ သို့ကြောင့် စခန်းပြောင်းတတ်ကြခြင်း
ကို ရည်ရွယ်၍ လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်ကို နောက်ပြောင်ပြော
လာလေခြင်းဖြစ်ချေ၏။

‘ဒါတွေက အယူအဆ အစွဲအလမ်းတွေပါဗျာ’

သို့လည်း လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာပြန်၏။ သည့်နောက်
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ဆိတ်ငြိမ်သွားကြပြန်၏။

ပုစဉ်းရင်ကွဲသံတို့ ကြားရပြန်၏။ ချောင်းစပ်ဆီမှ ကျောက်
ဖားတို့ သံပြိုင်အော်သံကို ကြားရပြန်၏။

ချေတောက်သံ ကြားရ၏။ လေပြင်းတိုက်သံ ကြားရပြန်
၏။ သားကောင်တို့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်သံ ကြားရပြန်၏။

‘သားရဲကောင်တော့ စောစောက အော်နေတဲ့ ချေကောင်
ကို လိုက်ဖမ်းတာဖြစ်မယ်’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေ၏။

သို့မှသည်...

‘အား...’

‘ဟာ...’

‘ဟင်...’

လင်းမြင့်လှိုင်ရော ကျွန်တော်ပါ သို့ လူတစ်ယောက်၏
ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံကြောင့် ခေါင်းတောင်လာကြတော့
၏။

‘ကိုလင်း... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ကြားတယ်မဟုတ်လား’

‘ကြားတယ်၊ ဟိုရှေ့မြှောင်ဘက်ကဗျ၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့
ထိတ်လန့်တကြား အော်သံပေပဲ’

‘တောခြောက်တာများလား’

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လူစင်စစ်တစ်ယောက်ရဲ့ အသံဗျ၊ ပီပီသသကြီး၊ ထောခြောက်တယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် အသံဝေဝါးရမပေါ့၊ ခုတော့ ပီပီသသကြီးဆိုတော့ လူစင်စစ်ဗျ၊ နေဦး... ကိုပိုက်ပြောတဲ့ လူများ ဖြစ်နေမလား’

လင်းမြင့်လှိုင် သို့သော်လေတော့မှ ကျွန်တော် ချောင်းနံ့နား ရေစပ်တွင် လူတစ်ယောက်တွေ့လိုက်ခြင်းကို သတိရလိုက်၏။ သို့ အသံသည် ထိုလူထွက်သွားရာဘက်မှ ကြားရလေခြင်း ဖြစ်၏။

‘အေးဗျာ... ဘာများဖြစ်လဲ မသိဘူး’

‘သည်လူ အဲဒီတောင်ကြောမယ် စခန်းချနေရင်း တစ်စုံတစ်ရာ အန္တရာယ်နဲ့ ကြုံသွားတာဖြစ်မယ်’

‘မနက်ကျ သွားကြည့်တာပေါ့၊ ခုတော့ ကိုယ့်အသက် အန္တရာယ်ကို ငဲ့ရဦးမဗျ’

သို့ပြောပြီး လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျောမှိုလိုချလိုက်ပြန်၏။

ကျွန်တော်သည်လည်း သို့နယ် လုပ်လိုက်တော့၏။

သည်သို့ဖြင့် တစ်ညလုံး သက်သောင့်သက်သာနေရသည် ဆိုပေမင့် ခြင်ကောင်တို့၏ နားဝတွင် တဝီဝီလှုပ်နေခြင်းကိုတော့ ဖြင့် အောင့်အည်းခံနေရချေ၏။

ခြင်ကောင်တို့ ကိုက်ခဲခြင်းမှ လွတ်မြောက်စေရန်အတွက် မူ လင်းမြင့်လှိုင်က ယူလာသည့်ဆေး တစ်ကိုယ်လုံး လိမ်းကျံထားကြခြင်းကြောင့်တော့ဖြင့် အဆင်ပြေသည်ဟု ဆိုရခြိမ့်မည်။

သို့နယ် တဝီဝီအော်နေခြင်းကိုမူ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ချေ

ဦး

သည်သို့ဖြင့် မှိန်းလိုက်၊ ခေတ္တမျှ မေ့သွားလိုက်၊ ပြန်သတိဝင်လာလိုက်ဖြင့် လင်းကြက်သံပင် ကြားရချေပြီဖြစ်တော့၏။

သို့ တောကြက်ဖ၏ အသံကြားပြီး မကြာလောက်သော အချိန်တွင် အလင်းဖြာလာလေတော့၏။

‘ဆာတယ်ဗျ’

‘အေးဗျ၊ လာချေဗျ... ဆင်းကြမယ်’

လင်းမြင့်လှိုင်က အရင်ဆင်းသွား၏။ ကျွန်တော် နောက်မှ လိုက်ဆင်းလိုက်၏။ ပြာဖုံးနေပြီဖြစ်သော မီးပုံကို ရေဖျန်းသတ်လိုက်ကြပြီးနောက် ထိုနေရာမှ ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

ညက လူသံကြားရာသို့ ခြေဦးမလှည့်သေးဘဲ ချောင်းသို့ သွားလိုက်ကြ၏။

ချောင်းတွင်းရောက်သည်တွင် ဟိုသည်လှည့်ပတ်ကြည့်မိ၏။ ဟုတ်ပြီ။ ကျွန်တော် တွက်ဆထားလေသည့်အတိုင်း နံနက် ဓာဓာ ရေသောက်ဆင်းလာဟန်တူသည့် ချေတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်၏။

‘ဪ...’

ကျွန်တော် သေနတ်မောင်းတင်လိုက်၏။

‘ကိုပိုက် မပစ်ပါနဲ့ဗျာ’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်ပြောလေမှ ကျွန်တော်၏ အငမ်းမရ

ဆာလောင်သည့်စိတ်ကို သိလိုက်ရ၏။

‘ဟဲ... ဟဲ... ဆာလွန်းလို့ဗျာ’

‘နို့ဖြင့်လည်း ကျွန်တော် တောစောင့်နတ်မင်းကြီးကို တောင်းကြည့်မယ်ဗျာ၊ ဟဲ... ဟဲ...’

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ခြေအစုံရပ်၍ မျက်လုံးကိုမှိတ်ကာ...

‘တောစောင့်နတ်မင်းကြီး ခင်ဗျား၊ ဤချေကောင်လေးကို အလွတ်ပေးလိုက်ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စာနာစိတ်ကို ပုံစံပြသည့်အနေဖြင့် ဆာလောင်မှုကို ဖြည့်ဆည်းပေးစေချင်ပါတယ်ခင်ဗျာ’

သို့ ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ် ဆိုပြောလေတော့၏။

ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်၍ သဘောကျမိပေးသေး၏။

‘ကိုလင်း အတော်ရယ်ရတာပဲဗျာ၊ ဟဲ ... ဟဲ ...’

ကျွန်တော် မဆာတော့ပါဘူး’

သို့ပြောပြီး ကျွန်တော်သည် ညက လူသံကြားရာ တောင်ခြေသို့သွားရန် ထိုချောင်းတွင်းမှ တက်ခဲ့ကြပေ၏။

‘ကိုပိုက်’

နောက်မှ လင်းမြင့်လှိုင်၏ ခေါ်သံကြောင့် ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

အလိုလေးဗျာ... တယ်ဟုတ်ပါကလား။ လင်းမြင့်လှိုင်

လက်ထဲတွင် မြွေတစ်ကောင်ပါကလား။ ဘယ်ကဘယ်လို ရလိုက်တာပါလိမ့်။ ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကို တအံ့တကြည့်နေလေသည်ကြောင့်...

‘ကျွန်တော့်ဆုတောင်းလေ တောစောင့်နတ်မင်းကြီးက ပေးတာ’

‘ပြောပါဦး’

‘ကိုပိုက် အမှတ်တမဲ့ပို့ပါ၊ သည်မြွေကောင်ရဲ့ လည်ချောင်းမယ် ဒဏ်ရာရှိနေတာဗျာ။ သူ့ကို ဘာကောင်က ကိုက်သတ်တာလဲ မသိဘူး၊ ကျွန်တော့်အထင်တော့ မြွေပါကိုက်သတ်ထားတာ ဖြစ်မယ်၊ အဲဒါကို ကျွန်တော် စောစောကတည်းက မြင်တာ၊ နို့ကြောင့် ကိုပိုက်ကို ခုလို ပေးလိုက်နိုင်တာပေါ့၊ ပြီးတော့ နတ်မင်းကြီးဆီ တောင်းလိုက်တာလေ၊ ဟဲ... ဟဲ...’

‘ဘယ်လိုပြောပြော ကိုလင်းရယ်၊ ဒီမြွေက လင်းမြွေဆိုတော့ စားလို့ကောင်းပါတယ်’

‘ကဲ... ကိုပိုက် ဆာတယ်ဆိုတော့ သည်နားမယ်ပဲ အရေ ဆုတ် မီးကင်သွားကြတာပေါ့’

သို့ဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် လင်းမြွေကို အရေဆုတ်၍ ချောင်းစပ်မှာပင် မီးဖို၍ ကင်စားလိုက်ကြ၏။

တစ်လံသာသာ မြွေကောင်၏ အသားတို့က ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အတွက် နံနက်စာ လုံလုံလောက်လောက်ဖြစ်လာရချေ၏။

‘ကဲ... ကိုပိုက်၊ သွားကြစို့’
 သို့ဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ညက ထိတ်
 လန့်တကြား အော်သံကြားသည့် တောင်ခြေသို့ ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။
 ချောင်းမြောင်းကို ဖြတ်လိုက်ပြီးသည်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း
 တောင်ကြောလေးသို့ တွယ်တက်လိုက်ကြ၏။
 တောင်ကြောလေးတွင် မျှင်ဝါးငယ်တို့ ရှိကြ၏။
 သို့ကြောင့် လူတစ်ကိုယ်စာ တိုးဝင်ရအောင် ရှင်းဖြတ်
 လိုက်ကြ၏။
 သို့ဖြင့် တောင်ကြောအလယ်သို့ ရောက်သွားကြ၏။
 တောင်ခြေအစပ်တွင် မျှင်ဝါးပင်ငယ်တို့ ပြွတ်သိပ် အစီအရီ ပေါက်
 နေပြီး တောင်ကြောမပေါ်တွင်တော့ မြက်ရှိုင်းပင်၊ ဆီးဖြူပင်နှင့်
 အင်ကြင်းပင်ငယ်တို့သာ ရှိချေ၏။
 ‘ညက အော်သံကြားရတာတော့ သည်တောင်ခြေ
 အောက်ဘက်ကဗျ’
 သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် တောင်ခြေအောက်ဘက်
 ကြောစွယ်အတိုင်း လျှောက်သွားတော့၏။
 တောင်ကြောပြေပြေလေးမှသည် မြေပြန့်သို့ ရောက်လာ
 လေ၏။
 မြေပြန့်တွင်မတော့ သစ်ပင်ကြီးတို့ ပေါက်လျက်ရှိချေ၏။
 အောက်ပေါင်းရှင်း၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုမြေပြန့်လေးသို့
 လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ...

‘ဟာ... ကိုပိုက် ဟိုမယ် လာကြည့်ချေ’
 သစ်ပင်ပင်တစ်ပင်အောက်သို့ ကပ်သွားရင်း လင်းမြင့်လှိုင်
 က ပြောလေ၏။ ကျွန်တော် အနားရောက်သည်တွင် ထိုအပင်အခြေ
 ဌ် ထင်းမီးပုံကို တွေ့လိုက်၏။ မီးများ ပြာဖုံးနေပေမည် ထိုပြာတို့ကို
 ထိုးဆွလိုက်သည်တွင်မတော့ မီးစများ တွေ့ရ၏။
 ‘သည်လူ ခပ်စောစောက ထွက်သွားတာဗျ’
 ‘နို့ဖြင့် ညက အော်သံကြားလိုက်တာကရော’
 ‘သူတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အော်တာက တစ်ယောက်ဖြစ်
 မယ်၊ သူက တစ်ယောက်ဖြစ်မယ်’
 သို့ ပြောလာသည့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော် တအံ့
 တဩ ကြည့်မိချေတော့၏။
 ‘နို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ အော်သံကြားတဲ့သူကို ရှာရဦး
 မပေါ့’
 ‘မလိုဘူး၊ သူလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူ့ခြေရာခံလိုက်လျှင်
 ကောင်းမယ်ထင်တာပဲ’
 သို့ဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ထိုတောင်ကြော
 မြေပြန့်လေးမှ ထိုလူ၏ ခြေရာကို ရှာလိုက်ကြတော့၏။
 လင်းမြင့်လှိုင်ကပင် ရေးရေးခြေရာကို သူ တွေ့သွားချေ
 ၏။
 ‘သည်မယ် ခြေရာတွေ့ပြီဗျ’
 သို့လည်း ပြော...

‘သည်ခြေရာရှင်ကို ကျွန်တော် အတပ်ပြောလိုရတယ်’
‘နို့ဖြင့် ပြောချေဗျာ’

‘ကျွန်တော်တို့ လျှောက်လိုက်နေတဲ့ ဒူးလေးကိုင်မုဆိုးပေ

ပဲဗျာ’

‘ဘယ်လိုပြောနိုင်တာလဲ’

ခိုင်လုံသော အထောက်အထားကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်က
ပြောနိုင်ခြင်းသိပေမင့် ကျွန်တော်က သိလိုစိတ်ကြောင့် သို့ မေး
လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

‘သည်ခြေရာကို အသေအချာကြည့်ချေ၊’ ခြေချောင်းလေး
တွေစုပြီး ဖနောင့်တိုတိုရယ်ဗျာ၊ ဟိုရှေ့မယ် တွေ့ခဲ့တဲ့ ခြေရာက
လည်း သည်ပုံလေ၊ အဲဒီတုန်းက ခြေရာရှင်က ဒူးလေးကိုင်မုဆိုး
လေဗျာ’

သို့ဆိုတော့လည်း အဟုတ်သားကလား။

‘ကဲ... ကိုပိုက်ရေ၊ သည်ခြေရာ ဦးတည်တာ တည်
တည်မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ရှေ့မယ် ချုံနွယ်တွေ
ကာဆီးနေတယ်လေ၊ ရှေ့နားလေးမယ်တော့ တိရစ္ဆာန်ငယ်တို့ သွား
လမ်းကျဉ်းကျဉ်းလေးရှိတယ်၊ သည်လူ အဲဒီဘက် သွားတာဖြစ်
မယ်’

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် လမ်းကျဉ်းလေးတွေသွား
ရာ မြေပြင်သို့ကြည့်ရင်း သွားနေရာမှ ကျွန်တော်က...

‘ခြေရာ မတွေ့တော့ဘူး ဟုတ်လား၊ ကိုလင်းပြောတာ

ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား လို့ ပြောလိုက်၏။

‘ခြေရာမတွေ့ပေမင့် သည်မယ် အိပ်သွားတယ်ဆိုတာ
သေချာတာပေါ့၊ လာ... ကိုပိုက် အသေအချာကြည့်’

‘သို့ကြောင့် ကျွန်တော် အနားသွားလိုက်၏။’

လင်းမြင့်လှိုင်က နံဘေးချုံပုတ်ပင်၏ အကိုင်းအခက်များ
ထို သူ့လက်ဖြင့် ဆွဲယူပြ၏။

‘အပင်အကိုင်းတွေ မကျိုးပေမင့် အရွက်တွေ ကြွေနေ
တယ် တွေ့လား၊ ဒါ ဘာသင်္ကာလဲဆိုတော့ သည်လူက သွားရင်း
လမ်းရင်း လယ်ထဲမှာရှိတဲ့ တုတ်သော်လည်းကောင်း ဝါးကိုင်းသော်
လည်းကောင်း ကိုင်သွားရင်း လက်သရမ်းသွားလို့ အရွက်တွေ
ကြွေကျကုန်တာလေ’

‘ဓားနဲ့ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’

‘ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတဲ့၊ ဓားနဲ့ဆို အကိုင်းအချွန် အခက်
အလက်တွေ ပြတ်ကုန်မှာပေါ့’

‘အလိုလေးဗျာ... တယ်ဟုတ်ပါကလား’

ကျွန်တော့်တွက် ပညာတွေ ရလိုက်ပြီပဲ။

‘ကိုလင်း ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ’

‘ဘာကြောင့်လဲ’

‘ဪ... ကျွန်တော် မသိတာတွေ၊ မတတ်တာတွေ
သိလိုက်၊ တတ်လိုက်လို့ပေါ့’

သို့ ပြောလေသည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်သည် မည်သို့မျှ

မပြောလေတော့ဘဲ ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားလေတော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တောတိုးလျှောက်ရင်းမှ မြောင် ကျယ်တစ်ခုသို့ ရောက်သွားကြလေ၏။

မြောင်ကျယ်တွင်း ရေတို့သည် ခန်းခြောက်နေပြီဆိုပေမင့် အစိုဓာတ်ရှိနေချေသေး၏။

သို့ကြောင့် လူခြေရာတို့ကို တွေ့ရပြန်၏။

‘သည်မြောင်ကနေ ထွက်သွားတာ’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ထိုမြောင်ဝသို့ ရောက်လာလေ၏။
ထိုမြောင်မှအထွက်တွင် ရေခန်းခြောက်နေပြီဖြစ်သော ချောင်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။

‘ဒါ ဘာချောင်းဖြစ်မယ်ထင်လဲ’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘ပြောတတ်ပေဘူးဗျ၊ ကျွန်တော့်အထင် ပြောရလျှင်ဖြင့် ကန့်ကျင်ချောင်းက ခွဲထွက်တဲ့ ချောင်းလက်တက်တစ်ခု ဖြစ်မယ်။
အဲ... ရှေ့ခပ်ဝေးဝေးလျှောက်လို့ ချောင်းကြီးကို ရောက်လျှင်ဖြင့် ကျွန်တော် အတပ်ပြောနိုင်ပြီ’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောပြီး ချောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းသွား ချေ၏။

ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်နောက်မှ ကပ်လိုက်သွား ရင်း မြောင်ကမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ စူးစမ်းကြည့်နေလိုက်၏။

မြောင်ကမ်းပေါ်ရှိ သစ်ပင်တို့တိပ်ဖျားတွင် မျောက်ကောင်

တစ်ကောင်စ၊ နှစ်ကောင်စကို တွေ့လေသဖြင့်...

‘ကိုလင်း... ရိက္ခာအလို့ငှာ တစ်ကောင်ကောင်ပစ်လျှင် ဘယ်လိုလဲ’

‘မပစ်နဲ့၊ သည်ကောင်တွေက စားမကောင်းဘူး၊ ဒီထက် စားကောင်းတဲ့အကောင်ကို ရတော့မှာပဲ’

အလိုလေးဗျာ... လင်းမြင့်လှိုင် ဘာကောင်တွေလို့ သို့ ပြောနိုင်တာပါလိမ့်။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ကိုလင်းရယ် ဘာကောင်လဲ၊ ဘယ်နားမတုံး မေးရမည်ကို အရှက်ရမိသည်ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင် ရှေ့တူရှုကြည့်ရာသို့ လိုက်ကြည့်လိုက်၏။ မျက်လုံးကိုလည်း အစွမ်း ကုန် ပြူးကာကြည့်လိုက်၏။

ကျွန်တော်တော့ဖြင့် ဘာမှ မတွေ့ပါချေ။

လင်းမြင့်လှိုင်အနား တိုးကပ်၍ကြည့်လိုက်၏။

‘ကိုပိုက်ရယ်... ဘာမှရှုရန်မနေပါနဲ့၊ ကိုပိုက် ကြည့်တဲ့ နေရာက လွဲနေတယ်’

‘ဗျာ...’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် ပို၍ အရှက်ရမိချေတော့၏။

‘ဟင်း... ဟင်း... ကျွန်တော်က မြေပြင်ကို ကြည့်ပြော တာဗျ’

သို့ပြောသဖြင့် မြေပြင်ကို ကြည့်လိုက်မိ၏။

ပြောင်ကောင်ခြေရာကို တွေ့ပေမင့် မည်သို့ကွက်ဆရာမည်

ကို မသိပါချေ။ သို့ကြောင့်...

‘ကိုလင်းရယ် ကျွန်တော် ခန့်ခံပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဘာမှ မသိပါဘူး၊ ရှင်းပြပါလားဗျာ’ လို့ ဖွင့်ပြောလိုက်ရချေတော့၏။

‘ကိုပိုက်ရယ်... ခြေရာကိုကြည့်ပြီး အတပ်ပြောနိုင်တာ တော့ မဟုတ်ဘူးဗျာ။ သည်ချေးပုံကြည့်ပြီး ပြောတာ’

အလိုလေးဗျာ... ဟုတ်ပါရဲ့။ ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင် ပြောမှ ပြောင်ချေးပုံကို သတိထားမိတော့၏။

‘သည်မယ်ကြည့် ကိုပိုက်’

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ပြောင်ချေးပုံကို တုတ်ဖြင့် ထိုးခွ အနီးကပ်ပြလာချေ၏။

အပူနွေးနွေး ရှိချေ၏။

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားချေပြီဖြစ်၏။ ပြောင်ကောင်ချေးပါသွားသည်မှာ မကြာလိုက်။

ထိုပြောင် သည်နေရာကထွက်သွားသည်မှာ မကြာသည့် သဘော ဖြစ်၏။

‘နို့ဖြင့် ဒူးလေးကိုင်မှဆိုးက ပြောင်ထက်အလှင်သွားတာ သည်ပြောင်က နောက်က လိုက်သွားတာပေါ့’

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ကိုပိုက်ရယ်’

‘နို့ဖြင့် သူက ပြောင်ကောင်နောက်လိုက်နေတာ မဟုတ်လား’

လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်လေပြီး...

‘သည်လူ ခြေရာကောက် အင်မတန်ညံ့တဲ့သူပဲ၊ ပြောင်ကောင်က အသိဉာဏ်ရှိတယ်၊ သူ့ရှေ့ကသွားတာ သိပြီး အမီလိုက်တိုက်ခိုက်လိမ့်မယ်၊ ဟင်း... ဟင်း...’

‘နို့ဖြင့် ကိုလင်းရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ချောင်းစပ်မှာ တွေ့ခဲ့တုန်းက သူပြောင်ခြေရာနောက် ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်နေတာချည်း မဟုတ်လား’

‘အေးဗျာ... နို့ပေမင့် ကျွန်တော်လည်း မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်ပြီဗျာ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ကျွန်တော် ခြေရာကြည့်မှားတာလည်း ဖြစ်မယ်၊ နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်လည်းဖြစ်မယ်၊ ကဲ... လာချေဗျာ၊ ပြောင်ကောင်ကို အမီလိုက်မယ်၊ သည်ပြောင်ကောင် ချောင်းထဲမှာရှိနိုင်တယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ ရေငတ်နေလိမ့်မယ်၊ ချောင်းထဲမယ်တော့ ရေရှိနိုင်တာကိုး’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် မြောင်လေးအတွင်းမှ ခပ်သွက်သွက် ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။ မကြာလိုက်သောအချိန်တွင် မြောင်တစ်ဖက်ကမ်းပေါ်မှ ယင်မတစ်အုပ် ဝီခနဲ အော်မြည် မြေပြင်မှ ပျံသန်းသွားသည်ကြောင့်...

‘ကိုပိုက်ရေ... သည်မြောင်ကမ်းပေါ် တက်ကြည့်တာပေါ့၊ ယင်ကြီးတစ်အုပ် ထပျံသွားတယ်ဗျာ’

သို့ဆိုတော့ ထိုနေရာတွင် အသေကောင်ရှိလိမ့်မည်။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ရှေ့မှဦးဆောင်၍ မြောင်ကမ်းပေါ်တက်သွားချေ၏။ မြောင်ကမ်းသည် လူခါးတစ်ဝက်သာမြင့် ဖြစ်

သည်ကိုး။ ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်နောက်မှ လိုက်သွားချေ
၏။

‘ဟာ...’

‘ဟင်...’

‘ဘုရားရေ... တစ်လောင်းတွေပြန်ပြီ’

ပက်လက်အနေအထားဖြင့် လူတစ်ယောက် ဆေးနေလေ
၏။ ဆေးလောက်သည့် ဒဏ်ရာသည် ဦးခေါင်းပိုင်း၊ မျက်နှာနှင့်
ဝမ်းဗိုက် ဖြစ်ချေ၏။

‘ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်’

လင်းမြင့်လှိုင်က အလောင်းကို နေ့စောကြည့်နေလေတော့
၏။

မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး အသားတို့လန်ပြတ်ကာ မျက်လုံး
ပြူးထွက်လျက် ဝမ်းဗိုက်တွင်မတော့ ဟောင်းလောင်းပေါက်ကြီး
ဖြစ်နေ၏။

‘သူ့မျက်နှာနဲ့ ဝမ်းဗိုက်က ဒဏ်ရာကြည့်ရတာ ပြောင်
ကောင်တိုက်ခိုက် နင်းသတ်သွားတာပေပဲဗျ’

‘ဗျာ... ဘယ်လို၊ နို့ဖြင့် ကိုလင်းရယ်၊ သည်ပြောင်
ကောင်က ဖိုးထောင်ကိုလည်း သတ်၊ သည်လူကိုလည်း သတ်ဆို
တော့ အင်မတန် အငြိုးကြီးပြီး အသိရှိတဲ့ ပြောင်ကောင်ပဲဗျ။
ကျွန်တော်တော့ မကြံဖူး၊ မကြားဖူးဘူးဗျာ’

လင်းမြင့်လှိုင်က ထိုနေရာမှ ထရပ်လိုက်ကာ မြောင်ထဲသို့

ပြန်သင်းသွားပြန်၏။ မြောင်မြေပြင်မှ ခြေရာတို့ကို ရှာနေခြင်းဖြစ်
၏။

ပြီး မြောင်ကမ်းပေါ်နေရာကိုလည်း ဟိုသည် နေ့စောကြည့်
နေလေ၏။

‘ဟာ... သည်မှာ လူခြေရာ’

‘ဒါ သည်လူခြေရာဖြစ်မလေ’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်
ဆေးသူ၏ ခြေထောက်ကို သွားကြည့်လိုက်ပြန်၏။ ပြီး...

‘ဒါ သူ့ခြေရာ ဗဟုတ်ဘူး၊ သူ့ခြေရာက ဆေးဆေးရယ်’
နို့ဖြင့်...

‘ဒူးလေးကိုင့်မုဆိုး ခြေရာဗျ’

သို့ ကျွန်တော်တို့ ထိုအလောင်းနား ရှိနေသည့်အချိန်
ထိုမြောင်ကမ်း တောင်ကြောတစ်ဖက်မှ ဆူဆူညာညာအသံတို့ကြောင့်-

‘ကိုပိုက် အဲဒီသူတွေ သွားတွေချေဗျ၊ သူတို့အကူအညီ
ယူရမယ်’

‘ဗျာ...’

‘ကျွန်တော် ပြောသလိုလုပ်ပါ၊ သည်လူအလောင်းကို
ရွာပြန်ယူခိုင်းရမယ်’

‘ဟာ... ကိုလင်းကလည်း ဘယ်သူ့အလောင်း ဘယ်ရွာ
က မသိဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

သို့ ကျွန်တော်က စောဒကတက်လိုက်၏။

‘အောင်မယ်လေး... ကိုပိုက်ရယ်၊ သူ့အလောင်း သည် အတိုင်းထားတာထက် နီးစပ်ရာရွာ သယ်သွားသင့်တာပေါ့၊ ရွာ ရောက်မှ စီစဉ်စရာတွေ စီစဉ်လို့ရတော့မပေါ့’

သို့လည်း ဟုတ်ပေသားကလား။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော် သည် လူသိကြားရာ တောင်ကြောသို့ ခပ်သွက်သွက်သွားလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင် ပြောလိုသာ ထိုလူစုထံ သွားရခြင်းဖြစ်၏။ ထိုလူစု ဘယ်လိုလူစားတွေဆိုတာ ကျွန်တော် မသိပါချေ။ သည်လူ ကို သတ်လိုက်သော လူစုဖြစ်နေပါလျှင် မခက်ပါကလား။ သို့ အတွေးရပေမင် ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ ပွိုင့် ၃၇၅ ဓဂ္ဂနမ်ရိုင်ဖယ် သေနတ်ကြောင့် ထိုစိတ်ကူးသည် ကျွန်တော့်ကို အချိန်ကြာကြာ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ခဲ့ပါချေ။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ထို လူစုနှင့် ထိပ်တိုက်တိုးမိလာသည်တွင် လွန်မင်းစွာ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားရလေ၏။

ဘယ်ကြွက်မှ ထိုလူစုမှ တစ်ယောက်သောသူသည် ကျွန်တော်တို့၏ မိတ်ဆွေကြီး တစ်ချက်တစ်ကောင် မြင့်မောင်ဖြစ် နေသောကြောင့်ပင်။

‘ဆရာပိုက်ပါလား၊ ဘယ်လိုလုပ် သည်ရောက်နေတာပါ လိမ့်၊ ကိုလင်းရော မတွေ့ပါကလား’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြော ပြလိုက်လေ၏။

‘နို့ဖြင့်လည်း သွားကြမယ်ဗျာ၊ ခြောက်... ဒါနဲ့ မိတ်ဆက်

ပေးရဦးမယ်၊ သည်လူတွေက သစ်တောကြီးဝိုင်းထဲမယ် ပင်ဆောင် ရိုက်ဖို့ကိစ္စနဲ့ ကျွန်တော့်ကို အကူအညီတောင်းလို့ တောလိုက်ရင်း သစ်မျိုးခွဲခြားတတ်တဲ့ အလုပ်သမားကို လာခေါ်တာလေ၊ ဒါ တောအုပ် ပြည်တင်၊ တောခေါင်းကြီး မျိုးဝင်းနိုင်၊ သူက တော ကျွမ်း သစ်မျိုးခွဲခြားသိတဲ့ အလုပ်သမား စောတာပု’

သို့ သူနှင့်ပါလာသော သူများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြီး လင်းမြင့်လှိုင်ထံ သွားလိုက်ကြတော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုသေသူ ဘယ်သူဆိုတာ သိလိုက်ကြ၏။

‘ဒါ ဖားမျောရွာသားမုဆိုး ငထွန်းပဲဗျ’

‘ဗျာ...’

‘ဟင်...’

သို့ဆိုတော့ ဖားမျောရွာသား မုဆိုးသုံးယောက်မှာ နှစ် ယောက်သေပြီပဲ။ ကျန်တစ်ယောက် ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။

‘ဟုတ်ပြီလေ၊ သူ့အလောင်းကို ဖားမျောယူသွားလို့ မရ သွားလား’

သည်တော့ မြင့်မောင်က သူ့လူတွေဘက်လှည့်ပြီး...

‘သူတို့က မီးလောင်ကုန်း သွားကြမှာဗျ၊ ဘယ်လိုလုပ် မီးလောင်ကုန်းကနေ ဖားမျောရွာသွားလျှင် လမ်းသာတယ်၊ ပြီးတော့ နီးလည်း နီးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သူ့ အလောင်းကို မီးလောင်ကုန်း ယူသွားမယ်၊ သူ့ကြီးကိုလည်း ဝင်ပြီး ဖားမျောကို အကြောင်းကြား

ခိုင်းမယ်၊ ရဲသတင်းပို့ခိုင်းမယ်

‘ဟုတ်ပြီလေ၊ ဝိုင်းကူညီကြပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က ကိစ္စ
လေးရှိသေးလို့ သွားစရာရှိတာကြောင့်ပါ’

သို့ဖြင့် မြင့်မောင်တို့နှင့် အလောင်းကိုထားခဲ့ကာ ကျွန်တော်
တို့သည် မြောင်အတိုင်း ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

‘ကိုပိုက်ရေ... သည်ငထွန်းသေတာ မရိုးသားဘူး ပြော
ရမလိုဖြစ်နေပြီ’

‘ဘာလို့လဲ ကိုလင်းရဲ့’

လမ်းတွင် လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောလေသဖြင့် ကျွန်တော်
နားမလည်နိုင် ဖြစ်ရ၏။

ငထွန်းကို ပြောင်ကောင်တိုက်ခိုက် သတ်ဖြတ်လိုက်တာ
ပဲ။ ဘယ်လိုကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင် သို့ ပြောရတာပါလိမ့်။

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် မြောင်မှထွက်၍ ချောင်း
သို့ ရောက်ခဲ့ကြတော့၏။

‘ဟင်...’

‘ဟာ...’

ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းစပ်တွင် ပြောင်ကောင် လဲလျောင်း
နေလေ၏။ နံဘေးတွင် ရေအိုင်ရှိချေ၏။

ပြောင်ကောင် နားနေခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်စိတ်ထင်
ပြောရလျှင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင် မြားတံလေးချောင်းမျှ တွေ့ရသဖြင့်
ထိုဒဏ်ရာကြောင့် နားနေလေခြင်း ဖြစ်မည်။

‘သေနေတာများလား’

‘သည်လောက်မြားတံလေးတွေကြောင့် မသေနိုင်ပါဘူး
ဗျာ၊ အမောပြေ နားနေတာဖြစ်မယ်’

‘ကိုလင်း... နို့ဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘ကိုပိုက် သည်မယ်နေခဲ့ချေ’

သို့ပြောပြီး လင်းမြင့်လှိုင်သည် တစ်ယောက်တည်း ခြေ
သံဖော့နင်းကာ ချောင်းအတိုင်း ထွက်သွားလေတော့၏။

ချောင်းတစ်ဖက်ရောက်လုတွင် မုဆိုးဒူးထောက်ထိုင်ကာ
ပြောင်ကောင်ရှိရာသို့ သေနတ်ဖြင့် လှမ်းချိန်လိုက်ချေ၏။

ဘုရားရေ... ပြောင်ကလည်း နားအပါးသားကလား။
မလွယ်ပါကလား။ လဲလျောင်းနေရာမှ ကုန်းရုန်းထလိုက်ချေတော့
၏။

သူ့တွင် ရန်သူရှိပြီဖြစ်၍ ပြေးသွားရန် ဖြစ်ချေမည်။ သို့
ပေမင့်...

‘ဒိန်း...’

ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ ပြောင်
ကောင်သည် ခြေခွေလဲကျသွားချေတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ပြောင်ကောင်ရှိရာသို့
သွားလိုက်ကြ၏။

‘အူးလဲ...’

‘အူးလဲ...’

‘အူးလ်...’

အသက်မထွက်သေးပါကလား။ ရှုံးရှုံးရဲရဲ နာမုတ်ရုန်းကန်နေ၏။ လဲပြိုရာမှ ထရန် ကြိုးစားနေ၏။

လျှာကလေးတစ်လစ်။

‘ကိုပိုက်’

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်ကို သို့ သတိပေးလေသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ပြောင်ကောင်၏နှလုံးသားရှိရာသို့ သေနတ်ဦးဖြင့် တော့လိုက်သည်။

‘ဒိန်း...’

သို့ဆိုတော့ ပြောင်ကောင် မခံစားရတော့ပြီ။

ကျွန်တော်က ပြောင်ကောင် ငြိမ်သက်နေသည်ကို စေ့စေ့ကြည့်နေစဉ် လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောင်ကောင်၏ ခြေအနံ့လက်အနံ့ကို ကိုင်တွယ် စေ့စေ့ကြည့်နေလေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင် ဘာတွေလုပ်နေတာပါလိမ့်။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် သို့ ပြောင်ကောင်၏ ခြေအနံ့ လက်အနံ့ကို ကြာညစ်စွာ ကြည့်နေလေပြီး ထရပ်လိုက်ကာ...

‘ဟိုလူ သေရတာ ပြောင်ကောင်တိုက်ခိုက်လို့ မဟုတ်ပေဘူးဗျ’

‘ဗျာ... ဘာလို့လဲ၊ သူတစ်မျက်နှာလုံး ဝမ်းဗိုက်မယ် ပြောင်ခြေရာ တွေတယ်လေ၊ ပြောင်ကောင် နင်းချေသတ်ဖြတ်တာ မဟုတ်လို့ ဘာဖြစ်ရမှာတုံး’

သို့ ကျွန်တော်က နားမလည်နိုင်စွာ မေးလိုက်၏။

‘ကျွန်တော် အဲဒီလူရဲ့ သေလောက်တဲ့ ဒဏ်ရာတွေကြည့်ပြီးကတည်းက စိတ်ထဲက ထင်တော့ အထင်လိုက်သားကလား၊ သည်ပြောင်ကောင်ကို တွေ့မှပဲ ကျွန်တော့်အထင် လုံးဝမမှားဘူးဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်ဗျ’

‘ကိုလင်းရယ်... ကျွန်တော်တော့ ဘာမှမသိတော့ဘူး၊ ရှင်းပြပေးပါကလား’

‘အလိုလေးဗျာ ... ကိုပိုက်၊ ငထွန်း သေတဲ့ပုံစံနဲ့ ဖိုးထောင်သေတဲ့ ပုံစံက တစ်ထပ်တည်း၊ တစ်ပုံစံတည်းဆိုကတည်းက ပြောင်ကောင် တိုက်ခိုက်တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိတယ်၊ ကိုပိုက် စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ပြောင်ကောင်က တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်တယ်ထားဦး၊ ခုလို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တစ်ပုံစံတည်းဖြစ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်နိုင်မှာတုံးဗျာ၊ ခုဟာက တစ်ပုံစံတည်းဆိုတော့ ဒါထူးဆန်းမနေဘူးလား၊ ကျွန်တော့်အထင် ဒါ တစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ လုပ်ကြံမှုဖြစ်မယ်’

‘ဗျာ...’

‘ကျွန်တော် လူတစ်ယောက်ကို ရှာရမယ်၊ အဲဒီလူကို တွေ့လျှင် သည်ကိစ္စ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိပြီဗျ’

သို့ပြောလာသည့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်ရင်း...

‘ဘယ်သူလို့ထင်လဲ’

မေးလိုက်၏။ သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က အဝေးသို့
လှမ်းကြည့်စဉ်းစားဟန် ပြုလိုက်လေပြီး...

‘ဒူးလေးကိုင်မဆိုး’

‘ဗျာ...’

‘သူက ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်နိုင်မှာတဲ့၊ သူတို့တွေသုံးယောက်
က တူတူ စိတ်တူကိုယ်တူရှိကြတာလေ၊ နို့ကြောင့်လည်း ပြောင်
ကောင်ကို သူတို့ရဲ့ စည်းလုံးညီညွတ်မှုကြောင့် ဒူးလေးနဲ့ ပစ်ခတ်ရခဲ့
ကြတာကလား’

‘နို့တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ အေး... တခြားကိစ္စတွေကြောင့်
လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ’

‘ကိုလင်းရယ်... ကျွန်တော့်အမြင်ပြောရလျှင် သူတို့သုံး
ယောက်အပြင် အခြားတစ်ယောက်ရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်နေလေပြီး
ခေါင်းကို အသာခါယမ်းပြကာ...

‘ကျွန်တော် သူ့ကို မတွေ့မချင်း ပြောမပြတတ်ပေဘူးဗျ’

‘နို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီ ဒူးလေးကိုင်မဆိုးကို
လိုက်ရှာရဦးမှာပေါ့’

‘နို့ကြောင့်ပေါ့ဗျာ’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ပြောင်ကောင်သေနား လမ်း
ညွှန်အမှတ်အသားတိုင် စိုက်ခဲ့ချေပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်ခဲ့ကြတော့
၏။

ကျွန်တော်တို့ ချောင်းတွင်းအထက်အောက် ပြန်သွားကာ
ခြေရာတွေလိုတွေငြား ရှာကြည့်ကြသေး၏။

မည်သည့်ခြေရာမျှ မတွေ့ပါသဖြင့်...

‘ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ မြောင်ထဲပြန်သွားမလား’

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘နေဦးဗျ’

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ချောင်းအောက်ဘက်သို့
လှမ်းကဲကြည့်နေလေ၏။

‘ဘာထူးခြားလို့လဲ’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘ကိုပိုက် အဆာအချာကြည့်စမ်းဗျာ၊ ဟိုချောင်းကွေ့နား
လောက်က ချောင်းကမ်းပေါ်က သစ်ပင်ပေါ်မယ် တောကျီးကန်း
တွေ ပျံနေတယ်မဟုတ်လား’

သို့ကြောင့် ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

‘တောကျီးကန်း ဟုတ်၊ မဟုတ်တော့ မသိဘူး၊ ငှက်တွေ
လူးလာဆန်ခတ် ပျံနေတာတော့ တွေ့တယ်’

‘ဟုတ်ပြီ၊ နို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အဲဒီသွားကြမယ်’

‘ဘယ်ကိုလဲ’

‘အဲဒီ အပင်အောက်မယ် လူတစ်ယောက် ကျိန်းသေရှိနိုင်
တယ်’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ချောင်းအတိုင်း ခုန်ဆင်း

လျှောက်သွားကြတော့၏။ ချောင်းကွေ့လေးနားရောက်လှတွင်...

‘ဟာ...’

တောကျီးကန်းတို့ လန့်ဖျပ်ပျံ့သန်းတက်လာကြပြန်၏။

‘ကိုပိုက်ရေ... သေချာပြီ၊ သည်တောကျီးကန်းကောင်တွေကို အပင်အောက်ကနေ ပစ်ခတ်နေတဲ့လူ ရှိတယ်ဗျ’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလည်းပြော၊ ချောင်းကမ်းပေါ်သို့လည်း တက်သွားချေလေ၏။

ချောင်းကမ်းပေါ် ရောက်သည်တွင် တောင်ကြောအတိုင်း တောတိုးလျှောက်လိုက်ကြပြန်၏။

‘ဟိုမယ်’

လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသလိုပင် လူတစ်ယောက် တွေ့လိုက်၏။

ခပ်ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်၊ ခေါင်းတုံးနှင့် ဖြစ်ချေ၏။ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကား၊ မျက်လုံးပြူးပြူး သူလက်ထဲတွင် လောက်လေးခွရှိချေ၏။ ပြီးတော့ သူ့ရှေ့တည့်တည့် မြေပြင်တွင် တောကျီးကန်းအသေကောင် နှစ်ကောင်ခန့် တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်တို့ကို မြင်ဟန်မတူ။ သူလက်ထဲတွင်ရှိသော တောကျီးကန်းသေကောင်ကို လှဲ၍ အမြင့်သို့ ပစ်တင်လိုက်၏။

‘အား... အား...’

‘အား... အား...’

သည်တောကျီးကျွန်းကောင်တို့သည် ထိုလူ ပစ်တင်လိုက်

သော ကျီးသေကို ဝိုင်းအုံ့ဆွဲကြလေတော့၏။

‘ဝစ်...’

‘ဖောက်...’

သို့ တောကျီးကန်းအုပ်တို့ စုစည်းသွားသည်နှင့် ထိုသူသည် လက်တွင်းရှိ လေးခွဖြင့် လှမ်းပစ်လိုက်၏။

တောကျီးကန်းတစ်ကောင် ထိမှန်သွားသည်ကြောင့် ဝိုင်းအုံ့နေသော တောကျီးကန်းတို့ အမိအရ ဝင်ဆွဲသော တောကျီးကန်းကောင်အသေကို လွှတ်ချ၍ ကိုယ်လွတ်ရုန်း အဝေးသို့ ပျံတက်သွားကြပြန်၏။ ထိုသူ ပစ်လိုက်၍ မှန်သွားသော တောကျီးကောင်သည် အတောင်မထိ၍ ဖြစ်ခြိမ့်မည်။ ယိမ်းယိုင်ပျံ့သန်း ထွက်သွားလေတော့၏။

‘တောက်...’

ထိုသူ အားမလိုအားမရ ဖြစ်သွားဟန်တူ၏။

နောက်တစ်ခေါက် သို့ ပြန်လုပ်မည်အပြုတွင် ကျွန်တော်သည် လက်တွင်းရှိ သေနတ်ကို ပစ်ခတ်ရန် အသင့်ကိုင်ထားလိုက်၏။

ထိုလူ ကျီးကောင်သေကို အပေါ်ပြန်တင်လိုက်ပြန်၏။ တောကျီးတောင်တို့ ဝိုင်းအုံ့လာကြပြန်၏။

‘ဒိန်း...’

သည်တစ်ခါတွင်မတော့ ထိုလူ လောက်လေးခွနှင့် မပစ်မီ ကျွန်တော်က ကျီးအုပ်သို့ ကျည်တစ်တောင့် ပစ်လွှတ်လိုက်တော့

၏။ သို့ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံကြောင့် ထိုလူ တစ်
တည်းဖြင့် ကျွန်တော်တို့ဘက် လှည့်ကြည့်လာတော့၏။

‘ဟင်...’

ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့သည့်နှင့် အံ့သြသွားပုံရချေ၏။

ကျွန်တော်ပစ်လိုက်၍ ထိသွားသော ကျီးကန်းတစ်ကောင်

ခေါင်းပြတ် မြေပေါ်သို့ ဘုတ်ခနဲကျလာ၏။

‘တစ်ယောက်တည်းလား’

သို့ ကျွန်တော်က မေးလည်း မေး၊ သူ့နားလည်း ကပ်သွား

လိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဘယ်ရွာကလဲ’

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလေ၏။

‘ချင်းချောင်းရွာက’

‘နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ’

‘အောက်တိုဘာအောင်ကြီး’

‘ဘာ...’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် သူ့ကို တအံ့တသြ ကြည့်မိ၏။

အောက်တိုဘာအောင်ကြီး ဆိုပါကလား။ ဟုတ်မှ ဟုတ်

ပါလေစ။

မြို့ပြတွင် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရှိ၏။ ကာတွန်း

ဆရာ ဖြစ်သည်။ သူ့နာမည်ကိုက ထူးထူးဆန်းဆန်း အောက်တို

ဘာအောင်ကြီးတဲ့။ ခု ထပ်တွေ့ပြန်ပြီ။

‘အောက်တိုဘာအောင်ကြီး’တဲ့။

လူပုံသဏ္ဌာန်ကလည်း တူလွန်းလှချေ၏။ အသားဖြူတာ
နှင့် ညှိတာလောက်သာလျှင် ကွဲပြား၏။

‘အမြွှာများ ဖြစ်နေမလား’

ထိုသူသည် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ အောက်တိုဘာအောင်ကြီး
ကဲ့သို့ပင် လွယ်အိတ်ကြီးကို လွယ်ထား၏။

မိတ်ဆွေ အောက်တိုဘာအောင်ကြီး၏ လွယ်အိတ်ထဲတွင်
စာမူတွေရှိ၏။

ထိုသူ၏ အိတ်ထဲတွင်မတော့ လောက်လေးသီးတွေ ရှိ၏။

လွယ်အိတ်ကို ထုံးထားပုံချင်းလည်း တူ၏။ ပုဆိုးတိုတို
ဝတ်ပုံချင်းလည်း တူ၏။ ဗိုက်၌သည်လည်း တူ၏။

‘ခင်ဗျားမယ် အမြွှာညီအစ်ကို ရှိလား’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘တစ်ယောက်တည်းသော သားဗျ။ ဘာအမြွှာလဲ’

‘ဪ... ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ တူလို့ပါ။
နာမည်ကအစပေါ့’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဒါနဲ့များ ဘာဆန်းလဲ၊

လူတူ နာမည်တူ လောကမှာ အများကြီးရှိတာပဲ’

‘ထားပါတော့ ကျွန်တော်တို့တော့ မေးဦးမယ်’ လို့ လင်း
မြင့်လှိုင်က ပြောလေ၏။

‘ဘာမေးဦးမှာလဲ’

‘ဒူးလေးကိုလှည့်လှည့်ဖတ်တော့မိလား’

‘ထိုသူ လင်းမြင့်လှိုင်ကို နေ့နေကြည့်လာချေပြီး...’

‘ဘာလုပ်မလို့လဲ’ လို့ ဘုဆတ်ဆတ် မေးလေ၏။

‘သိချင်လို့ မေးတာပဲဗျ’

‘အင်း... ဟုတ်ပေသားပဲ၊ ဘာလို့ သိချင်လဲ မပြောတော့’

ဘူး၊ အဲ... ကျွန်တော်က မေးရဦးမယ်၊ ကျုပ်မေးတာ ဖြေမှ ပြောမယ်’

အလိုလေးဗျာ... ဘယ်လိုလုပ်ပါလိမ့်။ အတော် ခွတီးခွစာ နိုင်သည့်လူပါကလား။

‘အေးဗျာ...’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ ပြောလိုက်၏။

‘အဲဒီလူက လူကောင်းလား၊ လူဆိုးလား’

‘အလိုလေးဗျာ... အဲဒါတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း ဘယ်

သိပါ့မလဲ၊ သူနဲ့တွေ့မှ ပြောလိုရမှာပေါ့’

‘နို့ဖြင့် ဘာလို့လိုက်နေကြလဲ’

‘အေးဗျာ... ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားလို သူ ဘယ်လို

လူစားလဲဆိုတာ သိချင်လို့ လိုက်နေတာ’

‘ဘုရားရေ... အဲ... တွေ့ပါပြီတဲ့၊ သူ့ကိုမေးလျှင် သူ

လူကောင်းပါလို့ပဲ ပြောတော့မလို့ဗျာ၊ ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...’

တကယ်ရယ်စရာကောင်းတဲ့သူတွေနဲ့ လာတွေ့နေပြီပဲ’

သို့ပြောလျက် လောင်ရယ် ရယ်လိုက်တော့၏။

‘ကံပါဗျာ... ခင်ဗျားကို အထွေအထူး ဘာမှမမေးတော့

ပါဘူး၊ အဲဒီလူကို တွေ့မိလား’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က လေသံပျော့ပျော့ဖြင့် မေးလေ၏။

သည်တွင် ထိုလူက လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျေနပ်သည့်ဟန်ဖြင့် ကြည့် လိုက်ချေပြီး...

‘တွေ့တယ်’

‘ဘယ်တုန်းကလဲ၊ ဘယ်ထွက်သွားလဲ’

ကျွန်တော်က အပြေးအလွှားဆိုသလို မေးလိုက်၏။

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ အဲဒီလူ မဟုတ်တာလုပ်ခဲ့ပြီထင်တယ်’

‘ဘာ...’

‘ဗျာ...’

ထိုသူပြောသည်ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်ရော ကျွန်တော်ပါ နဲ့ထွက်ကြီးဖြစ်သွားကြတော့၏။

‘ဆိုပါဦး၊ ဘယ်လိုကြောင့် အဲလိုပြောရတာလဲ’

‘သူ့ကြည့်ရတာ မူမမှန်ဘူး၊ သူ့လက်ထဲက ဒူးလေးလည်း

ဆွဲမိတယ်၊ နို့ပေမင့် သည်လူ စိတ်ရော မှန်သေးရဲ့လား မသိဘူး၊

သူ့လက်ထဲမယ် ထူးဆန်းတဲ့ပစ္စည်းတစ်ခု တွေ့မိတယ်’

‘ပြောစမ်းပါဗျ’

‘ပြောင်ကောင်ရဲ့ခြေထောက်ကို ဝါးရင်းတုတ်အဖျားမှာ

နှိပ်ထားတာဗျ’

ဘာ... ဘယ်လို...

သည်လူ ရူးနေတာဖြစ်မယ်၊ မနက်က တွေ့တော့ ဟို
နောက်နားလေးမှာပေါ့၊ ကျွန်တော်က ကျီးတွေကို ချောင်းနေတုန်း
သူ ရောက်လာတယ်၊ ကန်ကျွန်းချောင်း ဘယ်ဘက်ရှိလဲ မေးတယ်

ကျုပ်က ခင်ဗျား မုဆိုးမဟုတ်လား၊ တောထဲသွားလာ
လျှင် ချောင်းမြောင်း ဘယ်မှာရှိတယ် ဘာချောင်း ဘာမြောင်ဆိုတာ
သိရမှာပေါ့လို့ ကျုပ် ပြောလိုက်တော့ သူ ဒေါသထွက်သွားတယ်
ဘာမှမဆိုင်ဘူးဗျာ၊ နေရင်းကို သူလက်ထဲက အဲဒီဝါးရင်းတုတ်နဲ့
ရှိတ်လာတယ်၊ တော်ပါသေးရဲ့၊ ကျုပ်လည်း ဆရာသမား သင်
ပေးထားတဲ့ သိုင်းလေး နည်းနည်းတတ်ထားတော့ ရှောင်လိုက်ရ
တယ်၊ အရှောင်မြန်ပေလို့၊ နို့မှမဟုတ် ကျုပ်ခေါင်းကို ဝါးရင်းဖျားက
ပြောင်ခြေထောက်စာ ကောင်းကောင်းမိမှာ၊ မိလိုက်ရင် မလွယ်ဘူး
ဗျ၊ သစ်ပင်အခေါက်ပြင် ကြီးကြီးမားမား ပဲ့ထွက်သွားတယ်

ဗျာ...

ဟုတ်လား၊ ဘယ်နားမှာလဲ... ပြောစမ်းပါဗျာ

လင်းမြင့်လှိုင်က အလောတကြီး မေးလိုက်၏။ ထိုသည်
ကို အောက်တိုဘာအောင်ကြီးဆိုသူက တအံ့တဩမျက်နှာဖြင့်
ကြည့်ပြီး...

လာ... လိုက်ခဲ့ချေ၊ ဟိုနောက်နားမယ်

ဆိုလျက် ခေါ်သွားလေ၏။

ဘုရားရေ...

ပျဉ်းမပင်တွင် ပြောင်ခွာဖြင့်တိုက်ခိုက်ဟန်ဖြစ်၏။ အသား
ဓာအပင်ဖြစ်ငြား ပြင်းထန်သောရိုက်ချက်ကြောင့် အတော်ပဲ့သွား
ချေ၏။ အောက်တိုဘာအောင်ကြီးပြောသလို သူ့ခေါင်သာ ထိလိုက်
လျှင် ထိုနေရာတွင် ခေါင်းပွင့်ထွက်သွားနိုင်၏။

ကိုပိုက်ရေ... ကျွန်တော်တော့ လူသတ်သမားကို တွေ့
ပြီ

ဗျာ...

ဟင်...

လင်းမြင့်လှိုင် စကားကြောင့် ထိုသူသည် တအံ့တဩ
ဖြစ်သွားကာ...

ဘုရားရေ... အဲဒီသူက လူသတ်သမားလား၊ တော်ပါ
သေးရဲ့၊ သူ ကျုပ်ကို အဲဒီတစ်ချက်ပဲရိုက်ပြီး ပြေးထွက်သွားလို့၊
ဘုရားရေ... ပြန်စဉ်းစားမိမှ ကြက်သီးထလိုက်တာ

ကဲ... ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သွားဦးမယ်
သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုသူကို ထားခဲ့ကာ
ထိုနေရာမှ ခပ်လှမ်းလှမ်း လျှောက်သွားလေတော့သဖြင့် ကျွန်တော်
သည်လည်း ထိုလူကို လက်ပြနုတ်ဆက် လင်းမြင့်လှိုင်နောက်
လိုက်သွားချေတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ရှေ့ဆက်တောတိုး
ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြန်သည်တွင် တောင်ကြောတစ်ခုသို့ ရောက်လာ၏။
တောင်ကြောအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြသည်တွင် ထိုတောင်ကြောတွင်

www.burmeseclassic.com

သစ်ပင်ကြီးတို့ သိပ်မရှိခြင်း၊ ရှိသောသစ်ပင်တို့မှ အရွက်ကို ကြွေကုန်လေခြင်းအပြင် မြေပြင်တွင်လည်း မြက်ရိုင်းခြောက်ပင်လုံးတို့ကို ဖြတ်ကျော်လျှောက်ခဲ့ရခြင်းကြောင့် အပူဒဏ်ကို အတော်ကလေး ခံခဲ့ရသည် ဆိုရခြင်းမည်။

သို့ လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ...

ဟာ...

ကျွန်တော်၏ ခြေထောက်သည် ပျော့စိစိ အရာတစ်ခုနှင့် ဝင်တိုးမိလေခြင်းကြောင့် ရုတ်တရက်မှ ထိတ်လန့်သွားတော့၏။

ကျွန်တော်သည် ရှေ့တူရသို့သာလျှင် လေးလျှောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကိမ်သော အရာကို ယခုမှ ငုံ့ကြည့်မိတော့၏။

မြက်ရိုင်းမြက်ခြောက်တို့အောက်မှ အဝါနှင့် အနက်ကွက် မွဲမွဲကို တွေ့လိုက်သည်ကြောင့် နောက်သို့ အသာအယာဆုတ်စေ့စေ့ကြည့်လိုက်လေမှ သားကောင်ကို မျိုးရှု အစာကြေညက်သည်တိုင် နေပူဆာလှရင်း ဆန်ဆန်ကြီးနေသော စပါးကြီးမြေဖြစ်သည် သိလေသဖြင့် လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် ဦးခေါင်းသို့ ချိန်ပစ်ခတ်မည် ပြုလေသည်တွင်...

ကိုပိုက် မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ သူ ဘာမှသိတာ မဟုတ်ဘူး။ အစာကြေညက်သည့်တိုင် သည်အတိုင်းနေပြီး မှိန်းနေတာဗျ။ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ သည်လိုအချိန်မယ် အခွင့်ကောင်းယူ သတ်ဖြတ်ခြင်းမပြုသင့်ပေဘူးဗျ။

သို့ လင်းမြင့်လှိုင် ပြောလေမှ ကျွန်တော်၏ အမှတ်တမဲ့ နိုင်မှု အမှားကို သိလိုက်တော့၏။

အေးဗျာ... ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ဆာကလည်း ဆာနေတော့ကာ အဲလို စဉ်းစားမိလိုက်တာပါ။

သို့ဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်တို့ စပါးကြီးမြေကောင်ကို ခွကျော်၍ ရှေ့ဆက်လျှောက်ခဲ့ကြပြန်တော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ ထိုတောင်ကြောမှ ဖယ်ခွာထွက်သော အောက်ခြေအဆင်း တောင်ကြောစွယ်ကို တွေ့ခြင်းကြောင့် ထိုးဆင်းလိုက်ကြ၏။

ထိုတောင်ကြောစွယ်လေးတွင်မတော့ စိမ်းစိမ်းစိုစို သစ်ပင်လတ်တို့ ပေါက်လွှတ်ရှိခြင်းအပြင် ချုံနွယ်ပင်တို့လည်း ရှိလေသဖြင့် တောင်ကြောမကြီးပေါ်တွင် လျှောက်နေသည်ထက်စာလျှင် ပူလောင်မှုကို မခံစားရပါတော့ချေ။

တောင်ကြောစွယ်တို့ ရှိလေခြင်းကြောင့် မကြာလိုက်သော အချိန်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် မြောင်လေးတစ်ခုတွင်း ရောက်ခဲ့ကြတော့၏။

မြောင်လေးတွင် ရေစီးမရှိပေမည် ရေဝပ်သည့်နေရာ အတော်များများ ရှိချေ၏။ အချို့နေရာတွင် အိုင်ကလေးများနွယ်ပင် တွေ့သေးတော့၏။

ထိုအိုင်ကလေးများအတွင်း ရေအနည်းငယ်မျှတော့ဖြင့် ရှိချေ၏။ သို့ပေမည် မြေသားဗွက်ပမာဖြစ်ခြင်းကြောင့် နောက်ကို

သောရေတို့သာ ဖြစ်ချေ၏။

ထိုမြောင်လေးအတိုင်း စုန်၍လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ...

‘ဟာ... ကိုလင်း သည်အိုင်လေးနားမယ် ချေကောင်
ခြေရာပေပဲဗျ’

သို့ဆိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုခြေရာကို ကယျာကသီ
ပြေးကြည့်လိုက်ချေ၏။ ဘယ်တွက်မှ အိုင်ကလေးအတွင်းမှ ရေတို့
ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

‘ကျွန်တော်ထင်တဲ့အတိုင်းပဲဗျ။ သည်ချေကောင် စောလေး
ကတင် သည်မြောင်ကို ဖြတ်သွားတာ’

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ချေကောင်ဖြတ်သွားသည်
ထင်ရသည့် မြောင်တစ်ဖက်ကမ်းပေါ်သို့ တက်လိုက်၏။

မည်ရွှေမျှတော့ဖြင့် မမြင့်ပါချေ။

ထိုမြောင်ကမ်းအခြေတွင်မတော့ တစ်ရာသီခံ အပင်များ
စိမ်းစိမ်းလန်းလန်း ပေါက်လျက်ရှိချေ၏။

မြေရှပ်ပေါက်ပင်ငယ်တို့အပြင် ချုံပုတ်ပင်တို့လည်း ရှိချေ
၏။ လူတစ်ဖက်စာ ပင်စည်ရှိချေသည့် မျောက်ချောပင်တို့ ရှိချေ
၏။ တောသရက်ပင်တို့ ရှိချေ၏။

အောက်ပေါင်းရှုပ်သည်တော့ မဟုတ်။ လင်းမြင့်လှိုင်သည်
ထိုနေရာတစ်ဝိုက် မြေပြင်ကို ဆော့ဆော့ကြည့် ခြေရာရှာနေချေတော့၏။

‘တွေ့ပြီ’

ချေကောင်ခြေရာ ဖြစ်၏။ ထိုတောင်ကြော မြေပြန့်

အက်ဘက်သို့ ဆင်းသွားပုံဖြစ်ချေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ထိုတောင်ကြောကို

ဘာတိုးခဲ့ကြပြန်တော့၏။

အတော်ကြာကြာ လျှောက်ခဲ့ကြပြီးတွင် ချေကောင်ကို
သွေးဆွေလိုက်ကြတော့၏။ ဝါးရုံပင်တစ်ခုအနားတွင် ဖြစ်ချေ၏။

သို့သော်လည်း ဝါးပင်ပေါက်လေးများမှ မျှစ်ပေါက်တို့ကို ထိုးကော်
ခြင်းဖြစ်၏။

‘မျှစ်စားချင်တယ်ထင်ပါ’

‘ကိုပိုက် ပစ်ချေဗျာ’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် သေနတ်ကို ချေကောင်ရှိရာသို့
သွန်းကဲကြည့်ကာ ပစ်လွှတ်လိုက်၏။

‘သည်ကောင့်ကြည့်ရတာ ဆာနေပုံပဲ’

‘ဒီနိုး...’

လင်းမြင့်လှိုင် စကားဆုံးသည်တွင် ကျွန်တော်က လှမ်း
စစ်လိုက်ချေတော့၏။

‘ဟုတ်ပြီ’

ချေကောင်လေး ခွေလဲသွား၏။ ခြေတစ်ဖက်မြှောက်ကား
တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်ကို တွေ့လိုက်၏။

‘စားစရာတော့ ရပြီ’

သို့ဆိုကာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ချေကောင်ရှိရာသို့
သွားလိုက်၏။

ချေကောင်လေးကို ကျွန်တော်တို့ ထမ်းပိုး ရှေ့ဆက်လျှောက်
ခဲ့ကြ၏။ ထိုမှ နံဘေးမြောင်ကိုဖြတ်၍ တစ်ဖက်တောင်ကြောဆီ
တက်လိုက်ကြမည် ပြု၏။ ထိုတောင်ကြောကို ဆန့်၍တက်ခဲ့ကြပြီး
နောက် တောင်ကြောမကြီးပေါ်ရောက်သည်တွင် နားလိုက်ကြ၏။

လေလေးတဝှမ်းတော့ဖြင့် အတိုက်သားကလား။ ကျွန်တော်
တို့သည် သစ်ပင်ခြေရင်းတွင် အရိပ်လည်းရသည်ကြောင့် ခြေဖ
လက်ပစ် ထိုင်ချွန်းနားလိုက်ကြလေခြင်း ဖြစ်၏။

‘တော်ကြာနေ ကျွန်တော် အသားဖျက်လိုက်မယ်’

‘ကိုပိုက် မလုပ်ပါနဲ့၊ ဝါးခုတ်သမားတွေကို လုပ်ခိုင်းပါ’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင် ပြောလေသဖြင့် အံ့သြတကြီး သူတို့
ကြည့်လိုက်ကာ...

‘ကိုလင်းရယ်... သည်မှာ ဝါးခုတ်သမားရှိလို့လား’

‘ကိုပိုက် နားမပါးဘူးထင်တယ်’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်နံဘေး တောင်ကြောတို့ကို ခုတ်
ကြည့်ရင်း နားစွင့်နေလိုက်၏။

‘ဒုတ်... ဒုတ်... ဒုတ်... ဖျောက်...’

‘ဖြောင်း...’

‘ဒုတ်... ဖြောင်း...’

‘ဒုတ်... ဒုတ်... ဖြောင်း... ဖျောက်... ချွတ်...’

အလိုလေး... ဟုတ်ပါရဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့တောင်ကြော
ပေါ်မှ ဝါးခုတ်သံတို့ ဖြစ်နေပါကောလား။

‘နို့ဖြင့် သူတို့ကို သွားခေါ်ရမပေါ့’

ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်မေးလိုက်၏။

‘မပါဘူး၊ သည်ကနေ လှမ်းအော်လို့ရတာပဲ’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် တောင်ကြောအစပ်နားသို့
သွားလိုက်ကာ တောင်အောက်ခြေကို လှမ်းကဲကြည့်လိုက်၏။

လူလုံးတော့ဖြင့် မတွေ့ပါချေ။ အသံတို့ကိုတော့ဖြင့်
နီးကပ်သည်ဆိုသလို ကြားလိုက်ရ၏။ သို့ကြောင့်...

‘အူး...’

‘အူး...’

‘အူး...’

သို့နှယ် အချက်ပေးအူလိုက်၏။

‘ဂူး...’

တစ်ဖက်ကလည်း အသံပြန်ပြုလာ၏။ သို့ကြောင့်...

‘ဝေး...’

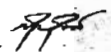
‘ဟေး...’

တစ်ဖန် နှစ်ယောက် အပြန်အလှန်အသံပြုလေပြီးမှ ထို
ဝါးခုတ်သမားတို့သည် ဝါးခုတ်နေခြင်းကို ရပ်တန့်ကာ တောင်
ကြောအစပ်သို့ ရောက်လာကြတော့၏။

‘ဟေး...’

‘ဟေး...’

‘ဘယ်ရွာကလဲ’

ကျွန်တော်က လှမ်းမေးလိုက်၏။
 'စမ်းကလေးရွာက'
 'နို့ဖြင့် စမ်းကလေးရွာသား ငွေ့ရော ပါလား'
 ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။
 'ပါတယ်'
 'သူရော'
 'ငှက်ဖျားတက်နေလို့ ဝါးခုတ်လိုက်မလာဘူး၊ စခန်းမှာ
 ကျန်ခဲ့တယ်'
 'ဟုတ်ပြီလေ၊ ခင်ဗျားတို့ ချေသားမစားချင်ဘူးလား'
 သို့ ကျွန်တော်က လှမ်းပြောလိုက်၏။
 'ဘယ့်နယ်ပြောပါလိမ့်ဗျ၊ စားချင်တာပေါ့'
 'နို့ဖြင့် သည်လာကြချေ'
 'အေး... အေး...'
 'အေး...'
 သို့ဆိုလျက် ဝါးခုတ်သမားတို့သည် တောင်ကြောအစပ်
 မှ ဆင်းခဲ့ကြတော့၏။
 သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ထံ ရောက်လာသည်တွင်...
 'သည်ချေကောင်ကို ဖျက်ကြချေ၊ ကျွန်တော်တို့တွက်
 ပေါင်တစ်ချောင်းပဲ ပေးခဲ့ပြီး ခင်ဗျားတို့တွေ ဝေငှယူကြချေ'
 သို့ဆိုတော့ ဝါးခုတ်သမားတို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်
 သွားကြတော့၏။

'ခင်ဗျားတို့ ဝါးခုတ်စခန်းက ဘယ်မှာလဲ'
 'ကန့်ကုန်ချောင်းဝမှာ'
 'ဟုတ်ပြီလေ၊ ခင်ဗျားတို့ အသားဖျက်ယူသွား၊ ဝါးခုတ်
 အပြန် ကျွန်တော်တို့ စခန်းကိုလိုက်ခဲ့မယ်'
 သို့ဆိုတော့ ထိုဝါးခုတ်သမားတို့သည် ကျွန်တော်တို့အား
 တအံ့တကြည်နေချေလေပြီး...
 'ဘာကိစ္စမှ မရှိဘူး၊ စမ်းကလေးရွာသား ငွေ့နဲ့ တွေ့ချင်
 လို့'
 သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင်...
 'ငွေ့နဲ့ အသိတွေလား'
 လို့ ဝါးခုတ်သမားတို့က မေးလာ၏။
 'အဲလိုပဲ ပြောရမှာပေါ့'
 သို့သာ ကျွန်တော် ပြောလိုက်၏။
 'ကောင်းပြီလေ... ကျွန်တော်တို့ ဝါးခုတ်ပြီး စခန်းပြန်
 လျှင်ဖြင့် လှမ်းအော်လိုက်မယ်'
 သို့ဆိုသလို ဝါးခုတ်သမားတို့သည် ချေကောင်ကို အသား
 ဖျက်ရန် ယူသွားကြ၏။ မကြာမီအချိန်ကလေးတွင် အသားဖျက်ပြီး
 ယူလာချေ၏။
 'ကျွန်တော်တို့တွက် ပေါင်တစ်ချောင်းပဲပေး'
 'မီးကင်စားဖို့လား'
 'ဟုတ်တယ်'

သို့ဆိုတော့ ဝါးခုတ်သမားတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး
ခေါင်းချင်းဆိုင် ဘာတွေပြောနေကြသည် မသိ။ ပြီးလေသည်တွင်
ဝါးခုတ်သမားတစ်ဦးက နီးစပ်ရာမှ ထင်းခြောက်တို့ကို စုဆောင်း
ပေးလာ၏။ ပြီး သူတို့တွင် ပါလာသည့် မီးခြစ်ဖြင့် မီးဖိုပေးခဲ့
သည့်ပြင် ချေပေါင်ကိုလည်း တစ်စုံထိုးပေးခဲ့လေ၏။

အတော်သိတတ်သည့် စမ်းကလေးရွာသား ဝါးခုတ်သမား
များပါကလား။

“ကဲ... ဆရာလေးတို့ ကျွန်တော်သွားပြီ၊ ပြီးလျှင် လှမ်း
ခေါ်လိုက်မယ်နော်”

“ဟုတ်ပါပြီ”

ဝါးခုတ်သမားတို့ ထွက်သွားကြပြီးသည်တွင် လင်းမြင့်
လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်က ဝိစင်္ကီပုလင်းပြားလေးကို ဖောက်သောက်
လိုက်ကြတော့၏။

အမြည်းအလျှောက် ကျွန်တော့်တွင် ပါလာသည့် ချစ်ပြား
လေးနှစ်ချပ်ကို ထုတ်လိုက်၏။

ဝိစင်္ကီနှင့် ချစ် လိုက်ဖက်ညီပါ။

ကျွန်တော်တို့သည် ဇိမ်ခံသောက်နေခြင်းဖြစ်သည်ကြောင့်
ဝိစင်္ကီပုလင်းပြားလေးအတွင်းမှ အရက်တို့ တစ်ဝက်လောက်ကုန်
သွားသည်တွင် ချေပေါင်မီးကင်မှ ဓွေးဖျံသောရနံ့ ထွက်လာချေ၏။

“စားလို့ရပြီထင်တယ် ကိုလင်း”

ကျွန်တော်က သို့ပြောပြီး ချေပေါင်ကင်ကို ဓားမြှောင်

ဖြင့် အသားဖဲ့ယူလိုက်၏။

ပူပူလေးအသားကင်ကို သွားဖြင့် ကိုက်ဖဲ့လိုက်၏။

အားပါး... ပူလိုက်တာ၊ သွားတောင် ကျွတ်ထွက်သွား

လေး ထင်ရ၏။

ကျွန်တော် ပူပူလောင်လောင်ကြားမှပင် မြဲဝါးလိုက်၏။

“ဟား... ဟုတ်ပြီ၊ ကျက်ပြီ”

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်ကို အသားဖဲ့ပေးလိုက်၏။

“ချိုလိုက်တာ”

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ဝိစင်္ကီသောက်ရင်း

ချေသားအမြည်းစားရင်း ကိုယ်စီအတွေးဖြင့် ရှိနေကြ၏။

သို့ဖြင့် ဝိစင်္ကီတစ်ပြား ကုန်သွား၏။ ချေသားကို အားပါး

တရ စားလိုက်ကြပြီးနောက် သစ်ပင်ကို ကျောမှီမှိန်းနေလိုက်ကြ
ချေတော့သည်။

ထိုသည်မှ မျက်ခွံများ လေးလံလာ၏။

မျက်လုံးများ မှေးစင်းလာ၏။

သို့မှသည် အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားသည် မသိ။ ဆူဆူညံညံ

အသံကြောင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာရ၏။

အလို လေးဗျာ... လူတစ်စု ကျွန်တော်တို့ထံ

လျှောက်လာ ပါကလား။ ဘယ်သူတွေမို့ပါလိမ့်။

ကျွန်တော် ကပ္ပာကသီ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ သော့မှတ်

ကို လိုရမည်ရ ကိုင်ထားလိုက်၏။

‘ဝါးခုတ်သမားတွေပါဗျ’

လင်းမြင့်လှိုင် ပြောလေမှ ကျွန်တော် သတိရမိတော့၏။

‘ကျွန်တော်တို့ ဆရာလေးတို့ဆီက ဘာအသံမှမကြားလို့ လာခဲ့ကြတာ၊ ဆရာလေးတို့က အိပ်ပျော်နေတာကိုး’

‘အေးဗျာ... ယင်ဖန်းတာရယ်၊ နည်းနည်းများသွားတာ ရယ်ကြောင့် အိပ်ပျော်သွားကြတာ၊ ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျာ တို့ ဝါးခုတ်ပြီးပြီလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ နို့ကြောင့် စခန်းပြန်ကြမလို့ လာခေါ်တာ’

သို့ဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် သူတို့နှင့်အတူ ထွက်ခဲ့ကြလေတော့၏။

တောင်ကြောနှစ်ဖြတ် ကျော်ခဲ့လေပြီးနောက် သူတို့၏ ဝါးခုတ်စခန်းကို ရောက်ခဲ့ကြ၏။

ကန့်ကျိန်ချောင်းကမ်းတွင် စခန်းချထားခြင်း ဖြစ်၏။

‘ဖားမျောကို သည်ချောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းသွားလို့ရတယ် လား’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘ရတယ်ဆိုပေမင့် အောက်ဘက်မြောင်နားရောက်လျှင် တစ်ဖက်မြောင်ကမ်းကို တက်ပြီး အောက်ပြန်ဆင်း၊ အဲဒီ မြောင်ထဲ က ပြန်ထွက်တယ်ဆိုလျှင် မြေပြန့်ရောက်မယ်၊ ဆင်လမ်းတွေမယ် ဖုံနေတာပဲ၊ အဲဒီဆင်လမ်းအတိုင်း လျှောက်လိုက်သွားမယ်ဆိုလျှင်

ဖြင့် ဖားမျောကိုရောက်ပြီ ပြောမှာပေါ့’

‘အေးဗျာ... ကျွန်တော်တို့ မနက်စောစောထ ဖားမျော သွားရတော့မယ်၊ ခုတော့ အချိန်မရှိတော့ဘူး ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ် ဆရာလေးရဲ့၊ ညနေစောင်းလှပြီ၊ ကျွန်တော် တို့ ဝါးခုတ်စခန်းမယ် တစ်ညလောက် အိပ်သွားကြချေဗျာ’

‘ကဲ... ပြောပါဦး၊ ငွေးက ဘယ်တဲလဲ’

တဲ လေး၊ ငါးလုံးခန့်ရှိသည်ကြောင့် ကျွန်တော်က သို့မေး လိုက်၏။

‘ဟိုး နောက်ဆုံးက တဲပဲ၊ သူနဲ့ ကျွန်တော် တူတူနေတာ’

သို့ ပြောလာသည့် ဝါးခုတ်သမားကို ကြည့်လိုက်၏။

‘ကျွန်တော်လည်း စမ်းကလေးကပဲပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ သည်ဝါးခုတ်တဲက လူတွေအားလုံးက စမ်းကလေးရွာက ရွာသားတွေချည်းပဲဗျ’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို ထိုသူက ဦးဆောင်၍ ခေါ်သွား လေ၏။ သို့ဆိုတော့ မတွေ့တာ ကြာပြီဖြစ်သည့် ငွေးကို တွေ့ လိုက်ကြတော့၏။ ငွေး တဲပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေလေပြီပဲ။

‘နို့လိုက်မယ်’

ထိုသူက ပြော၏။

‘နေပါစေ၊ သူ အိပ်ပါစေ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ခြေဆန့် လက်ဆန့် လဲလျောင်းချင်တယ်’

‘နို့ဖြင့်လည်း သည်မှာပဲ လဲလျောင်းလို့ရတယ်’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ငွေ့နံ့နားတွင် ထိုင်ချလိုက်ကြတော့၏။

‘ကိုပိုက် အညောင်းဆန့်ရုံသာနေနော်၊ အိပ်မပျော်စေနဲ့၊ သည်လိုအချိန်ကြီး အိပ်ပျော်သွားလျှင်ဖြင့် ဖျားနာတတ်တယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါဗျ၊ အိပ်ချင်စိတ် မရှိပါဘူး၊ စောစောက တဝအိပ်ခဲ့ရပြီပဲ၊ အညောင်းဆန့်ပါပဲ’

သို့ဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် တဲကြမ်းခင်းပေါ် အသာအယာ လှဲချလိုက်ကြချေတော့သည်။

သို့ဆိုတော့ အကြောအခြင်တို့ ပြေလျော့သွားသည် ဖြစ်တော့၏။

‘ကိုလင်းရေ... ကျွန်တော်တို့ ဖြစ်နိုင်လျှင် ကနွေပဲ ‘ဖားမျော’ကို သွားလျှင် ကောင်းမယ်’

‘ကျွန်တော့်သဘောဆို သည်တောင်မလာချင်ပါဘူး၊ နို့ပေမင် အချိန်ကလည်း ကန့်လန့်ဖြစ်နေ၊ ပြီးတော့ ငွေ့ကို တွေ့လျှင်ဖြင့် ‘ငထွန်း’အကြောင်း သိကောင်းသိနိုင်မယ် ထင်တယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ စမ်းကလေး ငွေ့က လူသိများတယ်၊ ရွာနီးချုပ်စပ်သူမသိမရှိဘူး၊ သည်တော့ သူက ဖားမျောက ငထွန်းကို သိနိုင်တယ်ဗျာ၊ နို့ကြောင့် သွားဖို့ အချိန်မရတဲ့အတူတူ ငွေ့တို့ဆီလာခဲ့တာ မမှားလောက်ပါဘူးဗျာ’

‘ဟာ... အာ... အိ... အင်း...’
လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ကြမ်းခင်းပေါ် ပက်လက်

အနေအထားမျှ စကားစမြည်ပြောနေကြစဉ် ငွေ့တစ်ယောက် သို့အသံမြည်လူးလွန့်လာ၏။

‘ငွေ့ နိုးပြီထင်တယ်’

‘ဟင်... ဘယ်သူတွေလဲ’

လင်းမြင့်လှိုင် အသံကြောင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာပြီဖြစ်သော ငွေ့က အသံရှင်ဖြစ်သည့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို တအံ့တသြဖြင့် ကုန်းရုန်းထ ကြည့်လာချေတော့၏။

‘ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ’

အိပ်ရာထ အိပ်မုန့်စုံမွှားဖြစ်နေသည်ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို မှတ်မိပုံမပေါ်၊ သို့ကြောင့်...

‘မင်းဧရာ ဘယ်သူလဲ’

သို့ ကိုလင်းက ပြန်မေးလာခြင်းကြောင့် ငွေ့တစ်ယောက် အတော်ကလေး မကျေမချမ်းဖြစ်သွားပုံရ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်ကို စေ့စေ့ကြည့်၍ သူ့လက်ဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင် ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး...

‘ခင်ဗျားကပဲ ပြောရတယ်ရှိသေး၊ ဒါ ကျုပ်တဲဗျ၊ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ် သည်ရောက်နေတာလဲ’ လို့ မေးလာပြန်၏။

‘ဟား... ဟား... ဟား... ငွေ့၊ မင်း ငါ့ကို မမှတ်မိဘူးလား၊ ဘာလဲ ငှက်ဖျားပြင်းမြင်းထန်ထန် ခံစားလိုက်တာ ဦးနှောက်ထိသွားပြီလား’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင် ပြောပြီး သူ့ဝသီအတိုင်း သွားတက်
လေးပေါ်ရုံ ပြုံးလိုက်လေတော့၏။

‘ဟာ... ဘယ်သူများလဲလို့၊ ဆရာလင်းပါကလား၊ နို့
ဆရာပိုက်ရော’

မေးလေသည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့နောက်တွင်ရှိ
ကျွန်တော့်ကို မေးငေါ့ပြလေ၏။

‘ဟာ... ဆရာပိုက်’

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မျက်လုံးချင်းဆုံမိသည်နှင့် ငရွေး
က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ဆွဲပြောချေ၏။

‘မင်း ငှက်ဖျားတက်နေတယ်ဆို’

‘ဟုတ်တယ်၊ ၂ ရက်လောက်ရှိပြီ၊ တောက်လျှောက်
ဆေးခါးကြီးကို ကျိုသောက်နေတာ၊ အစားအသောက်တောင် ပျက်
တယ်၊ ခုတော့ ငှက်ဖျားပျောက်ပြီပဲ၊ ဟဲ... ဟဲ...’

‘တော်သေးတာပေါ့’

‘နို့... ဆရာလင်းတို့က...’

‘ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး၊ သည်မယ် မင်းရှိတာသိလို့ ဝင်လာ
ကြတာ၊ ငါတို့က ထုံးစံအတိုင်း အမဲပစ်ထွက်လာကြတာလား’

‘ဘယ်ဘက်တွေရောက်ပြီလဲ’

‘သည်လိုပါပဲ၊ ခု ငါတို့ မအူဖုံဘက်သွားချင်တယ်’

‘ဖားမျော... ဟာ... ကောင်းတာပေါ့၊ သူကြီးမောင်
မောင် ရှိတယ်လေ’

‘အေး... ဟုတ်ပြီ၊ ခု အပြန်ဝင်မလို့’

‘ကောင်းတယ်၊ ဪ... ပြောရဦးမယ်၊ ဟိုတလောက
ငထွန်းတို့ ပြောင်တစ်ကောင်ကို ရတယ်၊ သိပ်အံ့သြဖို့ကောင်းတယ်၊
သိလား၊ ပြောင်ကို ခူးလေးနဲ့ပစ်ဖမ်းကြတာများ အဲ့ပေ’

‘အေး... ငါ ကြားပြီးပြီ၊ သူကြီး ပြောတယ်၊ ခု ဖားမျော
ပြန်သွားမှာ အဲဒီကိစ္စပဲ’

‘အဲဒီတုန်းက ဘယ်သူတွေ သွားကြတာလဲ’

‘ငထွန်းရယ်၊ ဖိုးထောင်ရယ်၊ ထွန်းအေးရယ်’

‘နို့ဖြင့် ငထွန်းနဲ့ ဖိုးထောင်က သေပြီး ထွန်းအေးတစ်
ယောက် ပျောက်နေတာပေါ့’

‘ဘာ... ပြောပါဦး၊ ဘယ်လို... ဘယ်လိုကိစ္စများလဲ’

‘သည်လိုက... မင်းနဲ့ ငထွန်း အတော်ရင်းနှီးလား’

‘အင်း... သိပ်တော့ မဟုတ်လောက်ဘူး၊ သည်ကောင်
စိတ်ဓာတ်မကောင်းလို့ နောက်ပိုင်း ကျွန်တော် ခပ်ခွာခွာနေတာ’

‘ဟေ... ဘယ်လိုများလဲ၊ ပြောပြလို့ရမလား’

‘ရပါတယ်၊ သည်ကောင်က စိတ်ဓာတ်က သေးသိမ်
တယ်၊ တခြားသူတွေအတွက် မုဒိတာပွားဖို့ဆိုတာ မရှိဘူး၊ အင်း...
သူက ခူးလေးကိုမုဆိုးတွေထဲမှာတော့ အတော်တော်တဲ့ မုဆိုး၊
တစ်ယောက်ပါ၊ နို့ပေမင့် သူတို့ ဖားမျောရွာက ထွန်းအေးကတော့
သူ့လောက်မတော်ပေမယ့် စိတ်ရင်းကောင်းတယ်၊ လူသေးသောပေ
မယ့် စိတ်ရင်းကတော့ အတော်ကောင်းတယ်၊ အတော်များများက

သူကိုပဲ တလေးတစား ရှိကြတယ်လေ၊ ဒါကို သည်ကောင်က မကြည့်ဘူး၊ သူ့လောက်မတော်ဘဲနဲ့ ဆရာကြီးလုပ်တယ်ပေါ့’

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ မင်းပြောတဲ့ ဖားမျောရွာကမုဆိုး ငထွန်းဆေတာ မင်း သိပြီလား’

‘ဟင့်အင်း... ဟုတ်လား၊ ဘာလို့လဲ’

သို့ကြောင့်... လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုမုဆိုးတို့ ပြောင်တစ်ကောင်ရပြီး နောက်ထပ်တစ်ကောင် ထပ်လိုက်လံသတ်ဖြတ်ရာတွင် ပြောင်ကောင်၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ဆေးဆုံးသွားရခြင်းကို ပြောပြလိုက်၏။ ပြီး ကျွန်တော်တို့ တောတောင်ထဲ လာခဲ့ရခြင်းကိစ္စကိုလည်း ပြောလိုက်ချေတော့၏။

‘ကျွန်တော် တကယ်မသိဘူး၊ သူတို့ ပြောင်ကောင်ရတယ်၊ အဲဒီနေ့ပဲ ကျွန်တော် သည်လာဝါးခတ်နေတာ၊ အင်း... နို့ဖြင့် ဆက်ပြောပါဦး’

သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က တောထဲတွင် သူတို့အဖွဲ့မှ မုဆိုးတစ်ယောက် ဆေးဆုံးရပုံကိုပါ ပြောပြလိုက်ပြန်၏။ ထိုသူသည် သို့ ပြောင်ကောင်၏ တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ခြင်းခံရပုံကို ပြောပြလိုက်၏။

‘ဘုရားရှေ့...’

‘သည်ပြောင်က သူ့ပြောင်ထီးအတွက် ကလဲ့စားချေနေသလိုပဲနော်’

သို့ဆိုလေတော့ ကျွန်တော်က တစ်စုံတစ်ခုပြောရန် ပါးစပ်

ဟလိုက်သည်တွင်...

‘ကိုပိုက် နေ... ဘာမှမပြောနဲ့၊ ကျွန်တော်ပဲ ပြောမယ်’

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်က ငခွေးကို ပြောင်ကောင်ဆေးရခြင်း ကျွန်တော်တို့ လာရခြင်းကို ပြောပြလိုက်ပြန်၏။

‘ကောင်းတယ်’

ပြီးနောက် မသေသောသူ မုဆိုးထွန်းအေးတစ်ယောက် ဖားမျော ရွာပြန်သွားတယ်။ အသက်ရှင်လျက် ရှိတယ်၊ မရှိတယ်ဆိုသည်ကို သိလို၍ ဖားမျောသို့ သွားကြည့်လိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း ငခွေးကို လှည့်ပတ်ပြောလေ၏။ သည်တော့မှ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်၏ သဘောမှာ မုဆိုးထွန်းအေးကို လူသတ်မှုဖြင့် သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေခြင်းကို ဘယ်သူမှ မသိစေလိုခြင်း ဖြစ်တော့၏။

‘အင်း... နို့ဖြင့်လည်း ဖားမျောကို နက်ဖြန်စောစော ထသွားကြတာပေါ့၊ နို့... နေပါဦး၊ ဆရာတို့ စားဖို့ပစ်ခဲ့တဲ့ ချေဆိုတာ ဘယ်မလဲ၊ မနက်ကမှ ပစ်တာပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့တဲက ဝါးခတ်သမားတွေကို သွားသယ်ခိုင်းလိုက်ရတာ’

‘ကျေးဇူးတင်တယ် ဆရာလင်းရယ်၊ အဲ... ဆရာလင်းမယ် ပုလင်းပါတယ်လား’

‘အေး... ဘာလဲ မင်း သောက်ချင်လို့လား’

‘ဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာလင်းတို့ ပုလင်းမပါလျှင် ကျွန်တော် တို့မယ် ချက်အရက်ကောင်းကောင်းရှိတယ် ပြောမလို့’

‘အေး... ကောင်းတာပေါ့၊ ချက်အရက်ကောင်းကောင်း ငါတို့ သောက်ချင်တာပေါ့၊ သည်လို့လုပ်၊ ငါတို့ ဝိစကီ မင်းတို့ သောက်၊ ငါတို့ကို အဲဒီ ချက်အရက်ပေး’

‘ပုလင်းတို့ နာနေပါဦးမယ်’

‘ဟာ... ငခွေးရာ၊ လုပ်ပြန်ပြီ၊ ပေးမှာသာပေး၊ ဟော... ဟော ဟိုမယ်၊ ချေကောင်သွားယူလာတဲ့သူတွေ’

‘ကျွန်တော်တို့ အသားစိုမစားရတာ ကြာပြီဆိုတော့ အတော်ပေပဲဗျ’

‘ဟုတ်ပြီ၊ ဆရာလင်းတို့ကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ထမင်းဟင်း ချက်ကျွေးမယ်’

‘အေး... ချက်ကျွေးတာ နောက်မှလုပ်ချည်၊ ပုလင်းထုတ် ထားပြီးတော့ အသားကြော်ချေ၊ ငါတို့ ရေသွားချိုးချေဦးမယ်’

‘ဟုတ်ပြီ... စိတ်ချ၊ ချောင်းက နောက်မယ်’

သို့ဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်ကျွန်တော် ချောင်းသို့ဆင်း ရေစိမ် ကြတော့၏။ ရေခိုးချိုးပြီး အဝတ်အစားလဲပြီးသည်တွင် ချက်အရက် နှင့် ဝါးခွက်သုံးလုံးချထားသည့်နေရာ သွားထိုင်လိုက်ကြ၏။

‘ဆရာလင်း... ချေသားကြော်ရတော့မယ်၊ ခဏလေးပဲ စောင့်’

‘ရေပေးကွ’

‘ဪ... ရမယ်၊ ဟိတ်ကောင် ကြွက်နီ၊ ဟိုဝါးဘူးထဲ က စမ်းရေ ချပေးလိုက်’

‘အေး...’

သို့ဆိုတော့ သူနှင့်အတူနေ ကြွက်နီဆိုသူက ဝါးဘူး အတွင်းမှ ရေတို့ကို လေးကြီးတစ်ခုထဲ ထည့်ယူလာလေ၏။

‘ကျေးဇူးပဲ၊ မင်းလည်း သောက်တတ်လား’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘မသောက်တတ်ဘူး၊ ငခွေးပဲ သောက်တာ’

သို့ဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ချက်အရက် ပုလင်းအဖုံးကို ဖွင့်လိုက်ကြတော့၏။

ဘုရားရေ... အနံ့လေးက သင်းလို့ပါကလား။

‘ဒါ ဘယ်သူချက်တဲ့ အရက်လဲ’

‘ညောင်တစ်ပင်ရွာက ကျော်မင်းနိုင်ကြီးလေ၊ ဆရာလင်း တို့ သိပါတယ်’လို့ ငခွေး ရောက်လာပြောလေ၏။

‘ဟာ... ကောင်းတာပေါ့၊ သိပ်ကောင်း၊ သည်ကောင်

ကြီးက အရက်ချက်သိပ်ကောင်းတာကွ၊ ငါတို့နဲ့ မဆိုတာတောင် ကြာပြီ’

‘အင်း... သည်အပြန် ညောင်တစ်ပင် ဝင်ပါလား၊ သည်ကောင်ကြီး ချက်အရက်နဲ့ ထောနေတယ်၊ ပြီးတော့ စမော လေးနဲ့ဗျ’

‘ဟုတ်လား’

ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းက ဆရာလင်းတို့ကို မဟုတ်တာ ပြောဖူးလို့လဲ၊ သူ့အိမ်မယ် အပေါ်စက်နဲ့ အောက်စက်နဲ့၊ အိမ်ထဲ လည်း သူ့ကို တောခေါင်းကြီး အောင်ကြည်စိုးက ကျွန်းတိုင်ကြီး တွေ့နဲ့ကို စပါယ်ရှယ်ဆောက်ထားတယ်။

အေးပါကွာ... စောစောလေးထတော့ ငါတို့ ဖားမျော ဘက်သွားရမှာ၊ မင်း နေထိုင်ကောင်းရင် လိုက်ခဲ့ပါလား။

“လိုက်မယ်”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ချက်အရက်ဖြင့် ချေသားကြော် ကို ဝါးရင်း စကားစမြည်ပြောကြတော့၏။

ချက်တစ်ပုလင်း သုံးယောက် အတော်ဖြစ်ချေ၏။

ငွေ့တစ်ယောက် မသောက်နိုင်ချေ။ စောစောမူးပြီး အိပ် ပျော်သွားတော့၏။ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည်သာလျှင် ကျန် သည်ကို ဖြိုလိုက်ကြရတော့၏။

အတော်ညဉ့်နက်နက်မှ အိပ်ပျော်သွားကြချေတော့၏။

မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားသည် မသိ။

“ဆရာလေးတို့ ထကြချေ၊ ခရီးသွားမယ်ဆို စောစောသွား မယ်လေ”

သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော် အိပ်ရေးမဝသော် လည်း အားယူထလိုက်ချေတော့၏။

ချေသားကို စားလိုက်ကြပြီးနောက် ငွေ့တို့ စခန်းမှ ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။ ငွေ့သည် ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားချေ၏။

“ငါတို့တွေ ဖားမျောကို ဘယ်အချိန်ကျ ရောက်မလဲ”

“နေ့တစ်ချက်တီး၊ နှစ်ချက်တီးဆို ရောက်ပြီ”

“ဟုတ်ပြီ”

သို့ဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ငွေ့နောက်မှ ဖြည်းလေးသော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် လိုက်သွားကြတော့၏။

ငွေ့သည် တောကျွန်းသူဖြစ်၏။ ကျွန်တော် သစ်တော ဝန်ထမ်းဘဝကတည်းက ကျွန်တော်တို့နှင့် ပဲခူးရိုးမတွင် လှည့်ပတ် သွားလာနေသူဖြစ်၏။ သွားရင်းလာရင်း ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်များ ပြောဖြစ်ကြသေး၏။

“တောအုပ်ကြီး ကိုအောင်ဆန်းတို့ ကိုပြည်တင်တို့၊ ကိုကျော် သိန်းတို့ရော ရှိသေးလား”

“အင်း... အားလုံးပင်စင်ယူသွားကြပြီကွ”

“ကြည့်ပါဦး ဆရာဂိုက်ရယ်၊ ဆရာတို့ တောနင်းခဲ့ကြတာ ကလည်း တောကိုညှိလို့ပဲပျန်၊ နေပြောက်မထိုးဘူး၊ မိကျောင်း ချောင်းဖျား၊ ပလုံးချောင်းဖျားဆိုတာ တောကြီးခေါင်ခေါင်ရယ်၊ ခုများတော့ သစ်ကြီးဝါးကြီးဆိုတာ မူးလို့တောင် ရှူစရာ ဘယ်မှာမှ မတွေ့တော့ဘူး၊ အဲ... စိုက်ခင်းကျွန်းတော့ ရှိတာပေါ့၊ ညှိုးကတိုးလည်း မရှိဘူး၊ ဝါးတွေချည်းပဲပျန် နော်”

“သည်လိုပေါ့ကွာ၊ အလှထားခဲ့ကြတာမှမဟုတ်ကွာ၊ လိုအပ်လျှင် ခုတ်သုံးကြတာလေကွာ၊ အချိန်ကြာတော့လည်း သည်လိုပဲပေါ့”

‘သူ့အချိန် သူ့ရာသီနဲ့ မေ့တာမျိုးဆက်ပြန်ပွားလာဦးမှာလေ’

‘ဟိတ်ကောင်... ငနွေး၊ တော်တော့... ငါတို့က တောတောင်ထဲလာပြီး သစ်နဲ့ပတ်သက်လို့ စစ်တမ်းလုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ သက်ဆိုင်ရာတွေက မင်းတို့ ငါတို့ထက် ပိုသိတယ်၊ သူတို့လုပ်ကြလိမ့်မယ်၊ သူတို့လည်း လုပ်နေကြတာပဲ မဟုတ်လား၊ အေးလေ... သည်ကျွန်းစိုက်တာတွေ နောင် နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်၊ ခြောက်ဆယ်ဆို သည်ကောင်တွေ အရွယ်ရောက်လာတော့မှာလေ’

‘ဘုရားရေ... ဆရာပိုက်မှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဟဲ... ဟဲ... ဟုတ်ပါပြီ၊ မပြောတော့ပါဘူး၊ ရှေ့နားကျ နားမယ်၊ ဆရာပိုက် ဆာပြီ’

‘ကောင်းပြီလေ၊ နို့ ခု ငါတို့ ဘယ်ရောက်နေတာတုံး’

‘ကြီးပိုင်းထဲမှာလေ၊ ဖားမျောကို အိမ်အကွက်ကနေ ဖြတ်ပြီး ပုလုံးချောင်းထဲ ဆင်းသွားမယ်ဆိုလျှင် ဖားမျော ဘာမှမပေးတော့ဘူး၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ဖားမျောမယ် တောဆင်ရိုင်းတွေ ကျက်စားတတ်တယ်’

‘မင်းနယ်ကွာ... ငါ့မယ် ဒါတွေပါတာပဲ’

‘ဟဲ... ဟဲ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ နို့... တစ်ခုရှိတယ်၊ တောဆင်ရိုင်းတွေက သေနတ်ဆိုတာ မသိဘူးနော်၊ ခြိမ်းခြောက်ရုံနဲ့ မရဘူး၊ သူတို့က တိရစ္ဆာန်အတွေး၊ ဟဲ... ဟဲ...’

‘ငနွေးရယ်... မင်းကို ငါ မတွေ့တာ ကြာပြီ၊ မင်းရဲ့’

အတွေးအခေါ်တွေ အတော်ကလေး မြင့်လာနေပါလား’

‘ဒါပေါ့ ဆရာလင်းရဲ့၊ ၂၀ ရာစု မဟုတ်တော့ဘူး’

‘အလိုလေးဗျာ... တယ်ဟုတ်ပါကလား၊ နို့ ပြောပါဦး၊

ဘာရာစုငနွေးလဲ’

‘ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်းခေတ်လို့ ကလေးတွေက ပြောကြတာပဲ၊ ဘာတဲ့၊ အင်တာနက်ခေတ်ပဲတဲ့’

‘တော်စမ်းပါ ငနွေးရာ၊ မင်း ဘာပြောပြော ဒါက ပါလာပြန်ပြီ၊ တော်တော့... သွား ရှေ့က ခပ်မြန်မြန်’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...’

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော်နှင့် ငနွေး ပြောဆိုနေကြသည်ကို ကြည့်၍ သဘောကျရယ်နေလေတော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ကြောပြေမြေလေးတစ်ခုမှ ထိုးဆင်းလိုက်ကြ၏။

အောက်ခြေရောက်လုတွင် မြေပြန့်ဖြစ်သွား၏။ မြေပြန့်တွင် အနည်းငယ်မျှ လျှောက်လိုက်ကြပြီးသည်တွင် ချောင်းတစ်ခု အစပ်သို့ ရောက်လာကြချေ၏။

‘ဒါ ပုလုံးချောင်းပဲ’

‘သည်နားမယ် အတန်ငယ် နားကြမယ်၊ ဟိုမယ် ဝါးခုတ်တဲတစ်လုံး ရှိတယ်’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် သစ်ပုပ်ပင်ကြီးအောက်ခြေရှိ ဝါးခုတ်တဲဟောင်းလေးတစ်လုံးသို့ သွားလိုက်ကြ၏။

‘တဲက ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ကြီး’

သို့ ပြောလည်းပြော၊ လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုတံတိုက်ထိုင်လိုက်၏။

‘သည်တဲကို လဟာမငယ်ရွာသားတွေ ဆောက်သွားတာ၊ သည်ဖုား စခန်းချဝါးခုတ်မယ်ပေါ့၊ နို့ပေမင့် သည်တဲမယ် သူတို့ တစ်ညပဲ အိပ်ရသေးတယ်၊ သရဲခြောက်လို့ဆိုပြီး တဲကို စွန့်သွား ကြတယ်လေ’

‘မင်းကလည်းကွာ... ပြောရောမယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာ လဲ’

‘ဖြစ်နိုင်လို့ပေါ့၊ ကြည့်ပါလား၊ တဲက လူနေသွားတဲ့စုံစု မဟုတ်တာ၊ ဆရာလင်းတို့ မယုံလျှင် သည်မယ် ညအိပ်ကြည့်ပါ ကလား’

‘မင်းရော ကြုံဖူးလို့လား’

‘ကြုံတော့ မကြုံဖူးဘူး၊ နို့ကြောင့် ညအိပ်ပါလား၊ သည် မယ် ကျွန်တော်လည်း ညအိပ်ကြည့်ချင်ဗာယ်’

‘နေပါဦး... နောက်တော့ အိပ်တာပေါ့၊ သည်နေ့ ငါတို့ ဖားမျောကို ရောက်မှဖြစ်မှာ’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသည်ကို ကျွန်တော် သဘော ပေါက်မိပေငြား ငရွေးကတော့ ဘာမျှသိလိမ့်ချေမည် မဟုတ်။

‘အေးကွာ... ငရွေးရဲ့ ငါတို့မယ် အရေးကြီးကိစ္စရှိလို့ ပါ’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘ဟုတ်ပြီလေ၊ ကဲ... ဆရာပိုက်တို့ နားနေချေဦး၊ ဟို အောက်က မြောင်ထဲ သွားလိုက်ဦးမယ်၊ စားစရာ ဘာများရမလဲ လို့’

သို့ဆိုလျက် ငရွေးသည် ချောင်းထဲဆင်းသွားလေ၏။ ချောင်းကို ဆန်၍ လျှောက်သွားပြန်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် တံတိုက်တွင် ခြေပစ် လက်ပစ် လှဲချလိုက်ကြ၏။

‘ကျွန်တော်တို့သည် ဖားမျောသွားစရာအရေးကိစ္စမရှိလျှင် ဖြင့် သရဲခြောက်တယ်ဆိုတဲ့ သည်တဲမယ် ညအိပ်လိုက်ချင်တယ်’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘သရဲခြောက်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူပြောလို့လဲ’

‘စောစောက ငရွေးပြောတယ်လေ၊ နို့ကြောင့် သည်မယ် ဆော့စုံပြီးတာနဲ့ တစ်ညပဲအိပ်ကြပြီး သရဲခြောက်လို့ ပြောင်းပြေး သွားကြတယ်ဆိုပဲ’

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ကိုပိုက်ရယ်၊ ဘာဆန်းလို့လဲ၊ တောထဲတောင်ထဲမယ် သည်အဖြစ်မျိုးတွေက မဆန်းတော့ပါဘူး၊ တောခြောက်မယ်၊ တောမှောက်မယ်၊ ဒါပဲပေါ့၊ ဘာလဲ ကိုပိုက် သိချင်လို့လား’

‘ဘယ်လိုဆိုတာတော့ ကိုယ်တွေ့ကြုံလျှင်ဖြင့် ကောင်း တာပေါ့’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်လာချေပြီး...

‘ကဲပါ... ကိုပိုက်ရယ်၊ ခဏတစ်ဖြုတ်နားတုန်း တစ်မှိန်း လောက်တော့ မေးလိုက်စမ်းပါ။ ကျွန်တော်တော့ နားနေ မှိန်းလိုက် ဦးမယ်ဗျာ’လို့ ပြောပြီး မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်လိုက်လေတော့၏။

ကျွန်တော်သည်လည်း မျက်လုံးကိုမှိတ် တစ်ဖက်စောင်း လှဲမှိန်းလိုက်၏။ အိပ်ချင်စိတ်တော့ဖြင့် မရှိပါချေ။ သို့ပေမင် ဘယ်လို ဖြစ်ရလေသည် မသိ။ တစ်ချက်ကလေး သတိလစ်သွားပုံရ၏။ ပြီး ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် မျက်လုံးကျယ်လာ၏။

‘ဟင်...’

ဘယ်လိုပါလိမ့်။ ကျွန်တော်သည် အိပ်ပျော်ခြင်းမရှိပါလေဘဲ ကုလားမကြီးတစ်ယောက် နံဘေးတွင် ဘယ်အချိန်က လာရောက်လဲလျောင်းနေပါလိမ့်။

သူမ၏ မျက်လုံးနှင့် ကျွန်တော်၏မျက်လုံး တွေတွေ့ဆိုင်ဆိုင် ရှိနေချေ၏။ အတန်ကြာကြာ ကြည့်နေကြပြီးလေမှ ကျွန်တော် သတိပြုမိ၏။

ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော် ခေါင်းကို ခါ၍ ကယျာကသီ ထစိုင့်လိုက်၏။

အလိုလေးဗျာ... ကုလားမကြီးက ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားတော့၏။ ဘယ်လိုပါလိမ့်။ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်၍ အိပ်မက်နေခြင်းလည်း မဟုတ်။

မဟုတ်မှလွဲ။ ကျွန်တော် သရဲခြောက်ခံရသည်များလား။

‘မင်း ဘယ်သူလဲ၊ မင်း ဘယ်သူလဲ၊ သည် ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ’

အလိုလေးဗျာ... လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် သို့ ပြောဆိုလျက် လဲလျောင်းနေရာမှ ကုန်းရုန်းထလာပြန်သဖြင့် ကျွန်တော် အံ့သြမိသေးတော့၏။

‘ကိုလင်း ဘာဖြစ်တာလဲ’

‘ဗျာ...’

‘ဗျာ...’

‘ဪ... ကိုလင်း အိပ်မက်ဆိုးမက်ပြီး ယောင်ယမ်း ပြောနေတာလား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် အိပ်မပျော်ဘူး၊ ကုလားမကြီးတစ်ယောက် ဘယ်လိုလုပ် ကျွန်တော့်နံဘေး အိပ်နေသလဲ မသိဘူး’

အလိုလေးဗျာ... ကျွန်တော့်အမြင်မျိုးများလေလား။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ဖြစ်ရပ်ကို ပြောပြလိုက်၏။

‘ဘုရားရေ... တကယ်ပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း အလိုမြင်တာ’

‘နို့ဖြင့် ငခွေး ပြောတာ ဟုတ်နေပြီပဲဗျာ၊ အင်း... ငခွေး ခြိန်လာလို့ သည်အကြောင်းပြောလျှင် သူ သည်မယ် အိပ်ချင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး’

‘ငွေ့ ပြန်လာလျှင် ကျွန်တော်တို့ အည်မယ် ညအိပ်ကြ
မယ်လို့ နောက်ပြောင်ပြောကြည့်တာပေါ့၊ ဟင်း... ဟင်း...’

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည်
ကြောက်တတ်သူ မဟုတ်ပေမင့် ရုတ်တရက် ကြုံလိုက်ရသည်
ကြောင့် ကြက်သီးမွေးမွေးတော့ဖြင့် ထသွားမိလေ၏။

သို့ရှိစဉ်...

‘ဆရာလေး... ဆရာလေး၊ ဆရာလေး’

သို့ဆိုလျက် ငွေ့တစ်ယောက် ချောင်းစပ်မှ ရေးကြီး
သုတ်ပျာနှင့် ပြေးလာချေ၏။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ’

သူ့ကို သားရဲကောင်လိုက်လံကွပ်ကဲနေသည့်ကြောင့်
လား။ သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ‘ဆေနတ်
ကိတ်’ အရံသင့်ကိုင်တွယ်ထားပြီး ဖြစ်တော့၏။

‘ငွေ့ ဘာကောင်နဲ့တိုးလို့လဲ’

‘သရဲ’

‘ဟေ...’

‘ဘာ...’

‘သရဲ’

‘မဖြစ်နိုင်တာ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် မြောင်ထဲ ငါးတွေလို့ ဖမ်းနေ
တုန်း ကျွန်တော့်ပခုံးကို လာပုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်

တော့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်၊ ကုလားမကြီး’

‘ဟုတ်ပြီ၊ ဆက်ပြောပါဦး’

‘ငါးပေးပါဆိုလို့ ကျွန်တော် ငါးတစ်ကောင် ပေးလိုက်
တယ်’

‘မလောက်ဘူး ပေးဦးဆိုပြန်တော့ ထပ်ပေးပြီး နောက်
ထပ်မရတော့ဘူး သွေးတော့လို့ အော်လွှတ်လိုက်တော့ မြောင်ပေါက်
ကို ပြန်ထွက်သွားတယ်’

‘ကျွန်တော်လည်း ငါးဆက်ဖမ်းနေရင်း စဉ်းစားမိတယ်’

‘သည်လိုနေရာမယ် ဘယ်လိုလုပ် ကုလားမကြီးတစ်
ယောက် ရှိနိုင်မှာလဲပေါ့’

‘အဲလို စဉ်းစားတာနဲ့ ကျွန်တော် ကြက်သီးမွေးညင်း
ထသွားတော့တာပဲ၊ မြောင်ထဲက ကပျာကသိ ပြန်ထွက်ခဲ့တယ်၊
မြောင်ပေါက်ရောက်တာနဲ့ ကျွန်တော် တချိုးတည်း ပြေးလာတာ၊
ဆရာလေးတို့ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ’

သို့ဆိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်ကျွန်တော်သည် တစ်ယောက်
မျက်နှာတစ်ယောက် အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ကြည့်လိုက်ကြတော့၏။ ပြီး
ပြုံးပြလိုက်ကြတာ...

‘ကဲ... ငွေ့၊ ငါတို့ ငါးကုင်စားပြီး သွားကြမယ်’

‘ဟုတ်ပြီလေ’ ဆိုလျက် ငွေ့သည် ငါးတို့ကို အကြေး
ခွာ ဖိုက်ခဲ့ အူထုတ်ပြီး တံစို့ထိုးလိုက်ချေတော့၏။

သူ သို့ ငါးများအားလုံး (၆ ကောင်ခန့်) တံစို့ထိုးပြီးသည်

နှင့် ကျွန်တော် ဖိုထားသော မီးပုံတွင် ကင်လိုက်ကြ၏။

ငါးဖြစ်ခြင်းကြောင့် ငါးအမွှေး ပွန်းအကွေးဆိုသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့သည် ဝိစကီတစ်ပြားဖြင့် ထိုငါးကင်ပူပူလောင်လောင် ကို အမြည်းအလျှောက် စားလိုက်ကြချေပြီး ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြ တော့၏။

‘ဆရာလေးတို့တော့ ကျွန်တော်ပြောတာ ယုံလားမသိဘူး၊ ကုလားမကြီးနဲ့ တွေ့တယ်လို့ ပြောတာကို၊ ငါးခုတ်သမားတွေ ပြောတာ မှန်လောက်တယ်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့သာ အဲဒီမယ် တစ်ည အိပ်လျှင် ဆရာလေးတို့လည်း ကြုံရမှာ’

သို့ ပြောလာသည့် ငွေးကို ကျွန်တော်က နေ့နေကြည့် လိုက်ချေပြီး...

‘အဲဒီတဲက ညအိပ်စရာတောင် မလိုပါဘူး၊ ငါတို့လည်း ကြုံပြီးပါပြီ’ လို့ ပြောလိုက်သည်တွင် ငွေးတစ်ယောက် ကျွန်တော် တို့ကို မယုံနိုင်စွာ ငေးမောကြည့်ပြီး...

‘ဘယ်လို... ဘယ်လို... ရှင်းအောင်ဖြောပါလား’ လို့ မေးလာလေသဖြင့် တောတိုးသွားရင်း ကျွန်တော်က အဖြစ်အပျက် ကို ပြောပြလိုက်ချေတော့၏။

‘အို... ဘုရားရေ၊ တကယ်ပါပဲလား’

လို့ ရေရွတ်လိုက်ချေတော့သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ တောတိုးလျှောက်ခဲ့ကြပြန်၏။ တောင်ကြောတွေပေါ် တက်လိုက်ဆင်းလိုက်၊ မြေပြန့်ကို ဖြတ်

လိုက်၊ ချောင်းကို ကျော်လိုက်ဖြင့် မအုပ်ရွာလေးသို့ ရောက်လာ ချေပြီ ဖြစ်တော့၏။

‘ဟိုရှေ့ကရွာ မအုပ်ပေါ့’

လမ်းပြ ငွေးက ပြောလေ၏။

ရွာလေးဆိုပေမင်္ဂ တစ်ခုလေးသာသာ ဖြစ်ချေ၏။ ထို မအုပ်ရွာကလေးသည် ကွင်းတွင်တော့ မဟုတ်။ တောင်ကုန်း ကုခုများတွင် တဲအိမ်လေးများ ရှိနေကြခြင်းဖြစ်၏။

တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် အတော်လှမ်းချေ၏။ ဝေးသည်ဆိုပေ မင်္ဂ ကျွန်တော်စိတ်တွင် တစ်တဲနှင့်တစ်တဲ ပေ ၆၀ လောက်သာ ကွာခြိမ့်မည်။

တဲတိုင်းတွင် လူကိုယ်စီရှိချေ၏။ အများအားဖြင့် မိန်းမ နှင့် ကလေး၊ ခွေးများသာ ဖြစ်၏။

‘ဝုတ်... ဝုတ်... ဝုတ်... ဝု...’

‘ဝုတ်...’

ကျွန်တော်တို့သည် အနီးဆုံးတဲသို့ သွားလိုက်ကြသည်တွင် ထိုတဲတွင်ရှိ ခွေးတစ်ကောင်က သို့ဆိုသလို စီးဟောင်လေ၏။

‘ဟဲ့ခွေး... ဒါ လူတွေဟဲ့’

တဲတွင်ရှိ မိန်းမကြီးက သို့ဆိုသလို ပြောလည်းပြော သူခွေးကိုလည်း အနီးရှိ တုတ်ပိုင်းဖြင့် လှမ်းပစ်လိုက်လေ၏။

‘ကိန်... ကိန်...’

သခင်၏ ခြောက်လှန့်မောင်းထုတ်ခြင်းကြောင့် ထိုခွေး

သည် သို့နယ် အော်ဟစ်ပြေးသွားချေ၏။ သို့မစဉ်လို့ အတော် လှမ်းလှမ်း ရောက်သည်တွင်မတော့ ကျွန်တော်တို့ကို စောင့်စော စောင့်ပေဖြင့် ကြည့်သွားလေတော့၏။

‘တစ်ယောက်တည်းလား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘အမျိုးသားရော ဘယ်သွားလဲ’

ကျွန်တော်က တရင်းတနီး မေးလိုက်၏။

‘တောထဲမယ် သစ်ခုတ်နေလေရဲ့’

‘ဪ... အင်း... ကျွန်တော်တို့ ခဏထိုင်မှာမယ်နော်’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလည်းပြော၊ တကြမ်းခင်းပေါ် ထိုင်ချလိုက်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း ကျွန်တော့်ဘေး ထိုင်လာ ချေ၏။

‘အဘငဖြူး ရှိလား’

ငခွေးက ထိုအမျိုးသမီးကို မေးလိုက်၏။

‘သူကတော့ ရှိမပေါ့၊ သူတဲသွားကြည့်ပါလား’

‘ဘယ်သူလဲ အဘငဖြူးဆိုတာ’

ကျွန်တော်က ငခွေးကို မေးလိုက်၏။

‘သည်ရွာရဲ့ ဘုရားလူကြီး’

‘ဟေ... နို့ဖြင့် ငါတို့ကို တွေ့ပေးပါလား’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘အေး... နင် အဘငဖြူး တဲသိလျှင် သည်ဆရာတို့ကို’

ခေါ်သွားပါလား၊ မနေ့က သူတူ ပြန်လာတယ်ကြားတယ်၊ ဘာတဲ့ မျောက်ချေးခါးတွေ ပါလာတယ်ပြောလို့၊ ဧည့်သည်တွေကို ခေါ် သွားချေ၊ မျောက်ချေးခါး စားရတာပေါ့’

သို့ဆိုတော့ ထိုအမျိုးသမီးကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ကို သူတဲတွင် မရှိစေလို၍များ တွက်လိုက်မိလေသဖြင့်...

‘အေး... ငခွေး၊ ငါတို့ ဘုရားလူကြီးဦးဖြူးဆိုသူနဲ့ တွေ့ ချင်တယ်’

‘နို့ဖြင့်လည်း သွားတာပေါ့’

သို့ဆိုလျက် ငခွေးက ကျွန်တော်တို့ကို ဦးဆောင်ခေါ်သွား လေ၏။

သိပ်မသွားလိုက်ရချေ။ ဦးဖြူးဆိုသူ၏ စံနန်းတဲသို့ ရောက် ခဲ့ချေ၏။

‘အဘဖြူး ရှိလား’

ငခွေးက တဲသို့ ချဉ်းကပ်သွားကာ တဲတွင် ထိုင်နေသည့် ကလေးတစ်ယောက်ကို မေးလေ၏။

‘သိဘူး’

‘ဘယ်သွားလဲ’

‘သိဘူး’

‘အမိုးရော’

‘ဟဲ့... ငါရှိတယ်၊ ဘာကိစ္စလဲ၊ အောင်မယ်လေး...’

ဘယ်သူများလဲမှတ်တယ်၊ ငခွေးပါလား၊ လာ...လာ... ဧည့်သည်

တွေလည်း ပါတယ်ကိုး

သို့ဆိုလျက် တံအတွင်းမှ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာပြောလေ၏။

‘ဒါ မြို့ပြစည်သည်တွေ၊ အာပြုနဲ့ တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ လာကြတာ’

‘ဪ... အေး... အေး... အိမ်သားမရှိဘူးကွယ်၊ တောတက်သွားပြီ၊ စောလေးကပဲ’

‘ဘယ်သူနဲ့သွားတာလဲ’

‘သူတုနဲ့ ပြန်လိုက်သွားတာ’

‘သူတုဆိုတာ ဘယ်သူလဲ’

‘ဟဲ့... နင် မသိဘူးလား၊ ဒူးလေးထွန်းအေး ဆိုတာလေ’

‘ဟင့်အင်း... ခေသိဘူး၊ အရီးကလည်း ကျွန်တော် သည် ရောက်တိုင်း အရီးတို့နဲ့ပဲ တွေ့တာ သိတာလေ’

‘အဲ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ငါ့ မင်းကို တောခေါင်းကြီး မောင် ဩည်စိုနဲ့ မှားသွားတာ၊ နို့ မေးရပါဦးမယ်၊ မောင်ရင်တို့က အိမ်သားနဲ့တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ ဘာကိစ္စလဲ’

သို့ ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်မေးလေသဖြင့်...

‘အကြောင်းကိစ္စ တွေတွေတူးတူးတော့ မရှိဘူး၊ သည်ရွာ ကို ဒူးလေးကိုင်းမုဆိုးတစ်ယောက်များ ရောက်လာလားလို့’

‘နို့ဖြင့် သူကြီး သွားမေးပါလား’

‘သူကြီးနဲ့ ခင်ပါတယ်၊ သူနဲ့ မတွေ့သေးလို့ပါ’

‘အဲ... ဒူးလေးထွန်းအေးကို ပြောတာလား’

အမျိုးသမီးကြီးက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်လေပြီး သို့ ပြောလေ၏။

‘ပြောတတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့က သိတယ်ဆိုတာ လူမြင် မှ ပြောတတ်တာ၊ အမှန်ပြောရလျှင်...’

သို့ ကျွန်တော်က ဒူးလေးကိုင်းမုဆိုးအေး လူသတ်တရား အနေဖြင့် လိုက်ရှာခြင်းကို ရှင်းပြပါမည် လုပ်သည်တွင် လင်းမြင့် လှိုင်က ကပျာကသီပင်...

‘ဪ... သူမယ် ကျွန်တော်တို့ ပျားရည်လိုချင်လို့ပါ၊ အဲဒါ လိုက်လာကြတာ’

‘သိပါဘူးကွယ်၊ ကဲ... ကဲ... မင်းတို့ အသာနေချေ၊ အရီး ရွာထဲသွားမေးပေးမယ်’

သို့ဆိုလျက် အမျိုးသမီးကြီးက တစ်ပေါ်မှ ဆင်သွားမည် လုပ်သည်တွင်...

‘နေပါစေ... အရိပ် သူလည်း မရှိဘူးဆိုတော့ ကျွန်တော် တို့ဘာသာပဲ ရွာထဲဝင် စုံစမ်းဝယ်ပါမယ်’

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုတံမှ ထွက်ခဲ့ကြပြန် ၏။

‘ဘယ်လိုလဲ၊ သူနဲ့ပါသွားတဲ့ ဒူးလေးထွန်းအေးဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ချင်တဲ့ ဒူးလေးကိုင်းမုဆိုးများလား’

သို့ ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို ပြောလိုက်၏။

ပြောတတ်ပေကဲ့သို့

“နို့ ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“အဲဒီ ဒူးလေးထွန်းအေးဆိုတဲ့သူရဲ့ တဲကို မေးစမ်းသွားကြတာပေါ့”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် လမ်းပေါ်တွင် တွေ့သူတို့ကို မေးစမ်းကြည့်သည်တွင်...

“ဟောဟိုက ရွာထိပ်သူသားနဲ့ အနီးဆုံးတဲက ဒူးလေးထွန်းအေးတဲက၊ သည်ကောင် မနက်က သူဦးကြီးနဲ့ တောပြန်ထွက်သွားတယ်”

“ဟင်... နို့ မေးရပါဦးမယ်၊ အဲဒီ ဒူးလေးထွန်းအေးဆိုတာ ဘယ်လိုပုံလဲ”

သို့ မေးဆိုက်သည့်တွင် ဆိုခဲ့တာ ကျွန်တော်တို့ကို သင်္ကာမကင်းမျက်လုံးဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်လာချေတော့၏။

သို့သူ “ဆင်လောက်စရာပင်။ ကျွန်တော်တို့က မိတ်ဆွေ ဒူးလေးထွန်းအေးလို့ ပြောခဲ့တာကိုး။ သို့ဆိုတော့ မိတ်ဆွေရယ် ဆိုပေမယ့် သူပုံပန်းသဏ္ဌာန်ဘယ်လိုလဲမေးလေတော့ ထိုလူ အံ့ဩလည်း အံ့ဩစရာပင် မဟုတ်ပါကလား။ သို့ကြောင့်...

“သည်လိုပါ။ ကျွန်တော်တို့မိတ်ဆွေ ဒူးလေးကိုင်မုဆိုးနဲ့ သူ့က တစ်ယောက်တည်းလား မလို့လို့ မေးကြည့်တာပါ။ ကျွန်တော်

တို့မိတ်ဆွေ ဒူးလေးကိုင်မုဆိုးနဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကတော့ အသားမည်းမည်း၊ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ နှာတံပွပွ၊ အရပ်ရှည်ရှည်လို့ ပြောလည်း ရတယ်။ သူက ဒူးလေးကိုင်ကိုင်တယ်”

ကျွန်တော်က ဒူးလေးကိုင်မုဆိုးကို မြင်လိုသည်အကြောင်း သို့ ပြောပြဖြစ်ချေ၏။

“အဲဒီပုံပန်းသဏ္ဌာန်က ကျွန်တော်တို့ ရွာသား ဒူးလေးထွန်းအေးပေါ့။ သည်မယ် မုဆိုးဆိုလို့ သူတို့ခဲရှိတာ၊ အဲ... သည်ကို သူသူငယ်ချင်း မုဆိုးနှစ်ယောက်နဲ့ ရောက်လာတတ်တယ်၊ တစ်ယောက်က ပြောင်ကို သူတို့ပစ်ခဲကြတယ်ပြောတယ်၊ အံ့ပါရဲ့၊ တဲကယ်စားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ၊ ပြောင်ကို ဒူးလေးပစ်ဖမ်းရတယ်လို့ ဟဲ... ဟဲ... သည်တစ်ခါတော့ သည်ကောင် မျောက်ချေးခါးပဲ ပါတယ် ဆင်ရဲ့”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ချင်သည့် ဒူးလေးကိုင် မုဆိုးသည် သူတို့ပြောသည့် ဒူးလေးထွန်းအေး ဖြစ်ချေတော့၏။

“နို့ဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ကျွန်တော်က လင်းဖြင့်လှိုင်သဘောကို မေးလိုက်၏။ ကျွန်တော်သဘောကတော့မူ တောထဲပြန်သွားချင်သေး၍ ဖြစ်၏။ ထိုသည်ကို ရိပ်မိဖန်တူသော လမ်းမြင့်လှိုင်က...

“သူတို့ တောတက်တာ ဘယ်လောက်ကြာလဲ”

“ဟာ... ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ၊ သူဦးကြီးနဲ့သွားတာ ဆိုတော့ ညပြန်ရောက်မှာပေါ့”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ တောထဲပြန်သွားဖို့ မလိုတော့ ပြီပေါ့။ သည်ရွာတွင်း အဆင်ပြေသည့် တံတစ်တံတွင် အိပ်ပြီး စောင့်လျှင် ဒူးလေးကိုင်မုဆိုးကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့်...

“ငွေး သည်မယ် မင်း အသိအိမ်တွေ မရှိဘူးလား။ ဟိုကွာ ရင်းရင်းနီးနီးမိတ်ဆွေတွေပေါ့”

“ဟာ... ရှိတာပေါ့၊ ဆရာပိုက်ရဲ့”

“နီဖြင့်လည်း ငါတို့ သည်ည မင်းမိတ်ဆွေအိမ်မယ် အိပ် လိုရမလား”

“ရတာပေါ့၊ ကျွန်တော်နဲ့ ညီအစ်ကိုလိုနေကြတာ”

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ငွေး၏ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေဖြစ်သူထံ သွားလိုက်ကြပြန်တော့သည်။

သို့နှင့် ငွေးနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရွာထဲရှိ ဈေးဆိုင် ကလေးတစ်ဆိုင်တွင်း ဝင်၍ လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းများကို ဝယ်ရင်း နားနေကြ၏။

“ကိုလင်း ကျွန်တော်တို့ ဘယ်မှာညအိပ်မလဲ”

“ကျွန်တော့်က မေးလိုက်၏။

“ဟာ... ဆရာလေးကလည်း ဟိုမယ် ကျွန်သူငယ်ချင်း အိမ် ရှိပါတယ်ဆို၊ အဲဒီမှာ အိပ်ကြပေါ့”

သို့နှင့် ငွေးက ပြောလေသည့်အတွက်...

“ရှိပါစေတော့ကွာ၊ မင်းနဲ့ သိပ်ရင်းနီးလို့လား”

လင်းမြင့်လှိုင် ဘယ့်တွက် သို့ မေးပါလိမ့်။ ကျွန်တော် တို့အတွက် ထိုရွာတွင် ငွေးသူငယ်ချင်းအိမ်မှလွဲ၍ ဘယ်သွား ညအိပ်ရပါလိမ့်မည်နည်း။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်၏ နားမလည် သည့်အကြည့်ကို သိလိုက်ဟန်တူသည့် လင်းမြင့်လှိုင်က...

“သည်လို... ကိုပိုက်ရဲ့၊ ငွေးသူငယ်ချင်းဆိုတာ ဒူးလေး ထွန်းအေးနဲ့ ရင်းနီးမှုရှိနေလျှင် ကျွန်တော်တို့အတွက် မဟာအစွဲကြီး ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့က လူစိမ်းတွေလေ၊ ပြီးတော့ သူတို့တွေက တစ်ရွာတည်သားတွေ၊ အကယ်၍ ငွေးနဲ့ ရင်းနီးမှု အတိုင်းအတာ အတော်အတန်ကြီးပေမည် ဘယ်သူမဆို အိမ်နီးချင်း ကောင်းပီသကြလျှင်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ လာရင်းကိစ္စ သိသွားလျှင် ဖြင့် ဒူးလေးထွန်းအေး အခွင့်အရေးတွေ အများကြီးရသွားတော့ မပေါ့”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော်အား တီးတိုးပြောလာ လေမှ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်လေ၏။

သို့ပေမည်...

သည်သူငယ်ချင်းက ညီအစ်ကိုရင်းတမျှ ချစ်ခင်ကြတာ
ဗျ၊ ပြီးတော့ သည်ကောင်က တစ်ကိုယ်တည်း အေးအေးဆေးဆေး
နေတတ်တာကလေး။ သည်ရွာထဲမတော့ သူဟာ လူစိမ်းတစ်ယောက်
ဖြစ်နေတာပေါ့။ နို့ကြောင့် စိတ်ချလက်ချ သူ့အိမ်မှာ တည်းခိုနိုင်
ပါတယ်ဗျာ။

သို့ဆိုလေတော့ ကျွန်တော်တို့သည် ငွေ့၏ သူငယ်ချင်း
တို့သို့ ရောက်သွားကြတော့၏။ တဲသည် သင်္ချိုင်းကုန်းနှင့် ဝေးကွာ
ခြင်းမရှိသည့်နေရာလောက်တွင် ရှိချေ၏။ ထိုလူတဲနှင့် ဒူးလေး
ကိုင်မုဆိုးတို့ ဆိုပါလျှင် တစ်ခေါ်လောက်ပင် ဝေးလံနဲ့မည် မဟုတ်
ချေ။ အဆင်ပြေသေးတော့၏။

‘ဒါကျုပ်သူငယ်ချင်း လူပျိုကြီးလေ၊ နာမည်က ‘စိန်မင်း’
တဲ့’

သို့ မိတ်ဆက်ပေးလာ၏။

‘ကျွန်တော်က ကိုပိုက်ပါ၊ သူက လင်းမြင့်လှိုင်ပါ’ လို့
မိတ်ဆက်လိုက်ရ၏။

‘ကြားဖူးတယ်၊ ငွေ့ အမြဲပြောဖူးတယ်’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် လူပျိုကြီး စိန်မင်းတဲတွင်
ညအိပ်ဖြစ်သွားကြတော့၏။ လူပျိုကြီးစိန်မင်းသည် အသားမည်း
တူးနေသေးတော့၏။ သို့ပြင် စိုက်ကရွဲသေး၏။

‘ကဲ... ဆရာလေးတို့ သောက်တတ်လျှင်ဖြင့်...’

သို့ဆိုလျက် တောချက်အရက်တစ်ပုလင်းနှင့် မိန့်ခွတ်
လေးလုံး လှာချပေး၏။

ပြီး တဲနောက်တွင်းသို့ဝင်သွား၍ ပြန်ထွက်လာသည်တွင်
လက်ထဲတွင် ပန်းကန်လုံးတစ်လုံး ပါလာ၏။

‘အမြည်းတော့ ဒါရှိတယ်ဗျ’

ကျွန်တော် ပန်းကန်လုံးအား လှမ်းကဲကြည့်လိုက်၏။

ဘုရားရှေ့... ကြွက်လေးများကို ကြော်ထားတာမျှပေ
လော။

‘ဘာတုံးဗျ’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘ပွေးကောင်နှစ်ကောင် ကြော်ထားတာ’

အလိုလေးဗျာ... ကျွန်တော်တို့ သည်တစ်ခါပဲ ကြုံးဖူး၏။

မြင့်ဖူး၏။ စားဖူးကြပြေရောမည်။

ကောင်လုံး ကြပ်ကြပ်ကြော်ထားခြင်းဖြစ်၏။

ပွေးကောင်သည် ကြွက်နှင့် ဆင်လွန်းလှချေ၏။

‘ကိုပိုက် ဘာပဲလို့လဲ၊ မစားဘူးလား’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ ပြောပြီး ထိုအကောင်လေးတစ်

ကောင်ကို နှိုက်ယူလိုက်၏။

ပြီး သူမပါးစပ်တွင်းသို့ သွင်းလိုက်တာ ဝါးဖြူနေလေ
တော့၏။

တကျွတ်ကျွတ်နှင့် အသံမြည်နေသေးတာ့၏။

‘ကောင်းတယ်၊ ဆိမ့်တယ်၊ ချိုတယ်’

လင်းမြင့်လှိုင်းက သို့ပြောပြီး...

‘အမြည်းနဲ့ တောအရက် အလွန်လိုက်ဖက်သမျှ’
ဆိုလျက် ပန်းတန်လုံးတွင်း ချက်အရက်ကို ငဲ့ထည့်ထားလိုက်ကာ
ရေမရော သေးဘဲ အညိုအတိုင်း ထားထားလိုက်ချေလေ၏။

‘သိတယ်မဟုတ်လား ကိုမိုက်၊ ကျွန်တော်က သည်တော
အရက်ပဲ သိပ်ကြိုက်တယ်ဗျာ၊ တစ်ခါတလေတော့လည်း ဆွေညွန့်
နှစ်ပါးသွားတာပေါ့’

‘ဟာ... ကိုလင်းကလည်း ကျွန်တော်လည်း ထွေးညို
ပါပဲ’

သို့ဆိုလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်းက ကျွန်တော်ရှေ့ရှိ
ဖန်ခွက်တွင်း ရေငဲ့ထည့်ပေးလေ၏။

ပြီး ငွေ့အတွက် တစ်ခွက်၊ စိန်မင်းအတွက် တစ်ခွက်။

အားလုံးပြီးသည်တွင် ခွက်ချင်းဆီခတ် နီးယားလုပ်ကြ

လေတော့၏။

‘ငွပ်...’

‘ဂလွပ်...’

အကြမ်းပန်းကန်လုံးနှင့်ဆိုတော့ တစ်ကျိတ်တည်းသောက်
လိုက်၏။ အနံ့တော့ ဆိုးဝါးသလား မမေးလေနှင့်။ သို့ပေမည်လို
အဝင်ကောင်းချေ၏။ သို့ဆိုတော့ အရက်ကောင်းဆိုသည် မဟုတ်
ဝါကလား။

‘နေဦးဗျ’

စိန်မင်းက သို့ပြောပြီး အခန်းတွင်း ဝင်သွားပြန်၏။ ပြန်
ထွက်လာသည်တွင် တစ်ပုလင်း ပါလာပြန်၏။

‘လုံလောက်ပါပြီ’

ကျွန်တော် ပြောလိုက်ပြီး ကိုယ်စီပန်းကန်လုံးတွင်းသို့
အရက်များ ငဲ့ထည့်ပေးလိုက်ချေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ သောက်စားလို့ တစ်ပုလင်းမကုန်မီ ငွေ့
က လမ်းမဘက် ကြည့်နေသူဖြစ်လေသည်ကြောင့်...

‘ဟေ့... ဟေ့... ဟိုမယ် လာကြပြီ’

‘ဘာတုံး၊ ဘယ်သူတုံး’

ကျွန်တော်က လှည့်ကြည့်မေးလိုက်၏။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မှောင်စပျိုးနေပြီဖြစ်၏။

လူနှစ်ယောက် သင်္ချိုင်းရှေ့ရှိ တဲဆီသို့ လျှောက်သွားနေ
ကြသည်ကို တွေ့လိုက်၏။

‘ဘယ်သူလဲ’

‘ဆရာပိုက်တို့ တွေ့ချင်တယ်ဆိုတဲ့ ဒူးလေးကိုင်မုဆိုးဆိုသူလေ’

ငခွေးက သို့ ပြောလာ၏။

‘ဟာ... ဒါ မုဆိုးထွန်းအေးပဲ၊ သည်ရွာကလေ၊ အဲဒီတဲမယ် သူနေတာ’

သို့လည်း စိန်မင်းက ပြောလာလေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ဆေနတ်ကို ကောက်ယူ ကျွန်တော့်ကို မျက်ရိပ်ပြလာချေ၏။ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လေသည်ကြောင့် ဆေနတ်ယူလိုက်တော့၏။

‘ဒါ ဘာလုပ်ကြမှာလဲ’

စိန်မင်းက မျက်စိမျက်နှာပျက်ဖြင့် မေးလေ၏။

ငခွေးက...

‘သူတို့ ကိစ္စရှိလို့၊ မင်း အသာနေ’ဟု ပြောလိုက်သည်ကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်၏။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် လမ်းပေါ်သို့ ရောက်သွားကြ၏။ ဒူးလေးကိုင် မုဆိုးနှင့် သူ၏ ဦးရီးဆိုသူသည် သူတို့ တဲပေါ်ရောက်သွားသည်တွင်မတော့...

‘ဝုတ်... ဝုတ်... ဝုတ်...’

ထင်မှတ်မထား။ လမ်းပေါ်တွင်ရှိ ခွေးဝဲစားတစ်ကောင် ထ သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်တို့ကို ဟောင်လာလေ၏။

‘သည်ခွေး’

ကျွန်တော်က ခဲဖြင့်ပစ်ပေါက်လိုက်၏။

‘ဟာ...’

‘ဟိုမယ်... ဟိုမယ်၊ သွားပြီ၊ ပြေးပြီ’

ခွေးကြောင့် တဲပေါ်ရှိ ဒူးလေးကိုင်မုဆိုးက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို မြင်သွားသည်ကြောင့် တဲပေါ်မှခုန်ဆင်း သုသာန်ဘက် ပြေးသွားချေတော့၏။

‘ကိုပိုက် လိုက်... လိုက်၊ မလွတ်စေနဲ့’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည်လည်း သုသာန်ဘက် ပြေးလိုက်သွားရတော့၏။

‘ဝုတ်... ဝုတ်... ဝုတ်...’

ခွေးသည်လည်း ကျွန်တော်တို့နောက် လိုက်ဟောင်မပျက် ရှိချေ၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ပြေးရင်းမှ ရပ်လိုက်ကာ ခဲလုံးကြီးတစ်လုံးကို ကောက်ယူ၍ ခွေးကောင်ကို ပစ်လိုက်ရလေ၏။

‘ဒုတ်...’

‘ကိန်... ကိန်... ကိန်...’

တည့်မှန်သွားသည်ကြောင့် ခွေးကောင် ဤသို့ နာကျင်စွာ
အော်ဟစ် နောက်လှည့်ပြေးသွားချေတော့၏။ ကျွန်တော် သုသာန်
တွင်း ရောက်လေသည်တွင် ဒူးလေးကိုင်ခုဆိုး၏ အရိပ်အယောင်ပင်
မတွေ့မိပါတော့ချေ။

‘ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်’

ကျွန်တော် သုသာန်တွင်း ရောက်လေမှ လင်းမြင့်လှိုင်ကို
သတိရ ကြည့်မိချေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင် ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။

ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

သုသာန်တွင်း မှောင်မည်းလို့နေ၏။ လရောင်ကလေးဖြင့်
မှတ်တိုင်နှင့် မြေပုံမို့တို့ ဝိုးတဝါးသာ မြင်ရ၏။

သုသာန်အတွင်းတွင် ဧရပ်တစ်ဆောင် ရှိချေ၏။

ဧရပ်ပေါ်တွင်မတော့ ဘာမျှမရှိချေ။ ဧရပ်ခေါင်းရင်းဘက်
တွင်မတော့ ဖြူလွလွအုတ်ဂူနှစ်ခုယှဉ်လျက် ရှိချေ၏။ ဘေးတွင်
မတော့ ကြီးမားသော ကုက္ကိုပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိချေ၏။ ခပ်လှမ်း
လှမ်းတွင်မတော့ ဆီးဖြူပင်ကြီး ရှိချေ၏။

‘ကျွန်တော် ဧရပ်သို့ စေ့စေ့ကြည့်လေသည်တွင် အုတ်ဂူ
ဖြူဖြူနောက်ဘက်မှ လူရိပ်လိုလို တွေ့လိုက်သဖြင့် ထိုနားသို့
သွားလိုက်၏။

‘အား... အား... အား...’

ကျွန်တော်၏ ပြေးလွှားသံကြောင့် ထင်၏။ ကုက္ကိုပင်ပေါ်
အိပ်တန်းတက်နေသည့် ကျီးကန်းကောင်တို့ သို့နယ် အော်ဟစ်
ပျံသန်းသွားချေ၏။

ကျွန်တော် အုတ်ဂူဖြူဖြူနားရောက်သည်တွင်မတော့-

‘ကိုရိုက် မတွေ့ဘူးလား’

သို့ ကြားလိုက်ရသည်အသံကြောင့် ရုတ်တရက်မို့
ကြောက်လန့်သွားသော်ငြား အသံရှင်ကို ကောင်းကောင်းမြင်ရသည်
ကြောင့်...

‘ခွေးကောင် ဝင်နောက်လို့ မျက်ခြည်ပြတ်သွားတယ်၊
ကိုလင်း ဘယ်အချိန်က ရောက်နေတာလဲ’

ကျွန်တော်အမေးကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် အုတ်ဂူဖြူဖြူ
နောက်ကွယ်မှ ထွက်လာလေ၏။

‘သည်သုသာန်ထဲ သူ ပြေးဝင်ပုန်းကွယ်မှန်းသိလို့ သည်
အုတ်ဂူနှစ်လုံးနောက်မယ် ရှိသလား ကျွန်တော် လာကြည့်တာ
မတွေ့တော့ဘူး၊ သည်ကောင် အတော်လျင်တာကလား’

သို့ဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာလေး
မှ ဧရပ်ရှိရာသို့ လှည့်ထွက်လိုက်၏။

အနံ့ဆိုးတစ်ခုက နှာခေါင်းဝတွင် ဝင်လာသဖြင့်...

‘ကိုလင်း ကျွန်တော်တို့ ဒီကထွက်မှထင်တယ်၊ အပုပ်နဲ့ကို
ကျွန်တော် မခံနိုင်ဘူး’

‘ဒုံး...’

‘ဟာ...’

ကျွန်တော့်စကားဆုံသည်နှင့် ဇရပ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ သစ်ကိုင်း
ခြောက် ကျလာသံကြောင့် ထိတ်လန့်သွားရပြန်၏။

ကျွန်တော်၏ ရုတ်တရက် ကြောက်လန့်တကြား အသံကို
ဒူးလေးကိုင်မုဆိုး ကြားလေလျှင် ကြိတ်၍ရယ်နေပေလိမ့်မည်။

‘ကိုပိုက် အသည်းငယ်ရန်ကော’

လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့ဝသီအတိုင်း သွားတက်လေးပေါ်ရုံ
ဖြိုးပြ ပြောလာလေ၏။

‘ရုတ်တရက်ဆိုတော့ သည်လုပ်ပေါ့၊ ကိုလင်းရယ်၊ ကြောက်
တယ်လို့တော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ’

သို့ဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် စိန်မင်း၏တဲသို့
ပြန်ခဲ့ကြတော့၏။

‘ဘယ်လိုလဲ’

ငွေ့က မေးလေ၏။ စိန်မင်းကတော့မူ ကျွန်တော်တို့
နှစ်ယောက်ကို နားမလည်စွာဖြင့် ကြည့်နေငေးတော့၏။

သို့ကြောင့် ငွေ့သည် ဒူးလေးကိုင်မုဆိုးနှင့်ပတ်သက်၍

ကျွန်တော့်တို့ သဘောထားကို ပြောပြလိုက်တော့၏။

‘အင်း... သည်လူ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးထားတဲ့
ပုံကြည့်ပြောရလျှင် သွေးအေးလူစားမျိုးပေပဲဗျ၊ နို့ကြောင့် ဘယ်လို
ဆက်လုပ်ကြမလဲ’

စိန်မင်းက မေးလာ၏။

‘နက်ဖြန်စောစော သူ့ခြေရာ ခံလိုက်ရဦးမပေါ့’

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘နို့... မေးရပါဦးမယ်၊ သည်သူသန်ရဲ့ တစ်ဖက်မယ်
ဘာရှိတုံး’

‘သူသန်ရဲ့တစ်ဖက်မယ် တောစပ်လေး၊ သူ အဲဒီတော
စပ်ထဲ ပြေးသွားလို့ မတွေ့တာဖြစ်မပေါ့’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်ချေပြီဖြစ်၏။

‘အပြေးတော့ သန်သားကလား’

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘ကဲ... ကိုလင်း ဆက်သောက်ကြတာပေါ့’

ကျွန်တော်က မောလည်းမော၊ စိတ်လည်း ပင်ပန်းလာ
သည်ကြောင့် သို့ ပြောလိုက်လေသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် အရက်ပြန်သောက်ရင်းဖြင့်
စကားဝိုင်းဖွဲ့လိုက်ကြပြန်၏။

၇၃

‘တမတော့ သူဦးရီးဆိုသူ ကျန်ခဲ့တယ်ဗျ’
 ငခွေးက ထွန်းအေး အိမ်ဘက်ကြည့်၍ ပြောလေ၏။
 ထိုတပေါ်တွင် မီးခွက်မီးရောင်လဲ့လဲ့ဖြင့် လူတစ်ယောက်
 တိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။
 ‘သည်ကောင် ညကျ ပြန်လာပါဦးလား’
 ငခွေးက မေးလေ၏။
 ‘ဘယ်ပြန်လာပါ့မလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ သူ့နောက်လိုက်တာ
 သိသွားတော့ အဝေးကို ပြေးပြီပေါ့ဗျာ’
 ‘ကိုလင်းရေ... သည်လိုဆိုလျှင်ဖြင့် သည်ထွန်းအေးက
 လူသတ်သမား သေချာပြီပေါ့’
 ‘နို့ကြောင့် သူ့ကို အလွတ်ပေးလို့ မဖြစ်တာပေါ့’
 ‘သူ ဘာလို့များ အချင်းချင်း သတ်ဖြတ်ရတာပါလိမ့်’
 ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပြန်၏။
 ‘သူတို့ သိပ်ခင် သိပ်ချစ်ကြတယ်ဆိုပဲဗျ’
 ငခွေးက ပြော၏။
 ‘အရေးအကြောင်း ကိစ္စကြီးငယ်ရှိလို့သာ ဖြစ်မပေါ့၊
 အင်းလေ... သူ့ကိုမိလျှင်ဖြင့် သူ ပြောပြပါလိမ့်မယ်၊ ကဲ...
 ကဲ... ကျွန်တော်တော့ နားချင်ပြီ၊ အိပ်ချင်ပြီ’
 လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောပြီး စိန်မင်း စီစဉ်ပေးထားသည့်

အိပ်ရာတွင် သွား၍လဲ့ချလိုက်ချေတော့၏။
 သည့်နောက် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်သည် အတန်ကြာ
 မျှ ဆက်သောက် စကားစမြည်ပြောကြရင်းမှ ကျွန်တော်သည်
 နေရာမှာပင် လဲကျသွားလေ၏။
 ‘ဆရာပိုက် သိပ်များနေပြီ’
 သို့ ငခွေး၏ အသံကိုသာ ကြားပြီး အိပ်ပျော်သွားလေ၏။
 မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားသည် မသိ။ မျက်နှာပူလာ
 သဖြင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာရ၏။
 ဘုရားရေ... နေတောင်ထွက်နေပြီကော။ နေရောင်သည်
 ကျွန်တော်၏ မျက်နှာပေါ် ကျနေလေသဖြင့် ပူလာခြင်းဖြစ်၏။
 လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ငခွေး ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။
 စိန်မင်းက ကျွန်တော့်နံဘေးတွင် ခွေခွေလေးအိပ်နေသည်
 ကို တွေ့ရ၏။
 သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှ လူးလဲထလိုက်၏။
 ခေါင်းကိုက်နေပေမင့် ညက များသွားသည်ကြောင့် ဆွေး
 တိုးလာပြီ ထင်၏။ သို့ကြောင့် အင်္ကျီအိတ်ကပ်အတွင်း အမြဲဆောင်
 ထားသည့် အင်နာပရေး (၄) နှင့် စီစီဘီ ၄ ပြီးတော့ ဘီ ၁
 တစ်ပြား ကို ရေဖြင့် မျှောချလိုက်လေ၏။
 ဗိုက်ထဲ အစာမရှိပေမင့် သည်ထက်ပို၍ ဆွေးတိုးလာမည်

www.burmeseclassic.com

စိုးသဖြင့် သောက်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ပြီး ခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်လဲလျောင်းနေလိုက်၏။

သို့မှ မေးခနဲဖြင့် အိပ်ပျော်သွားပြန်၏။

‘ကိုပိုက်... ကိုပိုက်... ကိုပိုက်’

သို့အသံနှင့်အတူ လှုပ်ခတ်လာသဖြင့် မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင် ဖြစ်သည်။

‘ဘာလဲ... ညက များသွားတယ်ထင်တယ်’

‘အေးဗျ။ သွေးတိုးလာလို့ ဆေးသောက်လိုက်တယ်’

‘အင်း... မီးတောက်အရက်ဆိုတော့ ဖြစ်မလျှော့၊ ကဲ...

ကဲ... နို့ဖြင့်လည်း လုံနေချေ။ ကျွန်တော် ငွေ့နဲ့ သုသာန်ဘက် ခြေရာရှာသွားကြည့်ချဦးမယ်’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်က ကပျာကသီပင်...

‘ဟာ... ကျွန်တော် ဆေးသောက်လိုက်လို့ သက်သာသွားပါပြီ၊ သွားလို့ရပါတယ်’

‘နို့ဖြင့်လည်း သွားကြစို့ဗျ။ သည်ကောင် ဝေးဝေးမရောက်နိုင်သေးပါဘူး’

သို့ဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင် ကျွန်တော်နှင့် ငွေ့သည် စိန်မင်းကို အိပ်ရာမှနှိုး၍ ချက်ချင်းထွက်ခဲ့တော့၏။

‘ငါလည်း လိုက်မယ်’

သို့ စိန်မင်းက ပြောလေသဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်၏။

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ချည်း ဖြစ်ပါတယ်’

သို့ကြောင့် စိန်မင်းသည် ခေါင်းညိတ်ပြန်လှချလိုက်ပြန်တော့၏။

‘သည်ကောင် ပြောသာပြောတယ်၊ သူလည်း ညကများပြီး ခေါင်းကိုက်နေလောက်ပြီ’

လမ်းတွင် ငွေ့က သို့ ပြောလေ၏။

ကျွန်တော်တို့ သုသာန်တွင်း ရောက်သည်တွင် နေရာအနှံ့ မျက်ခြည်မပြတ် ရှာကြည့်ကြ၏။

ခြေရာလက်ရာများ တွေ့မလားလို့ ဖြစ်၏။

‘ဘာခြေရာလက်ရာမှ မတွေ့ဘူးဗျ’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောပြီး သုသာန်နောက်သို့ လျှောက်သွားလေ၏။

တောတန်းလေးကို လှည့်ကြည့်လေပြီး...

‘ဟာ... လာဗျာ မြန်မြန်’

လင်းမြင့်လှိုင် ဘာတွေ့သွားလို့ပါလိမ့်၊ နေရာမှ လာဗျာကသီ တောအုပ်ဘက် ပြေး၍သွားခဲ့တော့၏။

ငွေနှင့် ကျွန်တော်သည် ဘုမသိဘမသိဖြင့် နောက်မှ
ပြေးလိုက်သွားကြချေတော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တောစပ်သို့ ရောက်လာကြ
သည်တွင်...

‘ကိုလင်း ဘာတုံးဗျ’

လင်းမြင့်လှိုင်က တောစပ်တွင်းရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်
မှ တစ်စုံတစ်ရာကို ကောက်ယူ၍ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေသဖြင့်
ကျွန်တော်က စပ်စပ်စုစု ခေးလိုက်၏။

ဒူးလေးမြားတံကျိုး ဖြစ်ချေ၏။ ထိုမြားတံကျိုးထိပ်တွင်
မတော့ သွေးစွန်းပေနေလေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ထိုသွေးကို စေ့စေ့နမ်းကြည့်လိုက်ချေ
ပြီး...

‘သွေးညှိနဲ့ပေမင့် ညှိပုံချင်း မတူဘူးဗျ၊ သည်မြားတံက
လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ အသားကို စိုက်ဝင်နေရာကနေ ဆွဲနုတ်
လွှင့်ပစ်ခဲ့တာဗျ’

‘နို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဒူးလေးကိုင်မုဆိုးနောက် လိုက်ရ
မလား၊ အဲဒီမြားတံစူးမိသူနောက် လိုက်ရမလား မသိဘူးနော်၊
ကျွန်တော့်အထင်တော့ ဒူးလေးကိုင်မုဆိုးရဲ့ မြားတံဖြစ်မယ်၊ သူ
ပစ်လိုက်လို့ တစ်ယောက်ယောက်က ထိုသွေးပြီး ပြေးထွက်သွား

တာဖြစ်မယ်၊ သည်တော့ သူကလည်း နောက်က အလွတ်မပေး
ထက်ကြပ်မကွာ-လိုက်သွားတာများလား’

သို့ ကျွန်တော်က ဉာဏ်မီသလောက် ပြောလိုက်၏။

သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က...

‘အဲလိုလည်း တစ်သမတ် ပြောလို့မရဘူး၊ သည်မြားတံ
က ဒူးလေးကိုင်မုဆိုးကို ထိပြီး သူ ဆွဲနုတ်ပစ်ခဲ့တာလည်း ဖြစ်နိုင်
တယ်’

လို့ ပြောလာလေ၏။

‘နို့ဖြင့် ကိုလင်း ပြောပုံအရ သည်တော့တောင်ထဲမယ်
ဒူးလေးကိုင်မုဆိုးအပြင် ထခြားမြားတံသုံး မုဆိုးလည်း ရှိနိုင်တယ်
ဆိုတဲ့ သဘောပေပဲဗျ’

‘ပြောတတ်ပေဘူးဗျ၊ ဖြစ်နိုင်ချေကို ပြောကြည့်တာပါ၊
ကိုပိုက်ပြောသလိုလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ က... ကျွန်တော်တို့ သည်
လူနောက် လိုက်ကြစို့’

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ရှေ့သို့ထွက်သွားပြန်လေ
သဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် ငွေသည်လည်း နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ
လိုက်သွားရချေတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ရှေ့မှ ခပ်သွက်သွက်သွားနေသည် ဆိုပေ
မင့် သူသည် မြေကြီးသို့လည်း ငုံ့ကာကြည့်နေသည့်ပြင် ဝဲယာ

တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ ချုံပုတ်ပင်ငယ်တို့ ကိုင်းဖျားတို့ကိုလည်း ဆူဆူ
ကြည့်သွားနေခြင်း ဖြစ်ချေ၏။ သို့မှ...

‘သည်မယ် သွေးစက်ဗျ’

သစ်ကိုင်းဖျား သစ်ရွက်တို့ပေါ်မှ သွေးစက်တို့ကို ပြုစု
ပြောလာလေ၏။

သို့မှ လင်းမြင့်လှိုင်သည် ချုံပုတ်ပင်နောက်ဘက် လမ်း
သွယ်လေးအတိုင်း တောတိုးပြန်လေ၏။

‘ဟာ... ဟိုမယ်၊ ဟိုမယ်’

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကြခတ်ဝါးရုံတစ်ခုရှိရာ
သို့ ပြေးလာရင်း ပြောသွားချေတော့၏။

ဘုရားရေ... ကြခတ်ဝါးရုံတွင်း လူတစ်ယောက်ရှိနေ
ချေ၏။ သို့တောင်မှ ကျွန်တော်နှင့် ငခွေးသည် ကြခတ်ဝါးရုံနား
ရောက်သွားလေမှ တွေ့ရလေခြင်းဖြစ်၏။

‘ဟာ...’

‘ဟင်...’

ကြခတ်ဝါးရုံမှ လူသည် ကျွန်တော်တို့ကို မြင်သည်နှင့်
ရုတ်ခြည်း ထပြေးသွားလေတော့၏။

‘ဒိန်း...’

ထိုသူ ဝေးဝေးမပြေးနိုင်ခင် လဲကျသွားလေ၏။ ဘုရား

ရေ... လင်းမြင့်လှိုင် ဘာလို့ပစ်လိုက်တာပါလိမ့်။ ကျွန်တော်သည်
ဝင် စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်သွားရချေတော့သည်။

‘ကိုလင်း ဘယ်လိုလဲဗျာ၊ တကယ်ပစ်လိုက်တာလား’

ထိုလူအနား ရောက်သည်တွင် သွေးတို့ စုံရွဲနေသဖြင့်
သို့ ကျွန်တော်က ငြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

‘ဘယ်လို ဟုတ်မှတုန်းဗျ၊ ကျွန်တော်က ခြောက်လှန့်ပစ်
တာပါ။ သူက ပြေးရင်း ခလုတ်တိုက်လဲကျသွားတာ’

‘နို့ ဘာကြောင့် သူတစ်ကိုယ်လုံး သွေးတွေ ရွဲနေရတာ
လဲ’

သို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘သူ မြားစူးခံရတာလေ၊ သွေးတွေက မြားစူးဒဏ်ရာက
ထွက်တဲ့သွေးတွေပါ။ ကဲပါ... မြန်မြန်လုပ်ရလိမ့်မယ်၊ နို့မှမဟုတ်
သည်လူ သွေးထွက်သေသွားနိုင်တယ်’

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောသည်ကြောင့် ထိုသူကိုလည်း ဆွဲတူ
လိုက်၏။

‘ဝှမ်း...’

‘ခွပ်...’

‘ဟာ...’

‘ဟင်...’

ဘုရားရေ... ကြည့်စမ်း။ သူ မေ့လဲချင်ယောင်ဆောင်
နေတာကိုး။ လင်းမြင့်လှိုင် သူ့ကို ဆွေမျှထူလိုက်သည်နှင့် လက်ထဲ
မှ တစ်စုံတစ်ရာဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်၏ မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်လိုက်
ခြင်း ဖြစ်ချေတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က သတိရှိမေလို့၊ လျှင်ပေလို့၊ သူ့ရိုက်ချက်
ကို လင်းမြင့်လှိုင် အသာတိမ်းရှောင်လိုက်သည်တွင် ကြခတ်ဝါးလုံး
ကို ရိုက်မိသွားခြင်းဖြစ်၏။

သို့ အကြံမအောင်သဖြင့် ထိုလူ ရုတ်ခြည်း ထိုနေရာမှ
ပြေးထွက်သွားပေငြား ကျွန်တော်က လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့်
ထိုလူအား လွှဲရိုက်လိုက်ချေတော့၏။

‘အား...’

ထိုသူ ထင်ထားသည်မှာ လင်းမြင့်လှိုင် ကြောင်နေစဉ်
သူလှည့်ပြန်ပြေးသွားခွင့်ရ၏။ သို့ငြား သူ့နောက်တွင် ကျွန်တော်
ရှိနေသည်ကို မသိလေခြင်းကြောင့် ထိုလူ ကျွန်တော်၏ သေနတ်
ဒင်စာ မိသွားရချေတော့၏။

‘အား... ကျွတ်... ကျွတ်...’

လျှင်မြန်ဖျတ်လတ်သော လင်းမြင့်လှိုင်က ထိုလူကို ချုပ်
နှောင်ထားလိုက်ပြီး ဖြစ်တော့၏။

‘ငနွေး မင်း သူ့ကို သိလား’

‘ငနွေးရယ်လို့ ခေါ်သိကြားသည်’ ကြား... ထိုလူသည်
ငနွေးဘက်လှည့် စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ချေပြီး...

‘ဪ... ငနွေး၊ မင်းလည်း ပါသကိုး’ ဟု မြောလိုက်
လေ၏။ သူ့စိတ်ထင် ငနွေးက သူ့ရှိမည့်နေရာ ခေါ်လာခြင်းကြောင့်
သူ ပြေးမလွတ်သည်ကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်တော့၏။

‘ငနွေး သူ ဘယ်သူလဲ’

လင်းမြင့်လှိုင်က ထပ်မေးလိုက်၏။

‘ထွန်းအေး’

ဘုရားရေ... ထွန်းအေးဆိုပါကလား။

‘နို့ဖြင့် သူ့ကို အရင်ကတည်းက သိနေတာပေါ့’

‘အင်း...’

‘ကဲ... ထားပါတော့၊ ပြောပါဦး၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ’

‘သူ၏ ခေါင်းမှ သွေးတို့ကို ကြည့်၍ လင်းမြင့်လှိုင်က
မေးလိုက်၏။

‘ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ’

ထပ်မေးခွန်းတစ်ခု မေးလိုက်ပြန်၏။

‘ငထွန်း လက်ချက်’

‘သူက’

‘ခင်ဗျားတို့ တွေ့ခဲ့တဲ့ အလောင်းက သူပေါ့’

‘နို့ဖြင့် ခင်ဗျားက သူ့အပြင် ဖိုးထောင်ကိုလည်း သတ်ခဲ့
တာပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဘာလို့လဲ၊ တူတူနေ သွားလာသူငယ်ချင်းတွေ မဟုတ်
လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘နို့ဖြင့် ဘာလို့သတ်ရတာလဲ၊ ဘာများ နာကြည်းစရာ
ရှိလို့ပါလဲ’

‘ကိုယ့်မိန်းမ သေရတာ သူတို့ကြောင့်မို့ပေါ့ကွ’

‘ဟေ...’

‘ဟင်...’

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်က တအံ့တသြဖြစ်သွားကြ
ပေမယ့် ငခွေးကတော့...

‘ထွန်းအေးရာ မင်းမိန်းမ သေရတာ မီးမဖွားနိုင်လို့ သေရ
တာ မဟုတ်လား၊ ဘာလို့ သူတို့ကြောင့်ရမှာလဲ’ လို့ မေးလာချေ
တော့၏။

‘မဟုတ်ဘူး၊ မသေသင့်ဘဲ သေရတာ၊ သူတို့နှစ်ယောက်
ကြောင့်’

‘ဟေ...’ ‘ဟင်...’

‘နို့ဖြင့် မင်း ရှင်းပြနိုင်မလား’

ငခွေးက သို့မေးလိုက်လေတော့၏။

‘ငါ အားလုံး ပြောပြမယ်၊ ရော... ဒါ ယူထားချေ။
မင်းတို့တုတ် အင်မတန်အရေးဝင်တဲ့ လက်နက်ပစ္စည်းပဲ’

သို့ဆိုလျက် ထွန်းအေးသည် သူ လင်းမြင့်လှိုင်ကို ရုတ်
တရက် လွှဲရိုက်လိုက်သည့် သူ့လက်တွင်း ပစ္စည်းကို ပေးလာချေ
တော့၏။

ဘုရားရေ... အထူးအဆန်းပါကလား။

ပြောင်ကောင်၏ ခြေထောက်ခွာ ဖြစ်ချေ၏။

လက်ကိုင်သည် ပြောင်ခြေသလုံးအရိုး ဖြစ်ချေ၏။ ထို
ခြေသလုံးရိုးထိပ်တွင် ခွာကို အဝင်ခွင်ကျ စွပ်ထားခြင်းဖြစ်၏။

‘အလို... သည်လိုပါကလား’

လင်းမြင့်လှိုင်က ထိုအရာကို ကြည့်၍ တအံ့တသြဖြင့်
ပြောလာချေတော့၏။

‘အင်း... သေသွားတဲ့သူတွေက’ ပြောင်နင်းသတ်ပစ်တာ
မဟုတ်ဘဲ သူက သည်ပြောင်ခွာ လက်ကိုင်တုတ်နဲ့ ရိုက်သတ်ခဲ့
တာကိုး’

‘ကဲ... လတ်တလော ခင်ဗျား လက်မောင်းက သွေးကို
တိတ်အောင် အရင်လုပ်တာပေါ့’

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်က ထွန်းအေးကို ပေးစေတဲ့
သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်သို့ ခေါ်သွားချေ၏။

လက်မောင်းမှ သွေးတို့ကို သုတ်၍ ဝီစကီဖြင့် အမှောင်
ဆေးကြောလိုက်လေပြီးနောက် သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ တစ်ခွက်
တစ်ရာကို ထုတ်၍ ဓားပြားပေါ် တင်သွေးလေတော့၏။

‘ဘာလဲ’

ငနွေးက မေးလေ၏။

‘သစ်မွေးခေါက်’

‘ဪ...’

သို့ဖြင့် ထွန်းအေးတစ်ယောက် လက်မောင်းပတ်တီးဖြင့်

ဖြစ်သွားချေ၏။

‘သောက်ဦးမလား’

‘အင်း...’

လင်းမြင့်လှိုင်က ဝီစကီ ပုလင်းပြားကို ပေးလိုက်၏။

အငမ်းမရ အဖုံးဖွင့်ဖောက်လိုက်ချေပြီး...

‘ငါ မှားသွားလား မသိဘူး’

ဆိုလေသဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့ဝသီအတိုင်း သွားတက်

လေးပေါ်ရုံ ပြုံးလိုက်ချေပြီး...

‘မဟာအမှားကြီးပဲပေါ့၊ နို့ပေမင့် ဘာကြောင့် သူတို့ကို

သတ်ရတာဆိုတာ မသိရပေမင့် မျိုးနွယ်တူ လူတစ်ယောက်ကို
သတ်ဖြတ်တယ်ဆိုတာ မလုပ်သင့် မလုပ်ထိုက်တဲ့ ကိစ္စပေပဲကွ၊
ဏ... ပြောပါဦး’

သို့ဆိုတော့ ထွန်းအေးသည် ထိုသစ်ပင်အခြေတွင် ခြေပစ်
လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး အပင်ကိုကျောနှိကာ သည်လိုဟု အစချီ
ပြောလေသည်ကား...

ဖားမျောရွာကလေး၏ ညကာလအချိန် ထိုရွာ၏ အစပ်
တံတွင်းတစ်ခုတွင် လူသုံးယောက် ရှိနေကြ၏။ တစ်ရွာလုံး တိတ်
ဆိတ်ငြိမ်သက် အိပ်နေပေမင့် ထိုသုံးယောက်သည် ဝိုင်းဖွဲ့စကား
ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်၏။

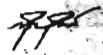
‘ထွန်းအေး မင်းမိန်းမအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ’

‘သည်ရက်ဝိုင်းမှာပဲ မွေးလိမ့်မယ် တင်တယ်’

‘အေးကွာ... ငါတို့လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ မင်း

မိန်းမက မင်းယောက္ခမအိမ်မှာပဲ နေတာဆိုတော့ မင်း အနားကပ်
မပြုစုရဘူးပေါ့၊ ဒါတော့ ငါ မင်းယောက္ခမတွေကို မကြိုက်ဘူး
ကွာ၊ ဘယ်နှယ် လင်မယားခွဲလိုက်ရတယ်လို့၊ သဘောမတူတာ
ဧတူပေါ့ကွာ၊ နို့ပေမင့် ကလေးပဲ ရတော့မယ်၊ သူမယ်လည်း
ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့၊ မင်း သူ့နားရှိသင့်တာပေါ့’

သို့ဆိုသလို တစ်ယောက်သောသူက ပြောလေ၏။ ပြီး

အကြမ်းအားထဲမှ အရည်တို့ကို အကြမ်းပန်းကန်တွင်း လောင်းထည့်
လိုက်၏။

အငွေတထောင်းထောင်းကြားမှ ကျွန်တော် သောက်လိုက်
ချေ၏။ ပြီး ဆတ်သားခြောက်တစ်ဖတ် ကောက်ဝါးလိုက်၏။

‘ငါ့ကို ပြောသွားတယ်၊ မင်းမိန်းမ မီးဖွားစရိတ် ပေးနိုင်
လျှင် လာခဲ့ချေတဲ့’

‘ဒါများကွာ... မင်း ပိုက်ဆံရှာသွားပေါ့၊ မင်းမိန်းမ
အတွက် အရေးကြီးတာ ငွေပဲကွ’

တစ်ယောက်သောသူက ပြောသည်တွင်...

‘ငထွန်းရာ... ငါ့အကြောင်းသိလျက် ငါ့မယ် ဘယ်လို
လုပ် ပိုက်ဆံရှိမှာတဲ့၊ ငါတို့ မုဆိုးတွေဆိုပေမင် တောကြီးမျက်
မည်းထဲမယ် ချေကောင်လေးလောက် ပစ်ပါမှလေ၊ နို့တောင်မှ
အသားထွက် ဘယ်လောက်ရမှာလဲကွာ၊ အကောင်ကြီးကြီး ပစ်ရ
ပါမှလေ၊ ငွေများများရမှာ မဟုတ်လား၊ အကောင်ကြီးဆို ပြန်တော့
လည်း ငါတို့ ဒူးလေးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ရနိုင်ပါ့မလဲ၊ သေနတ်သမား
တွေတောင် မနည်းပစ်မှ ရတာမဟုတ်လား’

‘အေး... နို့လည်း ဟုတ်ပေတာပဲ၊ နို့ နေပါဦး၊ ငါတို့
သုံးယောက်ပေါင်းပြီး အကောင်ကြီးကြီးတစ်ကောင်ကို ပစ်နိုင်လျှင်
ဖြင့် ရလောက်ပါတယ်နော်’

‘ဘာလဲ ဒူးလေးနဲ့ပစ်မှာလား၊ မဖြစ်နိုင်တာချည်း’

‘ကျားကိုပစ်မှာလား၊ ဆင်ကိုပစ်မှာလား’

‘မနောက်ပါနဲ့ ငထွန်းရာ၊ ငါ တကယ်ပြောတာကွ’

‘ငါ့မယ် အကြံတစ်ခုရှိတယ်၊ ငါလည်း ငွေလိုတယ်’

‘မင်းက ငွေဘာလို့လိုတာလဲ’

‘ငါ မိန်းမတောင်းမလို့’

‘ဖိုးထောင်ရာ... မင်း တကယ် မိန်းမယူတော့မှာလား’

‘ဟုတ်တယ်ကွ’

‘ဘယ်ရွာကလဲ၊ ဘယ်သူလဲ’

‘ငါ့အဖေက ပေးစားမှာကွ၊ နို့ပေမင် အဖေက ပြောတယ်၊

မင်း မိန်းမတောင်းစရိတ် မင်ဘာသာ ရှာလို့ရလျှင် ပေးစားမယ်တဲ့’

‘ဟ... သူပေးစားတာပဲ၊ မင်းအဖေကပဲ တာဝန်ယူရမှာ
ပေါ့’

‘အဲလို မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါကြိုက်တဲ့ ကောင်မလေးကွ၊

နို့ကြောင့် အဖေက ငါ့ကို အဲလိုပြောတာ’

‘နို့ဖြင့် ပြောပါဦး၊ ဘယ်သူလဲ’

‘ဝေလေကွာ’

‘ဟေ... မင်း ရွှေမော်တော်ရဲ့သမီးကို ပြောတာလား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘မဆိုးဘူးကွ၊ လုံးလုံးပုပုလေး မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပြီ၊ ငါလည်း ငွေလိုတယ်၊ သည်လိုလုပ်မယ်၊
ဟိုနေ့က ကန်ကျွန်နီချောင်းမှာ ငါ ပြောင်တစ်ကောင်တွေ့တယ်၊
အဲဒီနားမှာ ငါတွေ့တွေ့နေတာ၊ သည်ကောင် အဲဒီနားမှာပဲ ကျက်စား
နေတာဖြစ်မယ်၊ ငါတို့ အဲဒီ အကောင်ကြီးကို သွားပစ်ကြလျှင်ဖြင့်
ငွေများများရနိုင်တယ်၊ ဘယ်လိုလဲ’

‘ဒူးလေးနဲ့ပစ်မှာလား’

‘ဒါပေါ့’

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး’

ငထွန်းက ပြော၏။

‘ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ သုံးယောက်ကွာ၊ မြားတွေ
အများကြီးကို အသုံးပြုလို့ရနိုင်တာပဲ၊ မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်လေ၊
မဖြစ်နိုင်စရာအကြောင်း မရှိဘူး၊ ငါတို့ စည်းလုံးညီညွတ်ဖို့ပဲ
လိုကယ်၊ ဝိုင်းတွယ်ကြမယ်ကွာ၊ လုပ်နိုင်အောင် လုပ်မယ်၊ မဖြစ်
ဘူးလား’

သို့ဆိုတော့ ဖိုးထောင်နှင့် ထွန်းအေးသည် ငထွန်းပြော
သည်ကို ဖြစ်နိုင်၏၊ မဖြစ်နိုင်၏ စဉ်းစားကြလေပြီး...

‘အင်း... မင်းမိန်းမအတွက် ငါတို့ ကူမယ်’

ဖိုးထောင်က ပြော၏။

‘ငါ့မိန်းမနဲ့ တွေ့ရဖို့ သူတွက် ဆွေးဖွားစရိတ် လိုတယ်၊
ငါ စဉ်းစားမယ်’

ထွန်းအေးက ပြော၏။

သည်တွင် ငထွန်းကလည်း...

‘ငါကတော့ အကြွေးတွေဆပ်ဖို့ ငွေလိုတယ်ဟေ့၊ နိုင်ငံ
သည်း ငါတို့ တူတူစဉ်းစားကြတာပေါ့’

သည်သို့ဖြင့် ငထွန်း၊ ဖိုးထောင်၊ ထွန်းအေးတို့သည်
ခြားတံများကို အများအပြားပြုလုပ်ကြကာ ပြောင်ပစ်ရန်အလို့ငှာ
ကန်ကျွန်နီချောင်းသို့ ထွက်ခဲ့ကြချေတော့၏။

သူတို့သည် ချောင်းသို့ရောက်သည်တွင် ပြောင်ကိုမတွေ့၊
သို့ပေမည် ခြေရာခံပစ်ရန် ပြောင်ခြေရာခံ လိုက်သွားကြ၏။

သည်သို့ဖြင့် ကန်ကျွန်နီချောင်းဘက် ရောက်သွားကြသည်
တွင် ပြောင်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ကြတော့၏။

‘ဟိုမယ် ပြောင်ကောင်’

‘ဟုတ်ပြီ’

‘နေဦး... ငါပြောသလိုလုပ်’

ဖိုးထောင်က သို့ ပြောလေ၏။

‘ပြောလေ’

‘မင်းက ဟိုဘက်သွား၊ မင်းက ဟိုဘက်သွား၊ ငါက

www.burmeseclassic.com

သည်ဘက်နေမယ်၊ အတော်နီးတော့ လေးကြီးကို ဆွဲနိုင်သမျှဆွဲပြီး
မြားတံကို လွှတ်မယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အသားထဲကို နက်နက်
ဝင်သွားအောင်ပေါ့'

‘သိပြီ’

သို့ဖြင့် ငထွန်းသည် ပြောင်ကောင်၏ နောက်ပိုင်းဘက်
ပြေးသွားချေ၏။

ဖိုးထောင်သည် ဦးခေါင်းပိုင်းဘက် ပြေးသွားချေ၏။

ထွန်းအေးသည် ကျောဘက်နေရာကို ယူလိုက်၏။

‘ငါ စပစ်ပြီဟေ့’

ပြောပြောဆိုဆို ဖိုးထောင်သည် မြားတံတစ်ချောင်း ပစ်
လွှတ်လိုက်၏။

‘စွပ်...’

ပြောင်ကောင်၏ လက်ပြင်ကို စူးနှစ်ဝင်သွား၏။

‘ဘွဲ့လဲ...’

ပြောင်ကောင်သည် နာကျင်စွာအော်ဟစ်၍ ငထွန်းရှိရာ
ဘက် ပြေးလာလေ၏။

သည်တွင် ငထွန်းက ပစ်လိုက်ပြန်၏။

‘စွပ်...’

‘ဘွဲ့လဲ...’

ဆိုဆိုတော့ ပြောင်ကောင်သည် ဖိုးထောင်ထံ ပြေးလာ
လေရာမှ ငထွန်းဘက် လှည့်ပြေးသွားပြန်၏။

သည်တွင် ထွန်းအေးက ပစ်လိုက်ပြန်၏။

ထွန်းအေးထံ လှုပ်ရှားသွားပြန်၏။ သည်သို့နည်းဖြင့်
ပြောင်ကောင်ကို သူတို့ ဝိုင်းပစ်ချေ၏။

နောက်ဆုံး ပြောင်ကောင်သည် မြားတံတန်းလန်း စူး
လျက်မှန်သွားသဖြင့် ကန့်ကန့်ချောင်းအတွင်း ဆန်၍ ပြေးသွားလေ
တော့၏။

သူတို့တွင် ပါလာသည့် မြားတံတို့ ကုန်ချေပြီဖြစ်သည်
ကြောင့်...

‘ငါတို့ ပြန်ကြမယ်၊ နောက်နေ့ သည်ကောင်ကို လာရှာ
ပစ်မယ်၊ အနာနဲ့ဆိုတော့ ဝေးဝေးမပြေးနိုင်ပါဘူးကွာ’

သို့ဖြင့် သူတို့သည် ရွာသို့ပြန်ခဲ့ကြ၏။ ထိုကိစ္စကို မည်သူ
ကိုမျှ မပြောပါချေ။

ရွာရောက်သည်နှင့် မြားတံကို လုပ်ကြံပြန်၏။

နောက်နေ့တွင် သူတို့သုံးယောက် ကန့်ကန့်ချောင်းဘက်
ပြန်ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

ပြောင်ကောင်ကို ရှာကြံပြန်၏။

ကံအားလျော်စွာဖြင့် ပြောင်ကောင်ကို တွေ့ကြံပြန်သဖြင့်
မနေ့ကလို ဝိုင်းပစ်ကြသည်တွင် မြားတံပေါင်း မြောက်မြားစွာ
ကြောင့် ပြောင်ကောင် သေပွဲဝင်သွားချေတော့၏။

‘ငါတို့တွေ သုံးယောက်လုံး ညီညွတ်မှုကြောင့် ပြောင်
ကောင်ကြီး ရလိုက်တယ်ကွ’

သို့ငြား...

ငွေကို စည်းလုံးညီညွတ်မှုဖြင့် ရှာလိုက်နိုင်ပေမည် ထို
ငွေခွဲဝေယူကြသည်တွင်မတော့ စည်းလုံးမှု ပြီးသွားကြပုံရချေ၏။

‘ငါ အကြံပေးလို့ မင်းတို့ဖြစ်လာတာ’

ဖိုးထောင်က သို့ဆို၍ ပိုယူလိုက်၏။

ငွေကလည်း...

‘ပြောင်ကောင်ကို ငါ ရှာပေးတာလေ၊ နို့ကြောင့် လွယ်
လွယ်နဲ့ အချိန်မီ ငွေရှာနိုင်တာပေါ့’ ဆိုလျက် ပိုယူလိုက်ပြန်၏။

သည်တော့ ထွန်းအေးက...

‘ငါရတဲ့ သည်ပိုက်ဆံလေးနဲ့ မိန်းမကို ဘယ်လိုလုပ်
မီးဖွားစရိတ် ပေးနိုင်မှာလဲကွာ၊ မင်းတို့ ငါ့ကိုလည်း ညှာကြပါဦး’

သို့ဆိုတော့...

‘အေးလေ... နို့ဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ငါတို့ နောက်
တစ်ကောင် ထပ်ရှာပစ်ကြလျှင်ဖြင့် သည်တစ်ခါ သာတူညီမျှ
ယူကြတာပေါ့၊ နို့ဖြင့် မင်း လုံလောက်ပြီပေါ့’

ဖိုးထောင်၏ အကြံကို ထွန်းအေး လက်ခံလိုက်၏။ သို့ပေ
မင့် သူ မကျေမနပ်ဖြစ်တာတော့ အမှန်ပင်။ ဘယ်တွက်မှု ယောက္ခမ
ဖြစ်သူက...

‘မင်းမိန်းမ ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက် ကလေးမွေးဖွားမယ်နော်၊

မီးဖွားစရိတ် အမြန်ရှာခဲ့ချေ၊ စိတ်မချရလျှင် ညပ် ဆေးရုံဆေးခန်း
ပို့သင့်တယ် ထင်တာပဲ’

သို့ဆိုတော့ ထွန်းအေး ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

‘သူငယ်ချင်းတို့ရယ် ငါ့ကို ငွေသာ အလှူပေးထားကြ
ပါ၊ ပြီးတော့ ငါ ပြန်ပေးပါ့မယ်’

‘ဟာ... မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မင်းလည်း မင်းကိစ္စ၊ ငါလည်း
ငါတို့ကိစ္စ ရှိတာပဲကွာ၊ နှစ်ရက် သုံးရက်ပါပဲ၊ ငွေရမှာပေါ့၊ သည်
တော့မှ မင်းမိန်းမ မီးဖွားစရိတ် ပေးချေပေါ့၊ အချိန်မီပါတယ်’

သို့ဆိုတော့ သူ လွန်မင်းစွာ စိတ်ဓာတ်ကျသွား၏။ သို့ငြား
သူ ဆက်လုပ်ရပေလိမ့်ဦးမည်။

သို့ဖြင့် သူတို့ ပြောင်ပစ်ထွက်ကြပြန်၏။

သည်တစ်ခေါက်တွင်မတော့ ပြောင်ကို သိပ်ဆေးဆေးလဲလဲ
လိုက်ရှာစရာ မလို။ သေဆုံးသွားသော ပြောင်ထီးနှင့်ပတ်သက်၍
ပြောင်မက သူတို့ထံ ရောက်လာသည်ဟုပင် ပြောရခြံမည်။

အလိုက်သင့်ပါပေ။

သူတို့ ထိုပြောင်ကို ချောင်းကြ၏။ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် မဖြစ်
သေး၍ နောက်တစ်ရက်ကူးမိငြား ပြောင်ကောင်ကို သူတို့ ပစ်ခွင့်
မရသည့်ပြင် ပြောင်ကောင်က သူတို့ကို လိုက်၍ပင် ဒုက္ခပေးသေး
တော့၏။

သို့မှ သုံး၊ လေးရက်အကြာတွင် ထွန်းအေးတစ်ယောက်
သတင်းဆိုးတစ်ခု ကြားလိုက်ရတော့၏။

ထွန်းအေးမိန်းမ မီးဖွားနိုင်လို့ ခုပဲ ဆေးရုံ ဆေးခန်း
အချိန်မီမပို့နိုင်သဖြင့် မီးတွင်းထဲ ဆုံးသွားရချေလေ၏။

သို့ တောတက်လာသူတစ်ဦးက သတင်းယူလာ၏။

‘ဘုရားရေ... ငါ တာဝန်မကျေဝါကလား၊ ငါ တာဝန်
မကျေပါကလား’

သည့်သူ့ငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အသုံးမကျလို့ ဖြစ်ရတာ
ရယ်လို့ ထွန်းအေး တွက်လိုက်လေ၏။

သို့ဖြင့် ထွန်းအေးတစ်ယောက် ငထွန်းနှင့် ဖိုးထောင်
အပေါ် အခဲမကျေဖြစ်ခဲ့ရချေတော့၏။

သူတို့ကြောင့်ဟု တွက်လိုက်၏။

သူတို့သာ သူကို ငွေကုသီမျှလေးခဲ့ပါလျှင် သို့တည်း
မဟုတ် သူ့အလိုကျ သည်ငွေကို ခေတ္တပေးထားကြမိလျှင် သူ
မိန်းမကို အချိန်မီ ဆေးရုံဆေးခန်း ပို့ထားနိုင်မည်ဆိုလျှင် သူမိန်းမ
ရော ကလေးပါ ကျန်းမာပေလိမ့်မည်။

ခုတော့... ခုတော့...

‘တောက်...’

သူ မကျေမနပ် ဖြစ်သည့်ကြားမှ အမုန်းတရားတို့ ပါလာ
ချေ၏။ သူသည် လူကောင်း၊ လူချစ်လူခင်ပေါသူတစ်ယောက်ဖြစ်
ပေမည် သို့ ခံစားချက်ကြောင့် အခွင့်သာလျှင် သူတို့ကို ကလေးစားချေ
မည် ဖြစ်လာတော့၏။

သို့ဆိုတော့...

သူတို့သုံးယောက် ပြောင်ကောင်ချောင်းမြောင်းကြသည်
ဆိုပေမည် ပြောင်ကောင်က သူတို့ကို တွေ့သည်နှင့် ကမူးရှူးထိုး
ပြေးထွက်ကာ တိုက်ခိုက်တတ်သည်ကိုမူ သိ၍ မည်သို့လုပ်ရမည်
ကို သိလိုက်ချေတော့၏။

‘ဟုတ်ပြီ၊ သည်ကောင်တွေ ပြောင်နင်းခံရလို့ သေတယ်
ဆို ဖြစ်နိုင်တယ်’

သို့ သူတွက်လိုက်ပြီးသည်နှင့် ပြောင်ကောင်မှ ခြေသလုံး
နှင့် ခွာကို ယူ၍ လက်နက်အဖြစ် သုံးရန် စိတ်ကူးရလိုက်၏။
သို့ကြောင့် ရွာသို့ တိတ်တခိုးဖြန် ယခင်သတ်ခဲ့ကြသည့် ပြောင်
ကောင်၏ ခွာနှင့် ခြေသလုံးသားကိုယူ၍ လက်နက်လုပ်လိုက်၏။

သို့နှယ်ကြောင့် ထွန်းအေးသည် ဖိုးထောင်နှင့် ငထွန်းကို
ပြောင်နင်းသတ်သည့်ပုံဖြင့် သတ်ဖြတ်ခဲ့လေတော့၏။

သူ၏လုပ်ရပ် ပီရိသည်ဆိုပေမည် မုဆိုး လင်းမြင့်လှိုင်
ကိုပိုက်တို့နှင့် ဆုံသည်တွင်မတော့ ထွန်းအေး လူသတ်တရားခံ
အဖြစ် ဖမ်းဆီးခံလိုက်ရချေတော့၏။

သို့ လွယ်လွယ်အဖမ်းခံရခြင်းသည်လည်း ငထွန်းကြောင့်
ဖြစ်ချေ၏။

ငထွန်းက သူ့အကြံသိ၍ သူ့ကိုယ်၌ ဝက်ယူလာသည့်
ခူးလေးဖြင့် ခုခံခဲ့သည်ကြောင့် လက်မောင်းတွင် ဒဏ်ရာရခဲ့၏။

ထိုသည်ကြောင့် သူ ငထွန်းကို သတ်ဖြတ်နိုင်ခဲ့ပေခြင်း
သူ့လက်မောင်းဒဏ်ရာကြောင့် မုဆိုးတို့ ခြေရာခံမိလေခြင်းဖြစ်

တော့သည်။ ငရဲ၊ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထွန်းအေး
ပြောပြသည့် ဇာတ်လမ်းကို ကြားလိုက်ရသည်တွင်မတော့ လုံး
စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရချေလေ၏။

သို့မေမင့် ထွန်းအေး လူသတ်သည်ကိုတော့ဖြင့် ခွင့်လွှတ်
၍ မဖြစ်ပါချေ။

သို့ကြောင့် သူ့အား ရွာသို့ခေါ်ဆောင် သူကြီးလက် အပ်ရ
ပေတော့မည်။

တရားဥပဒေအရ သူ့အပြစ်သူ အပြည့်အဝ ခံစားသင့်ပေ
သည်။

ဇာတ်ဝရိတ်သတ်အားလေးစားကြိုးစားလျက်...

ကိုပိုက်

၁၂-၁၂-၂၀၀၈